

Giới thiệu Đạo Cô Vương Phi

Truyện Đạo Cô Vương Phi của tác giả Cầu Mộng là truyện ngôn tình cổ đại sẽ hấp dẫn khán giả xoay quanh số phận của nhân vật nữ chính có số phận bi thảm.

Từ nhỏ nàng đã bị gia đình vứt bỏ bởi lý do mờ ám. Vậy mà sau này họ lại gọi nàng về nhà, khuyên nàng thay tỷ tỷ thành thân.

Nàng vì báo hiếu nên mới có cuộc hôn nhân này, ai ngờ nàng lại lấy phải một tướng công khờ khạo, ngây ngô. Nhưng đó chỉ là bề ngoài của một con người, hẳn thực sự ra sao chỉ nàng mới thấu hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đầu thu, kinh thành.

Trước cửa Từ phủ ở Thành đông giăng đèn kết hoa, lụa màu đỏ tươi mang theo hơi nóng còn lại của ngày hè bay lượn trong gió, theo tục lệ, màu sắc như thế chính là tuyên bố với người đời chủ nhân trong nhà có việc vui.

Một bóng dáng mặc áo đạo cô màu trắng chậm rãi nâng bước ở nơi cách Từ phủ vài chục dặm, cuối cùng dừng bước chân khi đến nơi.

Mái tóc dài đen bóng của Đạo cô này búi buộc dưới mũ hoa sen, mặt mày xinh đẹp hòa nhã, đáng người thương. Ánh mắt của nàng trong suốt như nước, trong vắt như gương, cả người lộ ra một loại yên tĩnh đậm bạc thoát ly thế tục.

Người khác không biết nàng đang nhìn cái gì, cũng không biết nàng đang nghĩ điều gì, nhưng nàng lại như một phong cảnh mê người làm cho ánh mắt người ta sáng lên.

Từ Ngọc Mẫn nhẹ nhàng vung phát trần trong tay, phát ra một tiếng than nhẹ khó có thể nghe thấy, đáy mắt hiện lên chút ánh sáng phức tạp.

Kinh thành, nơi chốn xa lạ.

Nhưng người có quan hệ gần gũi nhất với nàng trên thế gian này lại sinh sống ở đây.

Càng đến gần kinh thành, tin tức nghe được cũng càng nhiều, người vốn dĩ phải gả cho Thất hoàng tử là bào tỷ của nàng, nhưng sao trên phong thư nhà kia lại viết rõ ràng là hoàng thượng hạ chỉ muốn nàng xuất giá?

Rốt cuộc trong đó đã xảy ra biến cố gì?

Suốt dọc đường đi, tất cả mọi người đều đang bàn luận về việc tứ hôn này, đều đang thảo luận về Từ nhị tiểu thư của phủ Lễ bộ thượng thư, không biết vì sao Nhị Tiểu Thư luôn được nuôi dưỡng ở khuê phòng không muốn người biết lại đột nhiên thế thân cho tỷ tỷ của nàng, trở thành vương phi của Thất hoàng tử.

Từ Ngọc Mẫn hơi nhíu mày, tất cả mọi người đều biết Từ gia đổi nữ nhi mà gả, lại không ai biết nguyên do vì sao, mọi người cứ việc đoán ra trăm ngàn kết luận kì quái. Mà nếu nàng muốn biết nguyên nhân, e là chỉ có thể giáp mặt hỏi cha mẹ.

Tin tức thiên kim của Từ gia sắp thành vương phi của Thất hoàng tử đương triều đã sớm chấp cánh bay khỏi kinh thành, mà hiện tại đã gần đến ngày vui, trước cửa Từ phủ lại thiếu đi chút náo nhiệt, ngược lại có thêm chút vắng lặng không nên có.

Tình hình Từ phủ lộ ra khác thường khiến trong lòng Từ Ngọc Mẫn không khỏi có chút sinh nghi, nhưng nếu nàng đã đến kinh thành, trong lòng liền đã quyết định, thánh chỉ tứ hôn quyết không thể làm trái, mặc dù thân nhân nơi này chưa bao giờ mấy may nuôi dạy nàng, nàng cũng không thể trơ mắt nhìn bọn họ đi tìm chết.

Trong lòng đã định, Từ Ngọc Mẫn cất bước chậm rãi đi đến cửa lớn treo lụa hồng dán giấy đỏ của Từ phủ.

Theo khoảng cách càng ngày càng gần, bất an trong lòng Từ Ngọc Mẫn cũng chậm chậm mở rộng, rốt cuộc trong nhà đã xảy ra chuyện gì?

Biểu cảm của gia đình giữ cửa thoát nhìn có chút nghiêm trang, một chút dấu hiệu vui mừng cũng không nhìn thấy, hơn nữa đáng người bọn họ cao ngất, ánh mắt kiên định, rõ ràng là người xuất thân từ binh nghiệp.

Từ Ngọc Mẫn dừng lại trước cửa lớn, nhíu mày nhìn binh lính giữ cửa.

Vào lúc nàng đánh giá bọn họ, hai binh lính cũng đồng thời thấy rõ dung mạo nàng, sau đó bọn họ làm động tác giống nhau —— xoay người đẩy hai cánh cửa lớn son son phía sau ra.

Ánh mắt Từ Ngọc Mẫn thẳng tắp nhìn vào qua cửa lớn rộng mở, suy nghĩ một chút, liền kiên định nhắc chân bước lên thềm đá trước cửa.

Mặc kệ cái gì chờ nàng bên trong, nàng chỉ có thể lựa chọn đối mặt.

Bởi vì, nàng đã tinh tường nghe được bước chân nặng nề mà cứng rắn từ phía sau truyền đến, đó là tiếng vang phát ra từ rất nhiều người cùng lúc tiến lên.

Vào lúc nàng bước qua cửa lớn, một đám binh lính tay cầm vũ khí đã đứng ở hai bên cửa lớn, bầu không khí xơ xác tiêu điều mà đông lạnh nháy mắt đập vào mặt.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Xét nhà?

Diệt môn?

Trong lòng Từ Ngọc Mẫn ngạc nhiên nghi ngờ, trên mặt cũng không lộ dấu vết, thong dong bình tĩnh đi xuyên qua hành lang vào viện, làm như không thấy tình cảnh cứ ba bước là một binh lính trong viện.

Toàn bộ cửa phòng khách đều bị mở tung, người bên ngoài có thể tinh tường nhìn rõ tình hình trong sảnh.

Giữ vai trò chủ nhà, sắc mặt Lễ bộ Thượng thư Từ Thường Lễ tái nhợt lộ ra mỗi một cùng tang thương khó nén, khi lão nhìn thấy Từ Ngọc Mẫn bước vào phòng khách thì ánh mắt đau đớn cô đơn rốt cục toả sáng long lánh một lần nữa, có chút kích động từ trên ghế ngồi đứng dậy.

Tay Từ Ngọc Mẫn cầm phát trần, hành lễ, miệng nói: "Vô thượng thiên tôn."

"Mẫn nhi ——" thấy dung mạo người trước mắt giống đại nữ nhi như đúc, Từ Thường Lễ thực xác định thân phận người mới tới, chỉ là toàn thân tiểu nữ nhi mặc trang phục Đạo gia, khiến áy náy trong lòng lão càng thêm dày đặc, lời cũng càng thêm khó có thể mở miệng.

Chưa bao giờ từng tận tình làm hết trách nhiệm nuôi dạy nữ nhi, chưa bao giờ từng khiến nàng cảm nhận yêu chiều thương tiếc của cha mẹ, lại muốn nàng đến gánh vác đại họa ngập trời mà tỷ tỷ sinh đôi đồ xuống, khiến những lời nơi cổ họng, đầu lưỡi lão không thể thốt ra.

Lão không nói. Từ Ngọc Mẫn cũng lặng im không tiếng động sau khi hành lễ.

Trầm mặc cuối cùng cũng bị đánh vỡ, nhưng việc lại khó có thể mở miệng này, liên quan đến sinh tử tồn vong của gia tộc thì cũng phải mặt dày mà nói ra.

"Mẫn nhi, rốt cuộc con cũng đã trở về."

Từ Ngọc Mẫn nhướng mày, không nói được lời nào nhìn phụ thân, lấy ánh mắt hỏi ra khó hiểu của nàng.

Đón lấy ánh mắt nghi ngờ của nữ nhi, Từ Thường Lễ tiếp tục nói: "Nếu con không lấy chồng, Từ gia chúng ta phải gánh tội khi quân, liên lụy đến cửu tộc."

Từ Ngọc Mẫn lộ vẻ sợ hãi, nàng có nghĩ tới kết quả tệ nhất, nhưng phá hoại đến loại trình độ này vẫn làm cho nàng chấn động, chi 'kháng hôn' liên liên lụy đến cửu tộc sao? Rốt cuộc hôn sự này đang che giấu nguyên nhân - không muốn người khác biết - gì?

Nếu không được hoàng tộc ân sủng quan tâm, cũng sẽ không có thánh chỉ tứ hôn như vậy, cũng là ân sủng, tại sao lại biến thành cục diện binh đao, tội diệt cửu tộc cùng lao đến như hiện nay?

"Phụ thân," Từ Ngọc Mẫn cố trấn tĩnh, chậm rãi mở miệng, "Vì con cùng tỷ tỷ chính là tỷ muội sinh đôi, cùng sinh cùng sống sẽ là điềm xấu, vậy nên thương nhỏ liền gửi con vào Đạo gia. Nhưng, thân đã vào cửa Đạo, vì sao hoàng thượng vẫn chỉ hôn cho một mình tu đạo như con?"

Có nhiều nghi vấn cần hiểu rõ ràng, nay nàng như phảng phất đặt mình trong một lớp sương trắng không thể phân biệt.

Đối mặt với cha mẹ ruột củi đầu ừ ừ, còn có binh đao dày đặc cả trong ngoài phủ, tựa như bất luận thế nào nàng cũng khó tránh tai kiếp.

Nhưng dù muốn cùng nhau góp sức, nàng cũng muốn hiểu tường tận, có một số việc nên hỏi vẫn phải hỏi.

"Thánh mệnh khó từ (chối)." Về mặt Từ Thường Lễ hơi khó sở.

Từ Ngọc Mẫn khề tụng lời đạo giáo, "Vô thượng thiên tôn, đây là cố ý muốn con hoàn tục gả cho người, nếu không nói rõ vì sao con phải hy sinh thân mình, việc này đành (tha) thứ con không theo được."

"Mẫn nhi." Từ Thường Lễ lập tức lại như già thêm mấy tuổi, vô lực khoát tay, "Con theo ta đến thư phòng."

Từ Ngọc Mẫn đóng cửa phát trần trong tay, chậm rãi đi theo.

Thư phòng cách đó cũng không xa, chỉ cách xa mấy trượng.

Từ Ngọc Mẫn chú ý thấy, lúc bọn họ đi vào thư phòng, binh lính cảnh giới chung quanh rất ăn ý rời xa một chút, miễn sao hai cánh cửa sổ trong phòng vẫn mở ra để người bên ngoài có thể rõ ràng nhìn thấy động tĩnh bên trong.

Từ Thường Lễ giải thích thực rõ ràng, cũng thực ngắn gọn.

Nhưng sau khi lão nói rõ ràng chân tướng mọi việc xong, không khí trong thư phòng có chút ngưng trọng, ẩn chứa lúng túng hoang mang.

Từ Thường Lễ ngồi sau bàn, tay phải vịn trán, có chút không còn mặt mũi đối mặt với tiểu nữ nhi.

Sau khi sinh mấy ngày, nàng liền bị bọn họ tống cho một vị đạo cô qua đường, nương nhờ Đạo giáo, mười mấy năm chưa từng gặp lại, vừa gặp lại là quần cảnh ép người.

Từ Ngọc Mẫn nhẹ nhàng vuốt phát trần màu trắng trong tay, chậm rãi tiêu hóa tin tức vừa mới nghe được.

Tỷ tỷ sinh đôi chưa từng gặp mặt kia của nàng quả thật là một mình dám yêu dám hận, không chút sợ hãi, chẳng những thắng thần từ hôn, còn dám tăng tịu bỏ trốn cùng người. Sau khi mọi chuyện diễn ra, lại còn dám khẳng định người trên bức họa được tuyển chọn rõ ràng chính là muội muội sinh đôi —— cũng chính là nàng, một mình ngoài chưa bao giờ sinh sống ở Từ gia!

Tay Từ Ngọc Mẫn từ phát trần chuyển qua cái cầm thon nhọn thanh tú mà trơn mịn của chính mình, đẩy mắt hơi lộ ra vài phần đùa cợt.

Chẳng lẽ nhìn nàng rất dễ bị bắt nạt sao?

Ánh mắt thân nhiên tùy ý rơi xuống trên người binh lính kín đặc bảo vệ trong viện, khoe miệng Từ Ngọc Mẫn nhếch lên, trợn địa sẵn sàng đón quân địch như vậy, nói là trông chừng mọi người của Từ gia, còn không bằng nói là phòng ngừa sau khi nàng xuất hiện lại phát sinh sự cố.

Lần này quả nhiên nàng đã bị người thân hãm hại, đáng nữ nhi chưa bao giờ tự mình nuôi dưỡng lên giống như vật tế, làm đến trấn định mà không có gì áy náy hoặc do dự.

Từ Ngọc Mẫn nhẹ nhàng quét mắt liếc nhìn phụ thân cố gắng mạnh mẽ trấn tĩnh một cái, phát trần trong tay vung hai cái trên không tạo ra độ cong xinh đẹp, sau đó đôi môi khẽ mở, âm thanh trong trẻo rõ ràng phát ra: "Được rồi, vì báo đáp ơn sinh thành của cha mẹ, con đồng ý gả cho người."

Từ Thường Lễ cũng không lộ rõ vui mừng trên nét mặt, ngược lại có vài phần xấu hổ nhìn tiểu nữ nhi, "Là vì phụ thật thẹn với con."

Từ Ngọc Mẫn mỉm cười, nói: "Không sao, từ nay về sau, con cũng không còn liên quan gì với Từ gia nữa." Lấy việc gả đi để đền ơn sinh thành, lão nhân gia ông ta có ý như vậy, nàng nghe vào trong lòng rồi.

Sắc mặt Từ Thường Lễ trắng nhợt, thân mình hơi run, hai tay vịn mép bàn ổn định thân mình, giọng nói mang theo áp lực chưa sót, gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt."

Đứng lên từ ghế dựa, Từ Ngọc Mẫn xoay người đi ra ngoài, miệng lại nói: "Con suốt đường phong trần mệt mỏi mà đến, hẳn là trong phủ có nơi để con nghỉ ngơi chứ?"

"Người đâu, đưa tiểu thư trở về phòng nghỉ ngơi."

Theo tiếng Từ Thường Lễ vang lên, bên ngoài lập tức có người lên tiếng trả lời.

Lúc Từ Ngọc Mẫn rời thư phòng, vị tới tới kia đã khom người chờ ở bên ngoài.

Chậm rãi đi theo phía sau tới tới, Từ Ngọc Mẫn cũng không thêm thành thói thường thức cảnh trí đan xen hợp lý của Từ phủ, bị quá nhiều người chú ý thật sự không phải là chuyện khiến người ta sung sướng.

Khi đi vào khuê phòng tràn ngập màu đỏ kia, ánh mắt Từ Ngọc Mẫn có chút không thích ứng.

Từ khi có trí nhớ, thế giới của nàng luôn mộc mạc mà thanh tịnh, không có thế tục hỗn loạn, cũng ít hồng trần huyền ảo, trong hoàn cảnh như thế, thất tình lục dục* dường như trở nên không có gì quan trọng.

**Thất tình (七情) gồm: Hỷ, Nộ, Ái, Ố, Ai, Lạc, Dục (mừng, giận, thương, ghét, buồn, vui, muốn); Lục dục (六欲) gồm:*

- 1. Sắc dục: ham muốn nhìn thấy sắc đẹp.*
- 2. Thính dục: ham muốn nghe âm thanh êm tai.*
- 3. Hương dục: ham muốn ngửi mùi thơm dễ chịu.*
- 4. Vị dục: ham muốn món ăn ngon miệng.*

5. *Xúc dục: ham muốn xác thân sung sướng.*

6. *Pháp dục: ham muốn ý nghĩ được thỏa mãn.**

Vượt ra ngoài tam giới, không ở chốn hồng trần.

Từ Ngọc Mẫn vẫn nghĩ sự phụ và mình đều như vậy, hôm nay lại đột nhiên phát hiện có lẽ hình tượng trong mắt nàng cũng không như trong mắt người khác.

Cúi đầu nhìn nhìn áo đạo cô màu trắng của bản thân, lại nhìn nhìn màu đỏ đầy phòng, nàng đột nhiên có loại cảm giác xa cách mãnh liệt.

Lúc nàng thất thần dựa vào cửa sổ, người hầu đã chuẩn bị mọi thứ cần thiết cho nàng tắm rửa.

"Nô tỳ hầu hạ tiểu thư tắm rửa."

Mây Từ Ngọc Mẫn nhíu lại, "Không cần, đều lui xuống đi." Nàng không cần biến thành bị theo dõi như vậy.

Hai nha hoàn liếc nhau, cúi đầu lui ra ngoài.

Hai tay Từ Ngọc Mẫn chộp vào phía trên song cửa sổ, đôi mắt trông về phía xa, đột nhiên có loại ảo giác trong ngoài bức tường là hai thế giới.

Trước khi vào kinh thành, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chờ đợi mình sẽ là một cục diện không chịu nổi như vậy. Sau khi vào Từ phủ, nàng mới giật mình nhận thấy e rằng cuộc sống nhân nhả thành thoi trước kia thật sự sẽ một đi không trở lại.

"Xuất giá?" Một tiếng lầm bầm khê bật ra, con ngươi Từ Ngọc Mẫn hơi nheo lại, nhẹ nhàng học ra một ngụm khí nóng trong lồng ngực, với tay đóng cửa sổ lại.

Ngăn người ngoài nhìn trộm, lúc này trên mặt của nàng mới hiện ra một chút buồn bã đau đớn.

Tình thân, thì ra lại khiến lòng người lạnh lẽo như vậy!

Ba ngày sau, thiên kim của Lễ Bộ Thượng Thư đương triều xuất giá.

Tấm khăn đỏ phủ kín trên đầu ngăn cách tiếng nhạc vang trời cùng tiếng người ồn ào bên ngoài, nhìn giày thêu màu hồng trên chân bước ra từng bước từng bước, rồi Từ gia, bước ra ngoài tiến đến kiệu hoa đỏ thắm, trong lúc đó Từ Ngọc Mẫn đột nhiên cảm thấy hết sức buồn cười.

Rốt cuộc vì sao nàng lại tới kinh thành?

Chẳng lẽ cũng chỉ vì bù đắp sai lầm thay cho một thiên kim nhà quan ích kỷ bốc đồng sao?

Bước chân ngừng lại, vẫn duy trì động tác một chân bước vào kiệu hoa.

Từ Ngọc Mẫn suy nghĩ, rốt cuộc bây giờ mình muốn làm gì?

Mà theo thời gian nàng tạm dừng kéo dài, ánh mắt của mọi người cũng tập trung đến, cũng có không ít người bắt đầu châu đầu ghé tai, bàn tán.

Hôn sự này biến đổi bất ngờ, trong quá trình đó còn đổi tân nương, đủ để thuyết minh có nội tình. Tình trạng hiện tại của tân nương từ khi lên kiệu, càng xác minh việc này không đơn giản.

Giờ có nghĩ biện pháp cũng không thể giải quyết tận gốc vấn đề, Từ Ngọc Mẫn thầm thở dài, một chân khác chậm rãi nâng lên, lên kiệu, ngồi xuống.

Trong nháy mắt màn kiệu hạ xuống, lòng của nàng cũng trầm xuống theo.

Đã nhiều ngày, hết thảy đều khiến nàng không thích ứng. Nơi kiệu hoa phải đến, sẽ chỉ khiến nàng càng không thích ứng, tay Từ Ngọc Mẫn nắm thành quyền.

Lúc nàng miên man suy nghĩ, kèn trống liên tục, đội ngũ đón dâu vô cùng náo nhiệt cũng thuận lợi dạo quanh trong thành một vòng, sau đó an toàn ngừng lại trước phủ Bình vương của Thất hoàng tử.

Kiệu vừa chạm xuống đất, Từ Ngọc Mẫn liền lấy lại tinh thần.

"Vương gia, không thể."

Theo một tiếng thét kinh hãi, một luồng lực lớn từ phía ngoài nhào vào, Từ Ngọc Mẫn theo bản năng né tránh.

Nàng tự nhận mình tránh rất nhanh, chỉ tiếc, vẫn bị một đôi bàn tay to chộp eo ôm lấy.

"Nàng là vợ ta? Vợ, ta muốn nhìn xem bộ dạng nàng có đẹp hay không."

Một giọng nói trong trẻo mang theo chút ngây thơ vang lên, Từ Ngọc Mẫn kinh ngạc ngẩng đầu, trước mắt đột nhiên sáng ngời, khăn hi che trên đầu đã bị người kéo xuống.

Ánh vào mi mắt nàng là khuôn mặt tuấn tú lộ ra nét anh tài, đôi mắt đen như mực, lấp lánh như vì sao lại mang nét ngây thơ.

Nghi ngờ trong lòng Từ Ngọc Mẫn vọt cao, không nói được một lời, lẳng lặng nhìn nam tử trước mắt.

Long Thần Dục với tay đẩy những tua rua che trước mắt nàng, khoe miệng cong lên, cười nói: "Tân nương tử quả nhiên rất đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Không biết nên đáp lại thế nào, Từ Ngọc Mẫn theo bản năng quay lại cười lạnh nhạt.

"Nàng cảm thấy sao, vì sao không lên tiếng?" Long Thần Dục không chút cảm thấy tư thế của hai người bây giờ đang quá phận, vô cùng thân thiết dính lấy nhau, thậm chí tay hắn còn trực tiếp sờ lên khoe miệng nàng.

Bị hắn đối đãi như vậy, Từ Ngọc Mẫn cười không nổi, cứng thân mình không dám lộn xộn, mặt phần dùng tốc độ có thể thấy được nhanh chóng đỏ lên.

"Vương gia, bây giờ tân nương tử còn chưa thể mở miệng nói chuyện, ngài vẫn nên bước ra trước, còn phải bái đường đó." Người vây xem đứng lúc lên tiếng giải vây cho Từ Ngọc Mẫn.

"Bái đường, ta muốn bái đường." Long Thần Dục hưng phấn chui khỏi kiệu hoa.

Từ Ngọc Mẫn còn chưa kịp có ý kiến gì, người săn sóc dâu đã vén rèm chui vào.

Người săn sóc dâu một lần nữa trầm lặng giúp nàng phủ khăn đội đầu, sau đó dìu nàng xuống kiệu.

Bước chân bước từng bước một theo thảm đỏ, hoàn toàn không nhìn ồn ào náo nhiệt hỗn độn quanh mình, Từ Ngọc Mẫn đỡ dẫn hoàn thành đại lễ dưới sự hướng dẫn của người chủ trì, sau đó bị đưa vào động phòng.

Ngồi ngay ngắn trên giường cưới, tâm tư của nàng cũng xoay chuyển theo.

Hình như đầu óc Bình vương có chút thiếu hụt, phụ thân đại nhân là quên nói, hay căn bản là không muốn nói trước cho nàng biết sự thật này? Xem ra, tỷ tỷ kia của nàng chính vì nguyên nhân này mới trút việc hôn nhân lên người nàng.

Nàng vốn còn đang phiền não nghĩ nên thoát thân thế nào, mà không phiền lụy đến dòng tộc Từ gia, hiện tại xem ra, việc này cũng không thể nhất thời nóng lòng.

Trong phòng im ắng, vài nha hoàn theo hầu đều không phát ra chút tiếng vang nào, phẳng phất như trong phòng này chỉ có một mình nàng, Từ Ngọc Mẫn không biết mình còn phải ngồi ngay ngắn như vậy bao lâu, nhất thời nhàm chán liền thu chân, ngồi thien.

Nha hoàn hầu hạ một bên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, nhìn không chớp mắt, không ai lăm miệng, ngay cả người săn sóc dâu cũng lựa chọn trầm mặc.

Đã nhiều ngày người săn sóc dâu ở Từ phủ cùng học tập lễ nghi quy củ với Từ Ngọc Mẫn, đã hiểu rất rõ tính tình vị chủ tử này là lễ lớn không sai, lại không câu nệ tiểu tiết, nếu cứng rắn ép nàng chăm chỉ, vậy nhận thua chỉ có thể là người khác.

"Ra ngoài, ra ngoài, các người đều ra ngoài hết, bốn vương muốn động phòng với vợ."

Long Thần Dục người chưa tiến, tiếng đã tới trước, một câu liền chấn động bốn phương.

Bất quá, không ai toát ra một chút kinh ngạc.

Mà tân nương tử ngồi ngay ngắn trên giường cưới, tuy rằng vì lời hắn nói mà kinh ngạc một chút, nhưng vẫn thực bình tĩnh không nhúc nhích.

Hắn tiến vào thực mau!

Nghĩ lại, Từ Ngọc Mẫn cũng hiểu rõ nguyên nhân trong đó, một vị tân lang "ngây thơ đơn thuần" như vậy, lại mang thân phận hoàng tử, người bên ngoài đương nhiên sẽ không ngăn trở gì.

Rất nhanh mấy người làm việc vặt trong tân phòng bị đuổi sạch, chỉ còn lại đôi nền đồ long phượng cháy cao phát ra tiếng vang tách tách.

Từ Ngọc Mẫn vẫn im lặng ngồi ngay ngắn trên giường.

Long Thần Dục lại lộ vẻ có chút không biết làm sao, bởi vì nàng thấy hắn không ngừng đi tới đi lui ở trước giường, trong miệng còn lẩm bẩm.

Từ Ngọc Mẫn rất kiên nhẫn chờ hắn bình tĩnh trở lại, chỉ cần hắn không thực sự muốn động phòng, mặc kệ hắn muốn làm gì, nàng cũng không dị nghị, cũng sẽ dùng khoan dung lớn nhất phối hợp với hắn.

Chuyện động phòng này, nàng thực bài xích, vô cùng bài xích.

Phải cùng giường chung gối với một nam tử hoàn toàn xa lạ đã là một chuyện gây khó cho người khác, nếu còn phải thân cận da thịt, thực hiện đạo nghĩa vợ chồng với hắn, cho dù thế nào Từ Ngọc Mẫn cũng không thể nhận.

"Kéo khăn, đứng, kéo khăn trước." Long Thần Dục vừa nói vừa đi đến bên giường, trên mặt nổi lên một chút hoang mang, "Không phải đã kéo khăn của nàng rồi sao, vì sao lại phải kéo thêm lần nữa?"

Dù trong miệng thắc mắc, hắn vẫn với tay kéo khăn hi trên đầu Từ Ngọc Mẫn, cách lóp tua rua trên mũ phượng, vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ đẹp của nàng.

Long Thần Dục kẻ sát vào, giờ tay vén tua rua sang hai bên, làm cho gương mặt trong trẻo thoát tục của nàng không còn bị che lấp.

Hắn ngồi xuống bên cạnh nàng, hai tay nắm lấy nhau, nói một chút: "Ma ma nói, buổi tối mới có thể động phòng, hiện tại nàng có muốn ăn chút gì hay không?"

Khoe miệng Từ Ngọc Mẫn nhếch lên, đột nhiên rất muốn nguyên rửa nhóm ma ma quá mức làm tròn trách nhiệm.

"A, đúng rồi, rượu hợp cần, phải uống rượu này thì nàng mới có thể nói chuyện."

Nhìn chén rượu đưa tới trước mặt mình, Từ Ngọc Mẫn cúi mắt đưa tay tiếp nhận, phối hợp với hắn uống rượu giao bôi.

Sau đó, nàng liền nhìn Long Thần Dục ngồi xổm trước mặt thẳng tắp nhìn mình, cái gì cũng không nói.

Hắn không nói, nàng cũng không nói.

Theo thời gian từng khắc trôi qua, cuối cùng Long Thần Dục không kiềm chế được, đánh vỡ trâm mặc giữa hai người, "Sao nàng vẫn không nói lời nào?"

"Ta phải nói cái gì?" Nàng thật thành thực đặt câu hỏi.

"Nói gì cũng được, ta có thể gọi nàng là Mẫn nhi không?"

"Được."

"Mẫn nhi, từ hôm nay trở đi nàng chính là vợ của ta."

Từ Ngọc Mẫn cúi đầu vuốt ve hoa văn phức tạp thêu trên tay áo, không lên tiếng. Tuy nàng thật sự rất muốn nói cho hắn biết, kỳ thật vợ của hắn vốn không phải là nàng, mà là một vị khác có dung mạo giống nàng như đúc, thiên kim thực sự được Từ gia nuôi lớn.

"Ma ma nói, ta có thể muốn làm gì với vợ thì làm." Hắn nhẹ giọng kể lể với nàng.

Mày Từ Ngọc Mẫn nhú lại, bất giác vô cùng chán ghét người ma ma trong miệng hắn.

"Người muốn làm gì?" Nàng thật sự không an lòng hỏi.

"Động phòng đó." Hắn trả lời đương nhiên.

Từ Ngọc Mẫn gợn ngón tay xoa bóp hông, âm thanh có chút vô lực, "Phải không?"

Long Thần Dục gật đầu, giống như hiến vật quý, nói: "Ma ma đã đặc biệt dẫn ta đi xem biểu diễn cụ thể rồi, cho nên ta có thể động phòng."

". . . ." Nghiến răng nghiến lợi, thời gian nàng tu thân dưỡng tính vẫn chưa đến nơi đến chốn, nếu không sẽ không thể muốn giết người như vậy.

"Ma ma nói động phòng thực phí thể lực, chúng ta vẫn nên ăn mấy thứ trước thôi."

Từ Ngọc Mẫn dùng sức xoa xoa mi tâm nhú chặt, nhất thời không biết nên dùng lời gì để hình dung tâm tình chính mình vào giờ này khắc này.

"Ăn thôi, bánh phù dung này ăn thật ngon."

Nhìn món điểm tâm hân đưa tới trước mặt mình, Từ Ngọc Mẫn mím môi, nghĩ là vẫn không nên cự tuyệt. Từ sáng sớm đến bây giờ, cái gì nàng cũng chưa ăn, hẳn nên ăn một chút gì lót dạ rồi.

"Nghe nói nàng là người xuất gia, vậy tại sao nàng lại để tóc?" Long Thần Dục chớp chớp đôi mắt, tò mò hỏi.

Từ Ngọc Mẫn nuốt điểm tâm trong miệng xuống, không ngại phiền toái thân nhiên nói: "Ta gia nhập Đạo giáo."

"Có phải người xuất gia đều ăn chay không?"

"Ừ."

"Vậy có phải về sau ta cũng chỉ có thể cùng ăn chay với nàng hay không?" Long Thần Dục lộ vẻ khổ sở.

Bởi vì biểu cảm này của hân mà Từ Ngọc Mẫn hơi cong cong khóe miệng, nói: "Không cần, ta ăn mặn."

"Nàng là người xuất gia, vì sao còn ăn mặn?" Trên mặt hân tràn đầy tò mò.

Từ Ngọc Mẫn mím môi dưới, mỉm cười, nhàn nhạt nói: "Người xuất gia cũng có người không tuân thủ thanh quy." Sư phụ là một đóa hoa lạ, xuất gia mà vẫn không kị thức ăn mặn, quả thực đã lãng phí loại khí chất tiên nhân trên thân thể bà, cũng không biết đã vì vậy mà che mất biết bao nhân sĩ trong giang hồ.

Long Thần Dục vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay đặt trên đầu gối nàng, ngửa đầu nhìn nàng, nói: "Nàng cũng là người không tuân thủ thanh quy sao?"

"Loại thanh quy ăn chay này không tuân thủ cũng được." Từ Ngọc Mẫn nói những lời này vô cùng nghiêm túc thành khẩn.

Long Thần Dục nghiêm túc gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, "Đúng, không thể uất ức cái miệng."

". . . ." Ở lâu với hân, có phải nàng cũng sẽ trở nên ngu dốt hay không? Suy nghĩ này cũng thật không có gì tốt đẹp, xem ra vẫn phải mau chóng thoát thân khỏi cục diện rối loạn này mới là kế sách tốt nhất.

Nhai kĩ nuốt chậm ăn hết một đĩa bánh Phù Dung, thuận tiện uống hai chén trà thơm Long Thần Dục tự tay pha, rốt cục Từ Ngọc Mẫn cũng hài lòng.

Long Thần Dục giống như một đứa trẻ to xác dựa nửa người vào trên đùi nàng, chuyên tâm thưởng thức đồ trang sức treo bên hông nàng.

Từ Ngọc Mẫn nhìn hân, lại nhìn thoáng qua cửa, nghĩ hân là có nên gọi vài nha hoàn tiến vào cho thêm chút nhân khí không, dù sao chỉ có hai người bọn họ, không khí có vẻ có chút âm u.

"Chúng ta ngủ trước một chút đi, còn một lúc nữa trời mới tối." Long Thần Dục vừa nghiên cứu hoa văn trên ngọc bội bên hông nàng vừa nói.

Ngủ trước một chút cũng không phải là một biện pháp tệ, có lẽ vừa nằm liền ngủ thẳng đến khi nắng chiếu rực rỡ, có thể đem động phòng hoa chúc cử thể mà lừa dối trôi qua cũng vô cùng tốt.

Nghĩ đến đây, Từ Ngọc Mẫn vui vẻ đồng ý.

Chỉ là, khi nàng muốn mặc nguyên quần áo nằm xuống thì Long Thần Dục lại phát ra âm thanh phản đối.

"Ngủ phải cởi quần áo, Mẫn nhi, mau cởi."

Dưới thái độ dứt khoát của hân, Từ Ngọc Mẫn chỉ có thể tạm thích ứng mà cởi áo ngoài.

Ai ngờ nàng vừa nằm xuống, Long Thần Dục liền với tay ôm lấy nàng, khiến nàng giật mình sợ hãi.

"Trên người Mẫn nhi thơm quá, thật mềm, ôm sẽ ngủ ngon."

Từ Ngọc Mẫn dùng sức hít sâu, đè nén bức tức trong lòng, cứng người tựa vào trong lòng hân, nhắm mắt âm thầm đọc kinh văn, dưới tình hình này mà ngủ, thật sự có chút làm khó nàng.

Hơi thở ấm nóng của Long Thần Dục quấn quanh bên tai nàng, thậm chí nàng có thể nghe được âm thanh trái tim có lực của hân nhảy lên trong lồng ngực, từng cái từng cái phảng phất động trong lòng nàng.

Một hoàng tử giống như đứa trẻ, lại là nam tử trưởng thành cực kỳ rõ ràng không thể giả được, thân thể của hân, độ ấm của hân, đều lần nữa nhắc nhở Từ Ngọc Mẫn, kỳ thật hân là một tồn tại nguy hiểm.

"Ta khó chịu, Mẫn nhi. . . ." Giọng nói có chút đáng thương của Long Thần Dục truyền vào tai nàng.

Đương nhiên Từ Ngọc Mẫn cũng cảm giác được nơi nào đó trên thân thể hần biến hóa, nhưng chẳng lẽ muốn nàng hiến thân giải tỏa cho hần sao?

"Đau quá, không phải ta sinh bệnh chứ?" Hần tràn đầy hoang mang tự hỏi.

Mặt Từ Ngọc Mẫn phát sốt, người nóng lên, trong lòng vừa vội vừa thẹn vừa quẫn, trả lời thể nào cũng không đúng, chỉ có thể giả chết.

Long Thần Dục ôm chặt nàng, dán vào cạp sát lên thân thể của nàng, nói một loạt lời vô nghĩa: "Ta không muốn chết, phía dưới đau đến sắp nổ tung rồi."

"Người Đứng cạp, sẽ càng khó chịu." Dựa theo những tri thức động phòng mà ma ma đã dạy cho nàng trước hôn lễ, tình huống này thật sự là quá không ổn, Từ Ngọc Mẫn không thể giả bộ chết, đành khó xử lên tiếng.

"Vì sao?" Chết tiết, hần còn cố tình ham học hỏi.

Từ Ngọc Mẫn thực thấy may mắn khi mình không quay mặt về phía hần, mặt đỏ bừng nói: "Người chỉ cần cách xa ta một chút, chốc lát nữa sẽ không sao."

"Vì sao?" Hần cố ý muốn có một đáp án.

Bởi vì thật sự ngượng ngùng khi nói ra nguyên nhân chân chính, cuối cùng Từ Ngọc Mẫn chỉ có thể gằn nhẹ nói với hần: "Buông ra là được, sao lại nhiều thắc mắc như vậy."

"À." Long Thần Dục thực uất ức thả lỏng tay.

"Buông ra." Nàng nhịn không được giãy giụa.

"Ta thích ôm nàng."

"Ôm sẽ khó chịu, người còn ôm sao?"

"Ôm." Hần không chút do dự, như đinh đóng cột thốt ra đáp án.

Từ Ngọc Mẫn không nói gì, kỳ thật căn bản nàng không cần cảm thấy áy náy, cái này là do hần từ tìm tự chịu.

"Ta nhớ rõ tình hình nhìn thấy hôm đó, nếu ta đi vào trong thân thể nàng hần là sẽ không đau đớn nữa?"

Từ Ngọc Mẫn bị lời của hần dọa đổ một lớp mồ hôi lạnh, thể mà nàng lại quên bên người hần còn có một ma ma vô cùng "Làm tròn trách nhiệm".

Tay Long Thần Dục bắt đầu cởi quần áo của nàng, mang theo chút hưng phấn mà nói: "Nhất định là như vậy, chúng ta không cần ngủ, động phòng trước thôi."

Từ Ngọc Mẫn đang do dự có nên động võ hay không, đột nhiên hần lại ngừng lại, bắt đầu tìm kiếm trên giường.

Nàng khó hiểu nhìn hành động của hần.

Đột nhiên, Long Thần Dục tìm ra một mảnh vải trắng như tuyết trong hộp gấm bên mép giường, sau đó trải ngay ngắn ở giữa giường.

"Người đang làm gì?" Nàng có chút không hiểu rõ.

Long Thần Dục chỉ vào mảnh vải gấm trắng nói với nàng: "Nguyên khăn, sáng mai các ma ma sẽ đến lấy, bọn họ nói mặt trên sẽ có lạc hồng của nàng."

Sắc mặt Từ Ngọc Mẫn biến đổi, 'nguyên khăn nghiệm hồng', nàng lại quên mất chuyện này!

Sư phụ từng nói, nhà giàu người ta vì kiểm tra trinh tiết của nữ tử, sau ngày tân hôn sẽ phải kiểm tra nguyên khăn.

Long Thần Dục đột nhiên tiến đến bên tai nàng, nhỏ giọng nói: "Nàng sẽ có lạc hồng chứ?"

Không biết có phải là ảo giác của nàng không, Từ Ngọc Mẫn cảm thấy trong lời của hần dường như có kèm theo châm chọc không dễ phát giác.

Mất cụp xuống, che lấp cảm xúc nơi đáy mắt nàng, Từ Ngọc Mẫn ngồi dựa vào thành giường như nghĩ tới cái gì.

"Được rồi, chúng ta động phòng thôi." Long Thần Dục thúc giục.

Từ Ngọc Mẫn nghe tiếng giường mất nhìn lại, nháy mắt lại sợ tới mức mở trừng mắt, một vết ửng đỏ nhanh chóng hiện lên trên mặt, trên gáy của nàng, có thể thấy cả người nàng đều sắp bị thiêu cháy.

Hần Hần thể nhưng lại trần trụi giống như trẻ con, gằn trong gang tấc, hình ảnh như thế đánh sâu vào thị giác khiến nàng không thể thừa nhận, ngay cả hô hấp cũng trở nên gian nan.

Long Thần Dục vươn tay ôm lấy nàng, đặt nàng lên trên nguyên khăn.

Tay Từ Ngọc Mẫn vô thức nắm thành quyền, trơ mắt nhìn bàn tay An Lộc Sơn của hấn dò xét vạt áo mình, cuối cùng lại không thể làm bất cứ hành động gì.

Bái đường cũng đã làm, sao có thể cự tuyệt, nếu mình cố ý phản kháng, chỉ sợ gia tộc Từ thị lại phạm vào một trong tám tội lớn, nếu đã đồng ý xuất giá, liền không thể bỏ dở nửa chừng.

Không có dịu dàng, càng không có mềm giọng an ủi, Long Thần Dục giống như vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ, hoặc là vì muốn có lạc hồng trên nguyên khăn, không chút nào bận tâm đến cảm nhận của Từ Ngọc Mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Hấn mạnh mẽ tách nàng ra, nhắm ngay cửa huyết đẫy người đi vào, vào đến tận gốc, lớp chướng ngại bị xuyên thấu khiến thân mình hai người đều rơi vào căng thẳng.

Long Thần Dục không cho nàng thời gian thích ứng, lập tức vội vàng mà mang theo đã tính mạnh mẽ ra vào, va chạm.

Từ Ngọc Mẫn đau đến mức dùng sức đâm vai hấn, không làm chủ được bản thân, mồ mị trước mắt biến thành màu đen.

Nước mắt nàng không tiếng động chảy xuống bên gối, vì nàng đã mất đi trinh tiết, cũng vì nàng không thể phản kháng vận mệnh.

Từ ban đầu là gượng gạo lỗ mãng, dần dần trở nên như cá gặp nước, hai mắt Long Thần Dục hơi híp lại, hưởng thụ cảm giác ra ra vào vào trong cơ thể từ.

Dần dần, hấn bắt lấy thân thể của nàng, thỉnh thoảng cúi người cắn hôn, vì sức lực nơi tay không thuần thực, khiến da Từ Ngọc Mẫn bị xước nhiều chỗ.

Từ Ngọc Mẫn bị hấn ép buộc mà cả người đều đau, căn bản chẳng thể nói đến vui vẻ thoải mái gì đó, nàng thầm mong loại giày vò này mau chấm dứt.

Rốt cuộc khi hấn trút dục vọng ra, nàng âm thầm thở phào một hơi thật lớn.

Đáng tiếc, nàng cao hứng quá sớm.

Sau khi Long Thần Dục nghỉ ngơi lấy sức, lại càng hưng trí, không quan tâm gì, kéo nàng lại, bắt đầu hưởng thụ việc vui nơi khuê phòng.

Lúc này lại khác biệt lớn với lần đầu tiên, hấn có kỹ xảo, dường như cũng săn sóc hơn, thời gian cũng theo đó mà càng lâu.

Từ Ngọc Mẫn cũng dần dần cảm nhận được niềm vui sướng, nhưng cảm nhận nhiều hơn là tình cảnh đau đớn mà lúc ban đầu hấn thô bạo gây ra cho nàng.

Cuối cùng, thể xác và tinh thần mệt mỏi sau khi hấn thỏa mãn rồi khỏi, rất nhanh nàng chìm vào mộng đẹp.

Ánh mặt trời xuyên qua màn dùm trên gương mặt xinh đẹp trong trẻo yêu kiều bên gối của Từ Ngọc Mẫn, lông mi như cánh quạt hơi run rẩy chớp vài cái, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Nàng nâng tay che ánh sáng chói ở trước mắt, thần trí vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhất thời có chút mơ màng không biết mình đang ở đâu.

"Nàng tỉnh rồi?"

Một giọng nam vui mừng từ bên cạnh truyền đến, khiến trong nháy mắt thần trí Từ Ngọc Mẫn quay về, nàng nhớ ra hết thấy, đôi mi thanh tú không tự giác nhu lại.

"Nàng không thoải mái sao? Ta gọi Thái y giúp nàng."

Từ Ngọc Mẫn vội vàng với tay kéo hấn lại, nếu không người nọ sẽ cứ thế mà khóa thân xuống giường đi gọi người. Còn nữa, nàng chỉ không thoải mái, lúc này cũng không nên tìm Thái y, nếu không 'không khoẻ' sẽ bị phát tán ra.

"Không sao, chỉ hơi mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi." Dù rằng không muốn nói với hắn, nhưng có những lời vẫn không thể không nói.

Trên mặt Long Thần Dục chứa ý cười, kẻ sát người nàng, nói: "Nàng còn muốn ngủ sao? Ta ngủ cùng nàng, thân mình Mặc nhi vừa thơm vừa mềm, ôm thực thoải mái."

Thân mình Từ Ngọc Mặc không tự giác mà cứng đờ, nhắm mắt không nói.

Long Thần Dục không tiếp tục náo loạn nàng, thực im lặng nằm ở một bên.

Sau đó không lâu, có người đẩy cửa vào, hai người trên giường đều không lên tiếng.

Người tới đến trước giường, dường như lấy đi cái gì đó, rồi không tiếng động lui ra, cũng không có ý quấy rầy bọn họ nghỉ ngơi.

Đợi cửa phòng đóng lại, Từ Ngọc Mặc nghe Long Thần Dục nói bên tai: "Ma ma tới lấy nguyên khăn rồi."

Ánh mắt Từ Ngọc Mặc phức tạp, nhìn thoáng ra ngoài màn, sau đó nhắm mắt lại một lần nữa, giấu đi tâm sự nặng nề.

Long Thần Dục ôm lấy nàng từ phía sau, một bàn tay không thành thật leo lên người nàng, đầu cũng nhẹ nhàng gác lên đầu vai nàng, không nói gì mà truyền đạt tâm tư.

Từ Ngọc Mặc nắm chặt nắm tay, rất muốn liều lĩnh đánh nam nhân dính trên người mình bay ra ngoài, nhưng chung quy nàng không thể làm như vậy.

"Không còn sớm, đứng dậy đi." Nàng vừa đẩy cái tay tác quái của hắn ra, vừa chống giường ngồi dậy.

Long Thần Dục lại dùng sức kéo mạnh nàng, bỏ nhào đè xuống dưới thân, mắt lóe màu tình dục đậm đặc.

.....

Đây là thể tử của hắn, vương phi của hắn, hắn có thể muốn làm gì nàng thì làm.

Sóng hồng đánh úp, gió vờn cánh hoa.

Sóng hồng ngừng nghỉ, cánh hoa tan tấu.

Từ Ngọc Mặc bị hắn ép buộc chỉ còn hơi sức để thở, giống như một bãi nước xuân nằm trong màn lụa. Giờ này khắc này, cái gì nàng cũng không nghĩ nổi, cũng không thể nghĩ, chỉ thầm mong được ngủ một giấc thật ngon.

Cho đến khi hơi thở của thiên hạ trong lòng vững vàng chìm vào mộng đẹp, Long Thần Dục mới mở mắt ra, trong ánh mắt sáng trong treo có thần làm gì còn chút ngây thơ nào?

Với tay mon trón tóc dài ướt mồ hôi của nàng, khoe miệng hắn không tự giác hiện lên một chút dịu dàng, dường như thể tử ngoài ý muốn này có chút thú vị.

Nàng vậy mà nhận ra hắn khác thường, biểu hiện lại giữ hết trong lòng, hoàn toàn không có ý muốn vạch trần hắn, dường như cảm thấy cho dù hắn thế nào cũng không liên quan đến nàng, đây cũng không phải là dấu hiệu tốt gì.

Gã cho hắn, vào cửa phủ Bình vương, nàng há có thể không đổi sắc mà trở ra?

Khắc lên dấu ấn của Long Thần Dục hắn, cuộc đời này đều là người của hắn, những người khác đừng hòng mơ tưởng chạm được một chút gì.

Hắn mềm nhẹ mở bàn tay nàng ra, mười ngón tay đan chéo với nàng, Long Thần Dục chợt nghĩ đến câu "Nắm tay cả đời, bên nhau đến già".

Khuôn mặt xinh xắn thanh tú ngủ say trong lòng của nàng không khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại tồn tại cảm giác khiến tâm tình người ta tự nhiên xúc động.

Cúi đầu cúi mắt cười nhạt nhẽo trong kiệu hoa, lại xinh đẹp như phá băng mà ra, nháy mắt tỏa sáng trước mắt hắn, hắn khó có thể bỏ qua.

Hôm sau ngày tân hôn, vợ chồng Bình vương tiến cung thỉnh an trẻ.

Son phấn thật dày cũng không giấu được tiểu tụy trên mặt Từ Ngọc Mặc, chịu đựng đau nhức khắp người, nàng có nề nếp bái lạy tạ ơn, tận lực không thất lễ trước mặt vua.

Những ánh mắt không tốt nàng đều cảm nhận được, cũng biết mình quả thật là vương phi không đạt yêu cầu.

Quan lại người ta nhiều quy củ, lễ nghi hoàng gia càng sâu, mà thuở nhỏ nàng sinh sống ở dân gian, ba ngày ngắn ngủi liền muốn đáng về đi đứng tới lui của nàng giống tiểu thư khuê các, thật sự có chút ép buộc, nàng có thể tiến hành đại lễ không sai đã là không dễ. Trong lòng Từ Ngọc Mặc âm thầm cười nhẹ, một lá thư nhà kia rốt cuộc đã ném nàng vào một đầm lầy sâu đến mức nào đây.

Đề hậu nhật nhẽo nói mấy câu, ban cho vài thứ, liền cho vợ chồng bọn họ lui xuống.

Long Thần Dục trực tiếp lôi kéo thê tử rời cung về phủ.

Mà việc này thực hợp ý Từ Ngọc Mẫn, nàng không kiên nhẫn đối mặt với ánh mắt sẫm soi và xem diễn trò của người khác, chủ yếu là hiện tại thể xác và tinh thần nàng đều mệt mỏi, cực kỳ cần nghỉ ngơi.

Quay về phủ Bình vương làm tổ ngủ bù trong phòng ngủ, nàng cảm thấy ngủ thật ngon.

Chờ khi nàng lại mở mắt ra thì cửa sổ giấy đã sáng mờ ánh đỏ, nàng mờ mịt một lát, nhất thời không biết mình đang ở chỗ nào.

"Vương phi." Cho đến khi một nha hoàn thấp giọng khẽ gọi, nàng mới giật mình hoàn hồn.

Đúng rồi, nàng nhận được thư nhà vào kinh thành thân, sau đó biết được chân tướng việc phải gả thay. Hết thấy mọi thứ lướt qua đầu một lần, khiến lòng nàng không khỏi hơi trầm xuống, mày đẹp nhíu lại, gờ tay xoa xoa huyệt thái dương.

Vì sao nàng lại có cảm giác dưới tình huống mình không hề phát hiện, nàng đã thân bất do kỷ rơi vào trong một trận phiền phức lớn?

"Mời vương phi rửa mặt."

Tiếng của nha hoàn lại kéo suy nghĩ của nàng về.

Từ Ngọc Mẫn đứng dậy xuống giường, trong một chớp mắt vừa nhòm dậy sắc mặt liền cứng đờ, một dòng nước ấm từ trên người ngoằn ngoèo chảy xuống. Quý Thủy của nàng đến.

Trước đây luôn có đau đớn nhắc nhở, lần này lại im hơi lặng tiếng mà tới như vậy, nàng hoảng hốt nhớ lại có vài nữ tử sau khi thành thân, chứng đau bụng kinh luôn có trước đó sẽ biến mất, giờ nghĩ đến, hẳn là mình cũng như thế.

"Ngày đó của ta đến rồi, lấy chút quần áo sạch sẽ để thay." Từ Ngọc Mẫn có chút xấu hổ dạn dò.

Có nha hoàn lên tiếng trả lời rồi đi làm việc.

Từ Ngọc Mẫn yên lặng để bọn nha hoàn hầu hạ rửa mặt xong, lúc các nàng lấy xiêm y ra muốn nàng thay thì nàng mở miệng nói: "Lấy áo đạo cô đến."

". Ta chỉ không quen mặc thứ quần áo lụa là gấm vóc rề rà này."

"Nhưng đây vốn là quần áo của nàng."

"Đây không phải là quần áo của ta." Nàng không muốn giải thích nhiều, lúc hai người thân thiết, khác thường của hấn khiến nàng sinh lòng cảnh giác.

Từ xưa hoàng gia đều có nhiều biến hoá kỳ lạ, đó là thể giới của Long Thần Dục, mình vẫn nên rời đi, bởi vậy nàng không có ý muốn tham gia.

Long Thần Dục vô cùng ngây thơ nói: "Mẫn nhi không thích, ta bảo người ta may cho nàng thứ khác." Xem ra quả nhiên Từ phủ trực tiếp tổng luôn của hội môn của Từ Ngọc Dung cho Từ Ngọc Mẫn, không hợp với sở thích của nàng cũng là đương nhiên.

Từ Ngọc Mẫn cười nhẹ, từ chối cho ý kiến.

"Nàng ngủ lâu như vậy, nhất định đã đói bụng rồi, chúng ta dùng bữa thôi."

Dưới ánh nhìn chăm chú trong suốt ngày thơ của hấn, Từ Ngọc Mẫn lại theo bản năng rung mình một cái, nàng không muốn tham gia thể giới của hấn, cũng không muốn hấn quá nhiều sinh hoạt của bản thân, nhưng tình hình hiện nay lại làm cho nàng rơi vào một kết cục khó khăn.

Hoặc là vạch trần, hoặc là phối hợp.

Nàng không thể vạch trần, lại không muốn phối hợp.

Bị Long Thần Dục lôi kéo đi tới nhà ăn, trong lòng Từ Ngọc Mẫn không khỏi thờ dãi, đó là một nam nhân mạnh mẽ bá đạo, nàng không xác định mình thật có thể toại nguyện thoát khỏi hấn, thoát thân khỏi cái vũng lầy kinh thành này hay không.

"Mẫn nhi đừng vì chuyện quần áo mà mặt mày ủ dột, quần áo mới sắp may cho nàng ta đã yêu cầu làm theo sở thích của nàng, " thấy nàng rầu rĩ không vui, Long Thần Dục cười nghiêng đầu nhìn nàng, nghiêm trang nói: "Nàng mặc áo đạo cô cũng rất đẹp."

Thấy hấn khen ngợi thân nhiên như thế, Từ Ngọc Mẫn hơi sững sốt, tiện đà cười nhật nhẽo.

Long Thần Dục quay đầu liền nói với người hầu đi theo phía sau: "Ngày mai bảo người ta nhanh tới may quần áo cho vương phi."

"Dạ" người hầu cúi đầu lên tiếng trả lời.

Từ Ngọc Mẫn vốn muốn chối từ, nghĩ một chút, cuối cùng chẳng nói gì. Thôi, quần áo vẫn cứ nên may, dù sao nàng cũng không muốn mặc quần áo của Từ Ngọc Dung, hấn đối xử tốt với nàng là một chuyện đáng mừng, điều này cũng không có gì không tốt.

Thức ăn trên bàn phong phú tinh xảo, nhưng Từ Ngọc Mẫn lại không có khẩu vị, chỉ miễn cưỡng dùng một chút, rồi buông đĩa bạc xuống.

"Mẫn nhi không thích thức ăn này sao?"

"Không phải, chỉ là đã no mà thôi."

Long Thần Dục "à" một tiếng, rồi tiếp tục vui đầu dùng cơm.

Đợi hấn ăn no rửa tay súc miệng xong, Từ Ngọc Mẫn mới cùng hấn rời khỏi nhà ăn.

Hai vợ chồng tản bộ trong viện, rồi mới trở về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Ngay khi người hầu vừa rời khỏi phòng, Long Thần Dục không nói hai lời, xoay người liền đi lên người thê tử.

Từ Ngọc Mẫn vươn tay chặn lồng ngực hấn, mảy nhíu lại, nói: "Ta đến ngày đó."

Long Thần Dục biến sắc, trừng mắt nhìn chăm chăm nàng.

Từ Ngọc Mẫn bình tĩnh nhìn lại.

Trầm mặc một lát, vẻ mặt Long Thần Dục xanh mét vén màn xuống giường đến phòng tắm.

Từ Ngọc Mẫn nằm quay mặt vào trong, môi khẽ cong lên, tâm tình vô cùng tốt.

Rất nhanh, Long Thần Dục trở lại giường, rầu rĩ không vui.

Thê tử mới cưới ở bên cạnh mình, toàn thân lửa nóng của hấn lại không có biện pháp phát tiết trên người nàng, càng nghĩ càng tức giận. Nếu chưa biết đến mùi vị nhục dục cũng thôi đi, ngay sau ngày ném được cảm giác mất hồn thì nàng lại đến ngày, quá là mất hứng.

Ánh mắt đảo trước sau cao thấp, nhìn nhìn nàng nằm đưa lưng về phía mình, mảy Long Thần Dục khóa chặt. Tất nhiên Từ Ngọc Mẫn nghe được hấn hô hấp nặng nề, bất quá, lúc này chút khăn trương nàng cũng không có, thậm chí còn có vài phần đắc ý vui sướng khi người gặp họa.

Long Thần Dục nhin lại nhin, cuối cùng tay mò về phía thê tử, một tay túm lấy nàng kéo vào lòng, bàn tay to giống như có lửa, chui vào trong vạt áo của nàng, dao động không kiêng nể gì.

Từ Ngọc Mẫn kinh hãi, "Vương gia, không thể." Sao hấn lại chẳng kiêng dè?

Long Thần Dục thở hổn hển bên tai nàng, ghé sát vành tai nàng, dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe được nói: "Không thể chạm vào nơi đó, chẳng lẽ nơi khác cũng không thể chạm vào, hử?"

Từ Ngọc Mẫn cảm thấy hoảng hốt, lại không biết phải đối phó với tình hình này thế nào.

Tay Long Thần Dục dùng sức nắm lấy một bên của nàng, cúi đầu cắn lên đầu vai trắng như ngọc của nàng một ngụm, nhận thấy thân mình nàng run lên rõ ràng, khoe miệng trương lên một nụ cười tà, đột nhiên dùng sức kéo tay nàng qua.

Rốt cuộc hấn muốn làm gì? Thậm chí ngay cả dừng khí quay đầu liếc mắt một cái Từ Ngọc Mẫn cũng không có.

Lúc tay bị hấn mạnh mẽ đặt lên trên một vật thì Từ Ngọc Mẫn cảm thấy lòng bàn tay như bị thiêu đốt, theo phản xạ định rút về, bất đắc dĩ lại bị hấn liều chết đè lại.

"Dùng tay giúp ta. Nếu không ta liền." Hấn tràn ngập ác ý cắn một chút lên môi nàng, "Dùng chỗ này để hạ hỏa."

Hấn nhớ rõ ngày ấy nhìn thấy nữ tử dùng cách này để lấy lòng nam nhân, rất rõ ràng, tuy biết nữ tử đang hoảng hấn sẽ không chịu như thế, nhưng việc đã đến nước này, hấn cũng bất chấp mặt mũi của nàng rồi.

Từ Ngọc Mẫn xấu hổ và giận dữ muốn chết, liều chết mím môi.

"Ngoan, cầm lấy." Hấn nhỏ giọng tràn ngập mê hoặc, hướng dẫn tay nàng giải tỏa dục vọng cho mình. Cuối cùng, dục vọng của hấn phóng thích trong tay nàng.

Theo tục lệ, ngày thứ ba cô dâu sẽ về nhà lại mặt.

Lại mặt? Hừ!

Chỉ sinh, chưa bao giờ nuôi dạy, không việc gì liền hoàn toàn quên mất nàng, khi có việc liền đổ trách nhiệm bắt nàng gánh, nàng khẳng khái đồng ý xuất

giả đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, lúc trước từng nói đoạn tuyệt quan hệ với Từ gia, nàng không thích tự vả miệng mình.

Mặc dù Từ Ngọc Mẫn không tình nguyện, nhưng đây là lễ tiết lớn, hoàng gia không thể mặc nàng tùy hứng, cho nên chỉ có thể bắt đắc dĩ cùng ngồi xe ngựa với Long Thần Dục về lại mặt.

Trong phủ Bình vương, nàng mặc thế nào không ai dị nghị, nhưng ra cửa gặp khách, phải mặc cho phù hợp với thân phận của nàng, mặc dù không cần mặc lễ phục rườm rà, nhưng cũng phải gấm vóc lụa là trang sức quý giá.

Bình vương tuần tú hơn người, Bình vương phi xinh đẹp trong trẻo thoát tục, hai vợ chồng sóng vai đứng cạnh nhau giống một bức họa tốt đẹp. Từ Thường Lễ ra cửa phủ nghênh đón nhìn vào trong mắt, trái tim đập mạnh và loạn nhịp một chút. Nếu bốn năm trước Bình vương không xảy ra việc ngoài ý muốn, nay nữ nhi hẳn đã có hạnh phúc, thế mà.

"Cửu thần tham kiến Bình vương, Bình vương phi."

"Xin nhạc phụ đại nhân mau đứng dậy."

"Tạ ơn vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sau khi hàn huyên, đoàn người vào phủ.

Trước là quốc lễ sau là gia lễ, cũng chỉ có hôm nay vợ chồng Từ Thường Lễ mới dám nhận lễ của thân vương đương triều. Qua hôm nay, cho dù vai vế đã định, nhưng quân thân vẫn khác biệt.

Nữ nhi lạnh nhạt, vợ chồng Từ Thường Lễ xem vào trong mắt, trong lòng chỉ đành chua xót, đại nữ nhi ừ xong rượu đắng lại bắt tiểu nữ nhi phải uống, đối mặt với tiểu nữ nhi chưa bao giờ nuôi dưỡng này, trừ áy náy bọn họ cũng chỉ có thể áy náy.

Đưa Từ Ngọc Mẫn trở về nội viện, chia theo thứ tự lớn nhỏ ngồi xuống, Từ phu nhân có chút co quắp nhìn sắc mặt trầm tĩnh của nữ nhi, nhất thời không biết nên nói gì.

Từ khi nữ nhi trở về nhà, đây là lần đầu mẹ con các bà gặp riêng nhau, trước khi xuất giá nữ nhi phải học nhiều lễ nghi quy củ, trừ lúc vội vàng gặp mặt một lần, bà vẫn luôn không có cơ hội nói chuyện cùng nữ nhi.

Lúc này có cơ hội, bà lại càng không biết phải nói gì.

"Mấy năm nay con sống bên ngoài có tốt không?" Giọng của Từ Phu Nhân khó nén khẽ run, năm đó bị bắt phải đưa tiểu nữ nhi rời phủ, vẫn là nỗi khó riêng trong lòng bà. Nhìn đại nữ nhi hầu hạ dưới gối liền nhận không được đem tất cả lo lắng cho tiểu nữ nhi đổi thành yêu thương tập trung lên người đại nữ nhi, kết quả nàng lại được nuông chiều thành tánh, coi trời bằng vung, cuối cùng gây ra một trong tám họa lớn.

"Đã phiền khiến mẫu thân phải lo lắng, mọi thứ của nữ nhi đều tốt." Từ Ngọc Mẫn trả lời lạnh nhạt xa cách.

"Vậy tốt quá, sư phụ con."

"Sư phụ cũng rất khỏe."

Từ Phu Nhân nhất thời không còn đề tài để nói, nữ nhi cũng lộ vẻ không còn lời nào để nói với bà, rốt cuộc bà nên làm thế nào cho phải?

May mà, sau khi Từ Ngọc Mẫn khẽ nhấp một ngụm trà, chủ động mở miệng, "Không biết hiện nay tỷ tỷ ở đâu?"

Từ Phu Nhân lộ vẻ nặng nề, đau khổ nói: "Nàng bị ban chỉ đưa vào Chùa Bạch Mã tu hành."

Nói là tu hành kỳ thật là giam giữ, thậm chí không biết bao lâu nữa tánh mạng của đại nữ nhi sẽ bị lấy mất, thể diện hoàng gia đều bị nàng phá hỏng, sao có thể có kết cục tốt gì.

"Vậy sao?" khloe môi Từ Ngọc Mẫn cong lên chút trào phúng, năm đó đưa nàng vào cửa Đạo, nay lại đưa một mình vào cửa Phật, chắc hẳn tỷ muội các nàng đều vô duyên với hồng trần rồi.

"Vương gia có đôi đũa tốt với con không?"

Từ Ngọc Mẫn thần nhiên liếc bà một cái, nói: "Rất tốt, trẻ nhỏ ngây thơ, sao có thể không tốt?"

Đôi đũa bên ngoài cũng chỉ nói bốn năm trước Bình vương từng chịu đả thương quá nặng, lúc ấy nàng nghe được cũng không nghĩ nhiều, mà không ngờ trọng thương kia lại làm cho hắn bị ngu dại.

Nàng không rõ nội tình, nhưng vẫn biết cha mẹ cũng nên nói hết thấy mọi chuyện với nàng một chút chứ?! Chẳng lẽ bọn họ nghĩ không cần phải cho nàng biết chân tướng sao?

Thật sự quá buồn cười!

Từ Phu Nhân không nói thêm được gì nữa.

Rốt cuộc bọn họ vẫn mắc nợ tiểu nữ nhi, khi đoán được nàng không rõ ràng chuyện ngu dại của Bình vương, đã che giấu nàng sự thật này, sợ lại có chuyện phức tạp.

"Con cùng mẫu thân thực không còn lời nào để nói, không bằng cứ ngồi uống trà lắng lặng tĩnh tâm, chờ chút nữa dùng bữa xong, con và Vương gia rời phủ, tất cả mọi người đều cùng dễ chịu."

"Mẫu nhi."

"Mẫu thân đừng nói nữa." Từ Ngọc Mẫn vô tình nói.

Khuôn mặt Từ Phu Nhân trắng bệch, môi run run, đau lòng - không dám tin nhìn tiểu nữ nhi lạnh lùng đến thế.

Nữ nhi mười mấy năm bà trông trông ngóng ngóng, nay lại xem bà như người xa lạ, cắt đứt ân tình. Trong lòng nữ nhi có hận, bà hiểu được, nhưng bà không thể nào thừa nhận nỗi đau như thế.

Người hầu hạ bên cạnh cũng không dám phát ra một chút tiếng vang, cố gắng biến mình thành vật trang trí trong phòng.

Trong lúc nhất thời, trong phòng lại yên tĩnh, có một loại áp lực làm người ta hít thở không thông.

Cứ như thế cho đến khi buổi tiệc đãi khách bắt đầu.

Sau khi dùng bữa, vợ chồng Long Thần Dục liền rời đi.

Mà trên xe ngựa quay về phủ Bình vương, Long Thần Dục nhìn mặt thể tử trầm như nước dựa và bên cạnh cửa kính xe, ánh mắt hồ hững nhìn ngoài cửa sổ.

Nàng mắt húng.

Phải nói, ban đầu lúc nàng gả cho hắn vốn đã không quá cao hứng, sau khi động phòng hắn lại không hề nhìn thấy nàng lộ chút tươi cười nào.

"Mẫu nhi mệt lắm sao?" Hắn dựa qua, nằm trên đùi nàng hỏi.

Nàng lắc đầu phủ nhận.

"Vậy Mẫu nhi đang nghĩ gì?"

"Ta muốn đến Chùa Bạch Mã."

"Chùa Bạch Mã có gì vui?" Nàng muốn đi gặp tiện nhân Từ Ngọc Dung kia?

Từ Ngọc Mẫn cất giọng bình thản nói: "Muốn đến nhìn thử tỷ tỷ mà ta chưa bao giờ gặp mặt kia, nghe nói dung mạo rất giống ta."

"À." Nàng định làm gì sao?

"Không thể đi sao?" Nàng cúi mắt nhìn hắn.

Long Thần Dục cười cười, giờ tay sờ sờ người của nàng, lại có ý bảo nàng cúi xuống, nói bên tai nàng: "Chờ trên người nàng *sạch sẽ* rồi nói sau."

Cứ thế mà dám bảo ma ma để nàng cùng hắn chia phòng mà ngủ, hừ, chưa gì đã muốn né tránh hắn, nàng không khỏi đã nghĩ quá mức đơn giản.

...

Từ Ngọc Mẫn ngẩng đầu liếc mắt một cái, với tay bẻ một cành liễu, ngồi xổm bên hồ dùng sức đánh vào hồ nước.

"Vương phi, Vương gia đang đợi ngài cùng dùng cơm trưa."

"Bảo chàng tự ăn đi." Hung hăng đánh mặt hồ, vẩy ra bọt nước, Từ Ngọc Mẫn không quay đầu lại cất giọng lạnh lùng nói.

"Ngài không ăn cùng Vương gia, Vương gia sẽ không ăn cơm." Nha hoàn đến mời nàng lộ vẻ khó xử.

"Vậy để chàng chịu đói đi." Lúc ăn cơm còn làm nũng bắt nàng dứt, đúng là có bệnh.

Hắn thích giả ngu là chuyện của hắn, một chút nàng cũng không hứng thú giúp hắn diễn trò.

Thấy nàng không thêm phối hợp, kia nha hoàn *sầu mi khó kiểm*, "Vương phi, coi như ngài thương cho nô tỳ đi."

Từ Ngọc Mẫn nhẹ chống phát trần cầm trong tay dưới cằm, giống một đứa trẻ chăm chú vào cảnh liễu cầm trong tay, nhìn nó đánh lên mặt hồ tạo thành từng vòng tròn liên tục.

Nàng thương cho người khác, vậy ai sẽ thương cho nàng?

Lơ lơ không rõ rơi vào chuyện này, bất đắc dĩ và khổ sở trong lòng nàng có thể nói cho ai nghe đây?

"Nương nương, nô tỳ xin ngài, nô tỳ quý xuống xin ngài."

Từ Ngọc Mẫn nghe được âm thanh nha hoàn quý xuống, rốt cuộc không đành lòng, không cam lòng dùng sức khuấy nước trong hồ, ném cành liễu nằm trong tay ra xa xa giữa hồ, sau đó đứng dậy.

"Đi thôi."

"Tạ ơn vương phi." Nha hoàn vui sướng đứng dậy đuổi theo.

Từ Ngọc Mẫn nghịch nghịch phát trần, không yên lòng đi trên đường mòn trái đá cuội bầy sắc dọc hoa viên.

Kỳ thật, nếu có thể lựa chọn, nàng cũng không muốn đối mặt với Long Thần Dục.

Chỉ là đường có dài cũng phải có điểm cuối, bữa trưa trong đình nghỉ chân cuối đường mòn của hoa viên đã dọn xong, ngồi yên ổn bên bàn đá là nam nhân mà nàng không muốn nhìn đến.

Thấy bóng dáng nàng, Long Thần Dục vui mừng đứng lên, ngoắc ngoắc nàng, "Mẫn nhi, mau tới đây dùng bữa."

Từ Ngọc Mẫn chậm rãi bước qua, yên lặng ngồi xuống bên bàn đá.

Nàng vừa ngồi vững, bọn nha hoàn liền bắt đầu hầu hạ chia thức ăn.

Dùng xong cơm mà chẳng rõ mùi vị, Từ Ngọc Mẫn như cũ quay về tản bộ bên hồ sau hoa viên.

Tâm tình Long Thần Dục tốt liền dung túng tùy hứng của nàng, trong lòng lại nghĩ, mặc kệ nàng có phiền chán không cam lòng thế nào, đêm nay đều phải cùng hắn chung giường chung gối, cũng đừng nghĩ hắn sẽ tốt bụng buông tha cho nàng.

Từ Ngọc Mẫn quả thực rất phiền chán, Quý Thủy của nàng không còn, đêm nay gã nam nhân kia khẳng định sẽ về phòng nghỉ ngơi, cũng sẽ ép buộc nàng, mà nàng thật không thích hắn chạm vào chính mình.

Hắn quá mức không biết tiết chế, nàng không chịu đựng nổi yêu cầu thái quá của hắn.

Hai người không yêu thương nhau lại phải làm cái việc thân mật nhất thế gian kia, nàng không thích như vậy.

Nhưng hôm nay nàng lại không có biện pháp, chỉ vì nàng là thê tử của hắn.

Mà nàng lại phải đi gặp Từ Ngọc Dung một lần, chỉ vì đó là một tia hi vọng để thoát đi hết thảy, nếu mình không tuân theo ý Long Thần Dục, hắn khẳng định sẽ không đáp ứng yêu cầu của mình. Trẻ hơn nữa, chỉ sợ sẽ không kịp, hoàng gia sẽ không cho phép Từ Ngọc Dung sống lâu.

Dùng sức nắm chặt phát trần trong tay, Từ Ngọc Mẫn âm thầm cắn chặt răng, đêm nay nàng liền thỏa mãn tâm tư của nam nhân kia, ngày mai nàng nhất định phải đi một chuyến đến Chùa Bạch Mã.

Tuy rằng đã quyết định, nhưng thấy sắc trời càng lúc càng tối, tâm tình của nàng cũng không chịu nổi chế mà càng lúc càng nôn nóng.

Rốt cuộc cũng không cam lòng!

Sau khi dùng xong bữa tối rồi tắm rửa, lúc nàng trở lại phòng ngủ, Long Thần Dục đã ở đó, mà rõ ràng hắn cũng đã tắm rửa, tóc dài rối tung ở sau người vẫn còn hơi ẩm.

Long Thần Dục vẫy vẫy tay, người hầu liền im lặng lui đi ra ngoài.

Từ Ngọc Mẫn tiếp tục yên lặng chà lau tóc dài của mình, lau xong lại dùng cái lược bằng ngọc cẩn thận chải tóc.

"Mẫn nhi, mau ngủ thôi." Hần trương về mặt hồn nhiên dựa vào giường ngoắc ngoắc nằng.

Khỏe miệng Từ Ngọc Mẫn nhìn không được mà co rút, đè nén tức giận trong lòng, từ tốn vuốt xõa mái tóc trên đầu rồi mới chậm rãi đi tới.

Nàng mới vừa ngồi xuống bên giường, Long Thần Dục liền với tay túm nằng lên giường, gạt lung tung đẩy rơi đôi giày mỏng trên chân nằng xuống, thả mần, trực tiếp lột bỏ xiêm y của nằng, vội vàng đè lên người nằng.

Trong lúc hơi thở hỗn loạn, nằng nghe được hần nói bên tai: "Chà chà xát xát liền chà rút mà trốn thoát được sao?"

Không có sức để đáp lại lời hần, thân thể nằng nhanh chóng bị hần chiếm lấy, thân mình hần đè lên mãnh liệt không lưu tình mà công thành chiếm đất, khiến nằng sắp ngất đi.

"Chậm Chậm một chút."

"Không được. không chậm được." Hần đói bụng mấy ngày nay đã sớm không nhẫn nại được nữa, mỗi ngày chỉ được nhìn mà không được ăn, trong đầu càng nhớ đến lại càng vất vả.

Sau một trận như mưa to gió lớn, rốt cuộc hần mới có tâm tình từ từ thương thức.

Cả đêm ôm nằng lay động, xoay người, nhắm nháp rồi nhắm nháp, mặc kệ chẳng thèm để ý nằng khóc lóc cầu xin tha thứ, chỉ tận tình tham hoan.

Sắc trời đã trắng bạch, rốt cuộc hần mới xếp cờ im trống, đỏ mồm hôi đầm đìa ôm lấy nằng, vừa lòng thấp giọng lầm bầm nói: "Nếu hôm nay nằng vẫn còn đi được, chúng ta liền đến Chùa Bạch Mã, không dậy nổi thì thôi vậy." Đừng nói bốn vương không cho nằng cơ hội. *(quá đen tối!!!)*

Lửa hận của Từ Ngọc Mẫn thiêu đốt trong lòng, mở miệng cắn lên đầu vai hần.

Long Thần Dục ôm nằng cười nhẹ, không chút khó chịu, ngược lại còn cảm thấy thật tốt.

Bị hần ra sức cày cấy như vậy, nếu nằng có thể cố hết sức mà đứng lên, cho thấy nằng có lý do không thể không gặp Từ Ngọc Dung, tình huống rõ ràng quá mức kỳ quái sẽ chỉ khiến hần đề cao cảnh giác, nằng muốn đạt được mong muốn liền không dễ dàng.

Từ Ngọc Mẫn nhắm mắt điều dưỡng, nằng nhất định phải đến Chùa Bạch Mã, trước mắt đây là hy vọng duy nhất của nằng.

Trong màn cảnh xuân kiều diễm, hai người nằm bên nhau, trong lòng lại xa cách ngàn vạn.

Long Thần Dục cúi mặt ôm chặt người trong lòng, thầm nghĩ: "Một ngày nào đó, cả người và lòng nằng đều thuộc về bốn vương."

Sắc chỉ ban cho chùa Bạch Mã một vùng đất rộng lớn, phong cảnh xung quanh cũng rất mê người.

Đáng tiếc, Từ Ngọc Mẫn không có chút nhà hứng thành thoi ngắm cảnh, cố nén thân thể không được khỏe, nằng nỗ lực từ trên giường bò dậy, ngược lại còn thật nhẫn nại, chỉ là hai chân không khỏe khiến mỗi bước đi nằng không nhìn được mà hút khí.

Nam nhân kia là cố ý, mạnh tay với nằng, hoàn toàn không chút thương tiếc, cái này còn chưa nói, thậm chí hần còn không cho nằng thoa thuốc.

Nằng nhìn!

Chỉ cần có thể thoát khỏi hần, thoát khỏi cái địa vị như nhà giam làm cho người ta áp lực này, nằng cũng có thể nhẫn nại thêm nữa.

"Nàng ấy đang ở trong này, vương phi muốn vào trong?" Am Chủ dẫn đường cúi đầu hỏi.

"Đều lui xuống đi, ta có lời cần nói riêng với nàng ấy."

"Dạ."

Từ Ngọc Mẫn nhìn hai cánh cửa trước mặt, không tự giác hít vào một hơi, tĩnh tâm, sau đó tiến lên dùng sức đẩy cửa ra.

Một luồng không khí vô cùng lạnh lẽo đập vào mặt, thiện phòng này chắc đã được chọn lựa kỹ càng để sắp xếp cho Từ đại tiểu thư ở, ánh sáng bên trong cũng thật âm u.

Từ Ngọc Mẫn chờ ánh mắt thích ứng với bóng tối trong phòng, sau đó quay lưng đóng cửa kín.

"Ai?" giọng nói trẻ trung lại lộ ra cô đơn và tuyệt vọng cất lên.

Từ Ngọc Mẫn đi đến trước bóng người ẩn trong không gian âm u mờ tối, lúc này mới mở miệng, "Nghe nói người là tỷ tỷ của ta?"

Người cúi đầu ngồi chết dí trên bờ đoàn (*đệm hình tròn làm bằng lá hương bồ*) bỗng nhiên ngẩng đầu.

Là một khuôn mặt giống mình như đúc, nhưng lại có vẻ tiêu tụy không có sức sống, nhìn ra điểm này khiến Từ Ngọc Mẫn theo bản năng nhú mày.

Cho dù có nguy cơ sẽ bị nhận ra, nhưng chuyện cho tới bây giờ cho dù thế nào cũng phải thử một lần, nàng cúi xuống, tiến đến nói bên tai Từ Ngọc Dung: "Ta đưa trả lại người thân phận vương phi, người có dám đổi?"

Đôi mắt tỉnh mạch của Từ Ngọc Dung chợt dấy lên hi vọng, liếc mình gật đầu. Chịu nhiều đau khổ, nàng ta đã sớm không còn kiêu ngạo.

"Tốt, đổi quần áo."

Một lát sau hai người đã cẩn thận đổi xong toàn bộ quần áo trên người, Từ Ngọc Mẫn búi tóc giúp Từ Ngọc Dung xong, sau đó đem toàn bộ đồ trang sức trên đầu mình ghim lên búi tóc của nàng ta, lại xới rối tung toàn bộ tóc tai mặt mũi ban đầu của mình.

Cuối cùng, nàng lại lấy một chút son phấn giấu trong người hoá trang giúp Từ Ngọc Dung.

"Ra khỏi cửa này, người phải nhờ vào chính mình, ta nghĩ người biết nên làm thế nào."

Từ Ngọc Dung trầm lặng liếc mắt một cái nhìn Từ Ngọc Mẫn ngồi ngay ngắn trên bờ đoàn, sau đó quyết không chùn bước đi đến cạnh cửa, mở cửa ra, không quay đầu lại mà bước ra ngoài.

Nhìn cửa lớn chậm rãi đóng lại một lần nữa, ngăn cách phong cảnh tươi đẹp bên ngoài, Từ Ngọc Mẫn cười nhắm mắt lại, học tư thế ban đầu của Từ Ngọc Dung ngồi xuống tĩnh tọa trên bờ đoàn.

Đêm qua nam kia nhân ép buộc nàng như vậy, khiến hôm nay sắc mặt nàng có chút tiêu tụy, ngược lại càng khiến tỷ muội nàng dễ dàng che trời vượt biển.

Không biết sau khi Long Thần Dục biết thể từ bị đánh tráo sẽ có vẻ mặt thế nào. Ha!

Thời gian ngồi thiền luôn qua rất nhanh. Chờ khi cửa phòng lại mở ra, sắc trời bên ngoài đã tối sầm. Am Chủ cùng một nội thị tiến vào, trên tay nội thị đang cầm một cái khay, phía trên chỉ có một bầu rượu cùng một cái ly uống rượu.

Từ Ngọc Mẫn giật mình hiểu được ý nghĩa.

Nội thị cất giọng the thé nói: "Tuân theo ý chỉ của Thái Hậu, ban cho Từ thị một ly rượu độc, lập tức từ vong."

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Nhìn chén rượu được dâng đến trước mặt mình, Từ Ngọc Mẫn khẽ cười cười, chậm rãi nâng tay nhận lấy, trong lòng không khỏi cười nhạo vận khí của chính mình sau khi vào kinh thành, thật sự là đen đủi tới cực điểm!

Nhìn rượu trong tay một lát, dưới sự thúc giục của nội thị, uống một hơi cạn sạch.

Vào lúc nàng thống khổ nén giấu hơi thở, chậm rãi yếu đuối ngã xuống, nội thị vung tay lên, từ bên ngoài lập tức có hai người tiến vào kéo nàng ra ngoài.

Đóng chặt tâm mạch chế ngự chất độc mà giả chết, Từ Ngọc Mẫn vẫn có thể cảm giác được thân thể đau đớn khi bị tha đi, người túm tha nàng đi không có chút thương tiếc nào, bởi vì trong mắt bọn họ nàng đã là người chết, cho dù còn chưa chết hẳn, cũng không đáng thương hại.

Lần đầu tiên Từ Ngọc Mẫn cảm thấy từ vong ở gần mình như thế, khi bùn đất dần dần vùi lấp thân thể thậm chí nàng có loại cảm giác hoang đường, có lẽ hồn vía của mình đã sắp tự do.

Nằm trong đất bùn lạnh như băng, nàng lẳng lặng chờ đợi xung quanh khôi phục yên tĩnh, sau đó vận công chui từ dưới đất lên.

Duỗi thân thể cứng ngắc mệt mỏi, Từ Ngọc Mẫn cẩn thận khôi phục mặt đất thành bộ dạng ban đầu, sau đó cố gắng một hơi, trốn vào trong bóng đêm mờ mịt.

Ước chừng nửa canh giờ sau khi Từ Ngọc Mẫn rời đi, phía sau núi đêm dài không một bóng người của Chùa Bạch Mã đột nhiên xuất hiện vài bóng đen,

ngừng lại trước đồng đất Từ Ngọc Mẫn vừa mới vùi lấp.

"Đào." Nam nhân đi đầu cất giọng lạnh lẽo chất chứa lửa hận.

Đồng đất được đào ra lại rộng tuếch.

Lúc này bầu trời đêm đột nhiên hiện lên một ánh sét, chiếu sáng người đứng trước hố, không phải Long Thần Dục thì là ai?

Nhìn dưới hố không một bóng người, hấn nở nụ cười, vung tay với những người khác, "Ném tiện nhân kia xuống, nếu đã chết, đương nhiên phải có thi thể."

Thê tử của hấn quả nhiên không phải người bình thường, chỉ sợ đạo cô mang nàng đi năm đó rất có lai lịch.

Một thị vệ mở bao tải mang theo ra, người ở bên trong đứng là Từ Ngọc Dung đã trao đổi thân phận cùng muội muội, lúc này nàng ta ăn mặc giống hệt lúc ở Chùa Bạch Mã, lại đang hôn mê bất tỉnh.

Thị vệ không chút lưu tình ném nàng xuống hố, sau đó vài người một lần nữa vùi lấp miệng hố.

Lúc bọn họ làm xong hết thấy thì mưa từ trên trời rơi xuống.

Mưa xối đi hết thấy mọi dấu vết còn để lại.

Trở lại phủ Bình vương, Long Thần Dục rửa mặt rồi trở về phòng ngủ, nhìn màn, đệm chăn đã một lần nữa được sắp xếp lại, nhếch môi, những thứ đã bị tiện nhân kia chạm vào hấn sẽ không giữ lại.

Dáng vẻ giống nhau thì sao, rốt cuộc vẫn là hai người, nàng thực cho rằng hấn là người mù sao? Thê tử đã cùng giường chung gối liệu chết triền miên thì sao có thể nhìn lầm?

Dưới giường không nhìn ra, chẳng lẽ lên giường cũng không nhìn ra? Trên đời có kẻ ngu xuẩn hơn nữa cũng sẽ nhận ra.

Hừ!

Hấn chỉ liếc mắt một cái, nghe nàng ta ho khan một tiếng liền biết đó là một kẻ giả mạo, thân hình tướng mạo kia sao có thể là thê tử của hấn, ngay cả khí thế quanh thân cũng hoàn toàn không giống.

Mẫn nhi của hấn thanh tú hòa nhã đơn thuần, trong thân thể lộ ra một cỗ tiên khí xuất trần, khiến hấn hận không thể nhét nàng vào xương tủy, không muốn chia lìa.

Nghĩ đến cảm giác tuyệt vời của Từ Ngọc Mẫn, Long Thần Dục không khỏi hung hăng đập xuống đệm giường. Nàng dám thật sự trốn đi, tốt nhất nàng nên cầu nguyện đời này không bị hấn tìm được, nếu không. hừ hừ!

...

Thật là một trận mưa to!

Từ Ngọc Mẫn với tay lau vết máu ở khóe miệng, ngồi nghiêng nhìn màn mưa bên ngoài mỉm cười, may mắn mình có thể tìm được một sơn động để tránh.

Gió lạnh thổi tới khiến nàng không khỏi rung mình một cái.

Chỉ là rượu độc mà thôi, dùng nội lực che tâm mạch lại, không cho chất độc vào tim, sau khi thoát thân, dựa vào nội lực và y thuật của nàng liền có thể không lo.

Từ nay về sau trời cao biển rộng, ngấm lại nằm mơ cũng phải cười ra tiếng.

Chỉ là, nàng nhìn không được mà thờ dài, nữ tử mất đi trinh tiết rốt cuộc cũng là một việc khiến người ta không thoải mái. Nghĩ đến tình cảnh nam nhân kia muốn làm gì nàng thì làm, Từ Ngọc Mẫn nhìn không được mà cắn răng, khi đó hấn đúng chỉ là cảm thú.

Nàng ho một tiếng, một ngụm máu phun ra, máu trộn với nước mưa thấm vào lòng đất.

Không tức giận, không thể tức giận! Từ Ngọc Mẫn cố gắng bình tâm tĩnh khí, lại điều trị nội tức.

Vừa rồi nàng đã dùng nội lực bức độc ra, chỉ là khó tránh trong cơ thể sẽ còn sót lại, uống mấy viên thuốc giải độc sẽ không sao nữa.

Sau khi vận công một lượt, không chút do dự nàng nhảy vào con mưa.

Nương theo con mưa lên vào một nhà dân trên núi, sau khi lấy trộm một bộ quần áo lại tiếp tục chạy vào con mưa.

Cuối cùng, trước khi trời sáng, nàng tìm được một căn nhà cũ nát mà trú thân.

Kiểm một ít củi ném lên đồng lửa, hơ quần áo ẩm ướt, ném bộ quần áo kia vào đồng lửa, nhìn nó hóa thành tro tàn.

Nàng chỉ lấy một áo ngoài của nam tử từ nhà dân kia, quần áo bên trong vẫn nên mua một lần nữa cho thỏa đáng.

Chỉ là, trong bụng trống trơn, bên ngoài lại là mưa to tầm tã, có hơi khó sở.

Nhất là —— nàng với tay xoa bóp khắp người mình, thương tổn do nam nhân kia gây ra mới khiến nàng khó chịu.

Tình trạng thân thể như vậy cũng không thích hợp lên đường, nhưng nàng lại chỉ có thể cắn răng cứng rắn chống đỡ, sớm rời xa nơi kinh thành thị phi này, nàng sẽ an toàn hơn một chút.

Nàng cũng không trông cậy Từ Ngọc Dung thật có thể lừa gạt được nam nhân kia, chỉ là chuyện tối nay e rằng cũng khiến hắn bất ngờ, không kịp ứng biến, thần xui quỷ khiến cũng làm cho nàng chiếm được chút tiện nghi.

Thái Hậu ban rượu độc cũng ban thật khéo, e rằng nam nhân kia cũng chỉ có thể đâm lao phải theo lao rồi. Cứ như vậy, Từ gia liền sẽ không chịu liên lụy vì nàng trốn đi, nói đến vẫn là Thái Hậu nương nương đã giúp nàng một phen.

Hừ, nàng đem vương phi vốn nên là của hắn trả lại cho hắn, dù thế nào cũng có thể khiến hắn không thoải mái một thời gian, nón xanh gì đó, từ trước đến nay vẫn là thứ nam nhân không thể chịu đựng được nhất.

Hắn dám làm vào mừng một, nàng liền dám làm vào mười lăm!

Nghĩ đến bộ dáng hắn giận tím mặt, tâm tình của nàng nhịn không được mà nhảy nhót.

Ngọn lửa ánh đỏ gương mặt Từ Ngọc Mẫn, lúm đồng tiền trên gương mặt sưng sưng càng tôn lên vẻ đẹp trong sáng động lòng người của nàng, vẻ âm u tối tăm dường như bị trút bỏ, lúm tâm nhiều nét chói mắt người.

Duỗi thẳng tay chân nằm phịch trên đồng cỏ khô, co cánh tay làm gối nhìn ánh lửa đỏ tươi, dường như thân mình cũng ấm áp lên, chỉ cảm thấy thảng năm yên ổn.

...

Tục ngữ nói đúng. Phật cần ‘kim trang’, người cần ăn mặc.

Vị thiếu niên áo lam vừa mới từ phòng thử quần áo đi ra đã thuyết minh thật rõ cho câu nói trên, ông chủ cửa hàng may đo Trương Ký nhìn vị nam tử tuấn tú thanh nhã trước mắt, lại hỏi tương bộ dáng vừa rồi khi hắn mặc quần áo vải thô tiến vào, quả thực giống như hai người.

Lúc ban đầu chỉ cảm thấy bộ dáng nam tử này tuấn tú, một thân vải thô áo tang uống phí cho khuôn mặt của hắn. Nhưng vừa thay quần áo, lập tức liền trở thành công tử tốt đẹp trong cõi đời u tối, thanh tú hòa nhã đơn thuần, dịu dàng như ngọc, nói không nên lời.

Thiếu niên áo lam chính là Từ Ngọc Mẫn giả dạng, hôm nay nàng bán thổ sản vùng núi đổi tiền bạc, mới đến cửa hàng quần áo trong thành thay quần áo vừa người.

Đã quen mặc áo đạo sĩ, thay trang phục nam tử, với nàng mà nói vẫn rất không thích ứng, nhưng dù sao áo đạo sĩ cũng rất đáng chú ý. Không sợ vốn dĩ, chỉ sợ lỡ như. Ví như trong kinh có người tìm nàng, tất sẽ lấy áo đạo sĩ làm manh mối. Bởi vậy, dù không thích ứng, nàng cũng phải thay trang phục.

Thanh toán tiền xong, Từ Ngọc Mẫn xách túi quần áo cũ rời khỏi cửa hàng may đo.

Mãi đến khi rời khỏi thành trấn nhỏ kia, Từ Ngọc Mẫn mới nhịn không được quay đầu nhìn nhìn cửa thành. Ngày mùa thu, ánh mặt trời chiếu rọi xuống cửa thành, khiến nàng nghĩ tới ngày vào kinh hôm đó, ánh mặt trời cũng bình thường giống như hôm nay. Nếu nàng biết một bước bước vào kinh thành sẽ là một hôn lễ thay đổi vận mệnh chính mình đang chờ nàng, nhất định nàng sẽ không chút do dự xoay người rời đi.

Đáng tiếc, không có nếu như, chỉ có kết quả.

Long Thần Dục!

Từ Ngọc Mẫn lặng lẽ nắm chặt nắm tay, răng nanh nhịn không được cắn chặt. Nam nhân kia khiến nàng có loại xúc động nghiêng răng nghiêng lợi, hắn mãnh liệt chiếm lấy thân thể nàng, khiến nàng không thể không dùng ‘hiểm chiêu’.

Được rồi, mọi việc đều đã trôi qua, từ nay về sau bọn họ sẽ không còn liên lụy, hắn ở nơi triều đình cao cao, mà nàng lại sống ở giang hồ xa xa, núi cao sông dài, vĩnh viễn không gặp lại.

Sờ sờ hơn mười mấy đồng tiền trong túi nơi tay áo, Từ Ngọc Mẫn ngửa đầu thở hắt ra.

Mấy ngày trước rời kinh, trong người nàng không có đồng nào, ngay cả quần áo cũng là lấy trộm, thật vất vả săn được chút thổ sản trên núi đổi chút tiền, lần mua quần áo này, trong túi lại trở nên trống rỗng.

Thật sự là một phân tiền lại làm khó anh hùng hảo hán!

Chả trách sư phụ luôn nói, tiền không phải là thứ tốt, nhưng không có nó thì lại càng không ổn.

Theo đường lớn, thẳng bước mà đi.

Không quá mười dặm, liền gặp một quán trà ven đường.

Từ Ngọc Mẫn lững thững đi vào, gọi chén trà uống.

Trong Nam ngoài Bắc quán trà mê hoặc người đi đường vì hoặc nghỉ chân, hoặc ăn cơm, hơn nữa còn vì các loại tin tức tản mạn khắp nơi.

"Các ngươi biết không? Nghe nói có thật nhiều nhân sĩ võ lâm đến Thanh Châu, nói là có kho báu gì đó xuất hiện."

"Thiệt hay giả?"

"Việc này ta cũng nghe nói, chuyện kho báu là thật, bất quá nghe nói là ở Lương Châu."

"Không phải nói là núi Ngọc Phượng ở Giang Bắc sao?"

"."

Từ Ngọc Mẫn vừa nghe vừa chậm rãi gọt tay gạt gạt lá trà thô, mấy hơi nhẩn, giang hồ lại có bản đồ kho báu xuất hiện sao?

Tuy rằng từ nhỏ lớn lên trong giang hồ, nhưng nàng vẫn cảm thấy giang hồ thực là một nơi thần kỳ, từ lúc nàng hiểu chuyện liền nghe đủ loại lời đồn trên giang hồ, phàm là bản đồ kho báu, bí kíp võ công, chưa từng biến mất trong lời đồn trên chốn giang hồ.

Sư phụ nói đúng, thiên hạ vốn không hết việc, lo sợ chỉ không đâu.

Bất quá, đối với bản đồ kho báu sư phụ luôn luôn một lòng một dạ, tuy rằng mỗi lần lý do của người luôn khác nhau, nhưng mục đích lại luôn giống nhau —— phải đi xem nào nhiệt.

Từ Ngọc Mẫn nhẹ hóp một ngụm, tay nhẹ nắm thành quyền, nàng quyết định, đi tìm sư phụ.

Chỉ là, lần này nơi bản đồ kho báu xuất hiện lại quá khác nhau.

Từ Ngọc Mẫn bày ra ba chung trà, đại diện cho ba nơi, sau đó lấy ra một đồng tiền xoay tròn trên bàn. Cuối cùng đồng tiền rơi vào chung trà nắm giữ hướng Tây Bắc.

Từ Ngọc Mẫn nhướn mày, cười thu hồi đồng tiền, "Tiểu nhị, tính tiền." Nàng đến Lương Châu tìm sư phụ.

...

Trên đường cái, một chiếc xe ngựa tối đen khắc hoa vừng vàng chạy trên đường, xa xa trước sau xe là người mặc trang phục Võ Sĩ màu xanh, vừa nhìn liền biết người trong xe không phải hạng tầm thường.

Một kỵ sĩ từ đằng xa chạy như bay đến, ghim ngựa dừng lại trước xe vài chục bước, Võ sĩ lập tức xoay người xuống ngựa đến xe ngựa phía sau bẩm báo.

"Có tin tức rồi sao?" Bên trong xe truyền ra giọng nói âm trầm lạnh lẽo của nam nhân.

"Dạ, Vô Vân Thượng Nhân hẳn là đi về hướng Thanh châu, gần đây có rất nhiều người giang hồ chạy tới nơi đó."

Trong xe yên lặng trong chốc lát, sau đó giọng nói lại vang lên, "Mấy chỗ khác không có tin tức gì sao?"

"Không có."

"Lui ra đi."

"Dạ."

Trong toa xe rộng thùng thình thoải mái, Long Thần Dục dựa vào bên gối trên tay nhẹ xoay xoay một chén rượu, mắt nửa khép, như đang nghĩ tới điều gì.

Một tháng, không có bất cứ tin tức gì của nàng, chỉ nghe được tin tức này, hẳn có khả năng là hành tung của sư phụ đạo cô nhà nàng nhất.

Loại tiến triển này làm cho tâm tình của hắn thật không tốt, hiện tại hành tung của thê tử hắn không rõ, giang hồ lại đang rối loạn, nếu nàng có việc gì ngoài ý muốn thì nên làm thế nào?

Tuy rằng, Long Thần Dục cũng hiểu được chiếu theo hiểu biết của hắn về thể tử, khả năng nàng gặp nguy hiểm hẳn là không quá lớn, nhưng tình trạng không thể nắm giữ khiến hắn rất không yên.

"Bảo những người khác chăm chú một chút, cẩn thận tìm hiểu, không được bỏ qua dấu vết nào."

"Dạ"

Nàng sẽ tìm sư phụ Vô Vân Thượng Nhân hư hư thực thực của nàng sao?

Long Thần Dục có chút không xác định, nếu Vô Vân Thượng Nhân kia không phải là sư phụ của nàng thì phải làm thế nào?

Hung hăng uống một ngụm rượu trong chung, trong lòng Long Thần Dục có hơi phiền chán. Từ lúc huynh trưởng ra mặt thay hắn thuyết phục phụ hoàng mẫu hậu cho phép hắn rời kinh chữa bệnh, ngoài ra còn đề tìm kiếm thể tử chạy trốn, chung quy đã làm xáo trộn kế hoạch hắn và huynh trưởng đã sớm định ra.

Hắn có thể vì huynh trưởng giả ngu giả ngốc, có thể vì huynh trưởng mà chịu nhục, nhưng Mẫn nhi là người hắn nhất định không thể dứt bỏ, hắn cũng chỉ có thể tùy hứng thôi.

Nghĩ đến lúc huynh trưởng cười bắt đắc dĩ với hắn, Long Thần Dục thở dài trong lòng, bọn họ là anh em cùng mẹ, lần này hẳn đúng là có chút trọng sắc khinh huynh.

"Gia, ba mươi dặm phía trước là Lạc Lâm trấn, sắc trời đã tối, chúng ta có nên nghỉ một đêm ở trấn này hay không?"

"Ừ." Long Thần Dục đáp cho có lệ.

Đoàn người đi về phía Lạc Lâm trấn, rốt cục vào lúc hoàng hôn đã đến trấn, chọn một khách điếm tìm nơi ngủ trọ.

"Công tử chúng ta bao Hậu viện, gọi hết những người làm tạp vụ ra ngoài đi."

Chưởng quầy nhìn đỉnh bạc gỗ lên trên mặt quầy, ước chừng giá trị, giật mình sợ hãi, cúi đầu khom lưng, "Dạ dạ, tiểu nhân sẽ làm ngay."

"Thức ăn phải tỉ mỉ một chút, công tử chúng ta không quen dùng những thứ cầu thả, hiểu chứ?"

"Dạ hiểu, dạ hiểu." Chưởng quầy nhất thời lẩm miệng hỏi một câu, "Có cần tìm người tiếp khách không?" Bình thường loại công tử nhà giàu người ta ra ngoài, luôn không tránh được việc gió trăng.

"Lẩm miệng." Giọng của Võ sĩ áo xanh trở nên lạnh lẽo.

"Mẫn nhi, vi phu ôm nàng vào, nàng phải ngoan đó."

Chưởng quầy nhìn vị công tử áo gấm vừa mới xuống xe liền xoay người ôm từ trong toa xe ra một mình, người nọ ru rú trong lòng hắn, không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng một đầu dây đồ trang sức đủ để chứng minh thân phận.

Chưởng quầy không khỏi âm thầm mừng chính mình một tiếng, thật đúng là lẩm miệng, người ta mang theo phu nhân ra ngoài. Bọn thị vệ vây quanh hộ tống Long Thần Dục vào hậu viện, vừa vào liền đuổi tiểu nhị dẫn đường chạy ra ngoài, cũng tự phân công vị trí công tác, bảo vệ chặt chẽ hậu viện.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Long Thần Dục đi vào trong phòng ném hình nộm ôm trong lòng lên giường, vén áo dài ngồi xuống bên giường.

Nhìn hình nộm kia, trong lòng hắn vô cùng cáu giận.

Quần áo trang sức trên người hình nộm được đặt may cho Từ Ngọc Mẫn, chỉ là nàng còn chưa kịp mặc vào người liền tùy hứng rời đi.

Quả đúng là nha đầu lớn lên ở chốn dân gian, không biết không sợ, nếu chuyện thay mặt đổi đào bị hoàng gia biết được, cửu tộc Từ thị bọn họ có cơ hội giữ được mạng sao?

Hừ, món nợ lo lắng và che giấu cho nàng này, hần sẽ tính toán cẩn thận với nàng.

Không lâu sau, đồ ăn được thị vệ đưa vào, Long Thần Dục đến ngồi vào bên bàn.

Com ăn chưa được vài hớp, lại có một gã thị vệ vội vã vào cửa.

"Gia."

"Nói."

"Mới vừa có người vào khách điểm tìm nơi ngủ trọ, tiểu nhân thấy dung mạo tương đối giống vương phi."

Long Thần Dục bật dậy, "Thật sao?"

“Đạ”

"Trước không nên kinh động nàng, ngày mai rồi đi rồi nói sau."

“Đạ”

"Đêm nay nhất định phải trông chừng nàng thật kỹ."

“Đạ”

Vẫy tay bảo thị vệ lui ra, Long Thần Dục phiền chán đi tới đi lui trong phòng.

Nữ nhân đó. Nàng lại ở cùng một khách điểm với mình, đợi ngày mai, sau khi xác định, sẽ cẩn thận tính toán sổ sách với nàng, chỉ mong thật đúng là nàng!

Có ý nghĩ này, suốt đêm liền thật quá vất vả, trần trọc không thể ngủ say.

Cuối cùng, Long Thần Dục quyết định đứng dậy ngồi không trong phòng suốt một đêm.

Sắc trời dưới sự tha thiết chờ đợi của hần rốt cục cũng dần dần tỏa sáng, khi ánh mặt trời rọi khắp mặt đất, Long Thần Dục âm thầm thở ra.

Biết tâm tư Vương gia nhà mình, thị vệ đi theo đều không đưa điểm tâm vào.

Ngay lúc vị thiếu niên nghi ngờ là vương phi kia tính tiền rồi đi, liền nhanh chóng vào bẩm báo với chủ tử.

Có tin tức, bằng tốc độ nhanh nhất, Long Thần Dục bước ra, cứ thế đuổi theo người nợ.

Chưa hết thời gian một chén trà nhỏ, trên đường lớn liền thấy được bóng dáng kia trên lưng ngựa, chỉ liếc mắt một cái, Long Thần Dục liền nheo mắt, mang theo ác ý dặn dò, "Ngăn nàng lại."

Bọn thị vệ nhận lệnh phi ngựa tiến lên, xếp hàng ngang ngăn đường người nợ.

Thiếu niên áo xanh lập tức nhú mày, lạnh lùng nói: "Không biết vì sao chư vị lại ngăn cản đường đi của tại hạ?"

"Nàng nói xem là vì sao?" Phía sau truyền đến một âm thanh dần nén tức giận đùng đùng, "Mất nhì."

Thân mình thiếu niên áo xanh cứng đờ, không dám tin quay đầu.

Từ trên xe ngựa màu đen, một mình chậm rãi đi xuống, ánh mặt trời rọi trên người hần, càng làm tăng vẻ tuấn tú mê người của hần.

Lập tức, thiếu niên áo xanh đứng là Từ Ngọc Mẫn cái trang nhận ra người tới là trượng phu của nàng —— Long Thần Dục, Thất hoàng tử đương triều, Bình vương gia.

Long Thần Dục chậm rãi đi đến trước ngựa của nàng, vươn tay với nàng, lạnh nhạt nói: "Xuống đây."

Từ Ngọc Mẫn nhú mày nhìn hần, lại nhìn Võ sĩ áo xanh vây quanh mình, mím môi, cúi xuống, không để ý đến cái tay hần vươn ra, tự mình xoay người xuống ngựa. Không ngờ chưa tới Lương Châu đã bị hần tóm được.

Long Thần Dục cũng không giận nàng, bước đến dắt tay nàng, đi trở về xe ngựa.

Khi cửa bên của xe ngựa đóng lại, lòng Từ Ngọc Mẫn cũng trầm xuống, nàng nghĩ sự việc đã chấm dứt, nhưng không dự đoán được hần cứ thế mà lại rời kinh đuổi theo.

Ánh mắt nàng lơ đãng đảo qua toa xe, bỗng dừng lại ở một chỗ, đó là một hình nộm mang dáng vẻ nữ tử.

Giọng của Long Thần Dục vang lên, "Đây là vật thay thế Mẫn nhi, mỗi ngày bốn vương phải ôm vào ôm ra, thực mềm mại và tinh xảo."

Từ Ngọc Mẫn quay đầu nhìn hắn, còn chưa kịp há mồm, đã bị hắn nhét mấy thứ vào lòng.

"Thay."

Từ Ngọc Mẫn cúi đầu nhìn những thứ trong lòng, chính là quần áo nữ tử, đầy đủ mọi thứ từ trong tới ngoài.

Long Thần Dục thấy nàng sững sờ, lại thúc giục: "Thay nhanh đi, bốn vương cũng không muốn để người ta nghĩ bốn vương có đam mê đoạn tụ."

Từ Ngọc Mẫn ngẩng đầu nhìn hắn, "Người. . . ."

"Nàng đừng hòng yêu cầu bốn vương tránh đi, trên người nàng có chỗ nào mà bốn vương chưa nhìn thấy chứ?"

Sắc mặt Từ Ngọc Mẫn bỗng dung đỏ bừng, xấu hổ và giận dữ trùng hắt.

Long Thần Dục không hề động đậy, nói: "Nếu nàng không muốn tự thay, bốn vương rất vui được giúp nàng."

Ánh mắt của hắn làm cho Từ Ngọc Mẫn đành phải ngượng ngùng quay lưng lại, cởi áo thay y phục.

Ánh mắt Long Thần Dục sáng quắc dừng trên người nàng, không buông tha chút động tác nào của nàng, tuần tra lãnh địa thuộc về hắn, thấy nàng không tháo mảnh vải buộc ngực mà mặc luôn quần áo, cất giọng lạnh lùng nói: "Tháo cái mảnh vải chướng mắt kia ra."

Từ Ngọc Mẫn âm thầm nắm chặt nắm tay, hít vào một hơi, với tay tháo vải buộc ngực che lấp thân phận nữ tử của nàng. Long Thần Dục thấy động tác nàng chậm chạp, quyết định tự mình với tay cởi giúp nàng.

Trong nháy mắt hắn tự tay cởi ra, thân mình Từ Ngọc Mẫn nhin không được mà cứng đờ.

Long Thần Dục cũng không để ý phản ứng của nàng, nhanh như bay cởi bỏ vải quấn ngực của nàng, nhìn hai tòa no đủ được bỏ trói buộc mà nhảy ra, ánh mắt phút chốc trở nên mãnh liệt.

Từ Ngọc Mẫn vội vàng bắt lấy tay Long Thần Dục chuẩn bị chạm đến ngực, thỉnh linh lại bị một bàn tay to lớn nắm lấy khuôn ngực trắng hồng, nàng cũng bị kéo vào một vòng ôm dày rộng nóng cháy.

Nàng không khỏi phát ra một tiếng thở nhẹ, muốn ngăn cản phóng đảng của hắn.

"Chớ chọc bốn vương tức giận." Long Thần Dục âm trầm nói nhỏ bên tai nàng.

Tay Từ Ngọc Mẫn dừng lại, dưới hành động càng ngày càng tức giận của hắn, mang theo chút rên rỉ cùng cầu xin, mở miệng nói: "Đừng ở đây. . . ."

Xe ngựa đang đi trên đường lớn, chung quanh còn có thị vệ hộ vệ, điều này sao nàng có thể chịu nổi?

Long Thần Dục buông quả anh đào trên đỉnh núi tuyết ra, với tay tháo váy trong của nàng, miệng khẽ hừ nhẹ một tiếng, "Bốn vương có chừng mực, nàng nghe lời là được."

Lúc này Từ Ngọc Mẫn không dám chọc hắn, sợ hắn thật sự liễu lĩnh tùy hứng làm càn.

Long Thần Dục nhanh chóng lột sạch nàng, từ trong đồng quần áo chuẩn bị cho nàng lấy quần lót ra, cho nàng thay. Từ Ngọc Mẫn mím môi dưới, vì hắn thay từng món quần áo cho mình mà tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hình ảnh hai người từng điên cuồng triền miên, từng cảnh từng cảnh hiện lên trong đầu, nàng cho là mình đã buông, nào ngờ từng chút từng chút đã gieo vào trong đầu.

Thay cả bộ quần áo cho nàng, trán Long Thần Dục toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Thê tử xinh đẹp thơm tho ngay bên người, hắn lại không thể chạm đến nàng, thật sự quá giày vò. Đêm qua hắn ngóng trông đến hừng đông, hiện tại hắn lại ngóng trông trời mau tối.

Từ Ngọc Mẫn thành thật làm tỏ trong lòng hắn, động cũng không dám động, giờ này khắc này nàng hiểu rõ tình trạng thân thể hắn, vật cứng rắn đặt giữa hai đùi nàng đang kêu gào khát vọng.

Đầu Long Thần Dục kê lên trán của nàng, giọng nói nhuốm đầy dục vọng và dè dặt, ra lệnh cho nàng, "Lấy nó ra."

Theo ánh mắt hắn Từ Ngọc Mẫn nhìn thấy vật gì đó, tim đập thình thịch, nhưng vẫn thuận theo tháo đai lưng của hắn, lòi cái vật đáng xấu hổ ấy ra.

Long Thần Dục được đôi tay ngọc mịn màng của nàng giải tỏa, xả xong liền hưng hăng hôn nàng một ngum, cuối cùng hưng tợn nói bên tai nàng: "Trước cứ vậy đi, buổi tối sẽ lại trừng trị nàng."

Từ Ngọc Mẫn không khỏi rùng mình một cái, kinh hoàng ngược mắt nhìn hấn.

Long Thần Dục lạnh lùng trừng nàng, "Chồng vừa xoay lưng liền bỏ trốn, nàng cho là bổn vương sẽ tha thứ cho nàng?"

Từ Ngọc Mẫn nhất thời cúi đầu không nói.

Long Thần Dục không nói nữa, chỉ ôm nàng vào lòng thật chặt không rời.

Mẫn nhi, rốt cục bổn vương cũng tìm được nàng rồi.

Mùa đông trời tối sớm, người đi đường liền sớm tìm nơi ngủ trọ.

Đoàn người Long Thần Dục vẫn như trước bao một viện trong khách điếm, không cho người ngoài quấy rầy.

Từ lúc tìm nơi ngủ trọ, tâm trí Từ Ngọc Mẫn liền có chút không yên.

Nàng biết màn đêm buồn xuống đại biểu cho điều gì, cử chỉ trên xe của nam nhân kia đã nói rõ đêm nay hấn khẳng định sẽ không dễ buông tha nàng. Nhưng nàng thật có chút không chịu nổi hung ác của hấn, nhưng nay hấn là đao thót, nàng là thịt bò, nên làm thế nào cho phải?

Rõ ràng nàng sinh ra và lớn lên tại dân gian, sống trong giang hồ, vì sao lại cố tình bước chân vào triều đình hoàng gia như vực sâu kia?

"Ăn cơm, lúc giữa trưa thấy nàng ăn chưa được vài miếng." Long Thần Dục gấp đồ ăn để vào trong đĩa trước mặt nàng, nói tương đối bất mãn.

Từ Ngọc Mẫn cười khò trong lòng, lúc này sao nàng có khẩu vị chứ?

Tất nhiên Long Thần Dục biết trong lòng nàng giờ đang thấp thỏm không yên, nhướn mày liếc xéo nàng một cái, khẽ cười nói: "Nàng ngoan ngoãn nghe lời, bổn vương sẽ không quá ép buộc nàng."

Từ Ngọc Mẫn rùng mình, nắm chặt đũa trúc trong tay, buộc chính mình nhét cơm vào miệng, tuy rằng nàng thấy nhạt như nước ốc, thực không có mùi vị gì.

Cho dù có miễn cưỡng chính mình, cũng khó khăn lắm mới ăn được hơn phân nửa bát rồi thật sự nuốt không vô, chỉ có thể từ bỏ.

Long Thần Dục nhìn nhìn bát của nàng, hơi nhíu mày, rốt cuộc cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi ăn xong, thị vệ mang nước ấm vào phòng, đổ vào bồn tắm, cho bọn họ tắm rửa.

Sau khi tắm rửa liền phải nghỉ ngơi.

Từ Ngọc Mẫn nín chặt vạt trước của áo lót, nhìn người đã nằm trong ổ chăn trù trừ không bước đến.

Long Thần Dục nằm ngửa trong chăn phủ gấm mềm mại, tâm tình rất tốt nói: "Trời đang lạnh, Mẫn nhi vẫn nên sớm vào đi thôi."

Từ Ngọc Mẫn khẽ cắn môi, rốt cuộc vẫn bước qua, cởi giày.

Long Thần Dục nhìn nàng buông màn giường dày màu xanh xuống, rồi mới nói: "Mẫn nhi không định cứ vậy mà nằm xuống, không cởi quần áo sao?"

Nghe vậy, thân mình Từ Ngọc Mẫn cứng đờ.

"Nếu Mẫn nhi không muốn, hay là để vi phu giúp nàng?"

Từ Ngọc Mẫn há miệng hút khí lạnh, chỉ có thể cắn răng tự mình cởi bỏ quần áo trên người.

Chờ lột quần áo cuối cùng rời khỏi người nàng, Long Thần Dục liền kéo nàng vào ổ chăn, xoay người một cái chặt chẽ chặn nàng lại, cúi người buông xuống nụ hôn dày đặc lửa nóng.

Theo dự tính của nàng, hấn sẽ rất hung ác, ép buộc nàng đến mất đi ý thức, nhưng sau một hồi nhẹ nhàng say sưa vui vẻ phát tiết, hấn thờ phì phò ôm lấy người nàng, dịu dàng nói bên tai nàng: "Mẫn nhi đừng sợ, chúng ta còn nhiều thời gian, vi phu sẽ tính toán cho tương lai lâu dài của chúng ta."

Lời này làm cho lòng Từ Ngọc Mẫn càng trầm.

"Ngủ đi, đêm qua vi phu không ngủ, hiện tại thực có chút mệt mỏi, không ép buộc nàng, an tâm ngủ đi." Từ Ngọc Mẫn hơi nhẹ nhàng thở ra.

Long Thần Dục lại khẽ làm bầm nói bên tai nàng: "Chờ vi phu điều dưỡng tốt tinh thần, mới tận tình xử lý nàng."

"." Nam nhân này căn bản chính là cầm thú.

Long Thần Dục đe dọa nàng xong, tâm tình sáng khoái, ôm nàng yên tâm nhắm mắt ngủ.

Ôm vào lòng, quả đúng là việc hạnh phúc nhất đời người.

Từ Ngọc Mẫn lại khó có thể đi vào giấc ngủ, mở to mắt nhìn chăm chăm đỉnh màn trống trơn, không biết nên nghĩ gì, hay nên làm gì?

Nhớ về mấy ngày ung dung tự tại vừa rồi cứ như một giấc mộng, chung quy nàng vẫn không có biện pháp ném nam nhân này đi sao?

Không phải nàng không muốn đấu tranh cướp đường mà đi, nhưng hần đã muốn tìm nàng, nếu nàng thật không quan tâm hết thấy mà rời đi, chộc giận hần thì Từ gia sẽ thế nào?

Hần tìm đến cho thấy hần không chấp nhận việc thay mặt đổi đào, tất cũng có biện pháp ứng phó, dưới loại tình hình này cho dù thế nào nàng cũng không dám hành động tùy tiện.

Cho đến bây giờ Hoàng gia vẫn khiến người ta sợ hãi, mạng người với bọn hần hèn kém không bằng con kiến.

Bị Long Thần Dục ôm thật chặt, Từ Ngọc Mẫn không dám giãy giụa, e sợ làm hần bùng tình lại sinh chuyện, chỉ có thể chịu đựng.

Muốn ngủ, lại suy nghĩ lung tung.

Mãi cho đến thật lâu sau, mới mơ mơ màng màng yên giấc.

Trong mộng, một tảng đá lớn đặt trên ngực nàng dù đẩy thế nào cũng không đẩy nổi, rồi sau đó có một con mãng xà thè lưỡi bò lên thân thể nàng, khiến nàng dựng tóc gáy.

Nàng bị dọa toát ra một thân mồ hôi lạnh trợn mắt tỉnh lại, chống lại là một đôi mắt cháy sáng như sao, thấy hần khàn khàn cất tiếng nói: "Tình rất đúng lúc."

Từ Ngọc Mẫn không hề đề phòng bị hần mạnh mẽ xâm nhập, kim lòng không được "A" lên một tiếng.

Long Thần Dục cúi đầu giam chặt môi nàng, trên lưng phát lực, hoàn toàn bỏ qua kháng cự của nàng.

Đến khi chuyện này chấm dứt, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gà gáy sáng.

Trời đã sáng!

Cả người Từ Ngọc Mẫn mướt mồ hôi, mái tóc ướt đầm, dựa vào bên gối thờ dốc, không còn cảm giác, thậm chí phải nhắm mắt ngủ một giấc thật ngon.

Long Thần Dục nằm dựa vào lưng nàng, khẽ sát vành tai của nàng, khẽ cười nói: "Vi phu có khiến Mẫn nhi thoải mái không?" Từ Ngọc Mẫn nhắm mắt không để ý tới hần.

Long Thần Dục cũng không giận, tiếp tục nói với nàng: "Mẫn nhi mệt mỏi liền nghỉ ngơi đi, hôm nay chúng ta không cần phải gấp rút lên đường." Từ Ngọc Mẫn vẫn không lên tiếng.

"Lại câu kinh với bốn vương sao, tâm tình bốn vương rất tốt, không so đo với nàng." Long Thần Dục cười xoay mặt về chỗ cũ, lật thân thể nàng qua kéo vào trong lòng, nàng vẫn trần trụi trơn bóng, "An tâm ngủ đi, vi phu ngủ cùng nàng."

Từ Ngọc Mẫn cực kỳ mệt nhọc bất chấp mọi thứ, rúc vào trong lòng hần, không bao lâu liền ngủ thật say.

Khi Từ Ngọc Mẫn tỉnh lại người đã nằm trên xe ngựa, mình bị người ôm lên xe thế nào, nàng không hề có ấn tượng.

Long Thần Dục cúi đầu nhìn con người còn mơ màng của nàng, không khỏi khẽ cười một tiếng, "Cuối cùng Mẫn nhi cũng tỉnh, một giấc này ngủ thực sâu."

Từ Ngọc Mẫn hơi nhú mày, nhìn ảnh ngược gương mặt của bản thân trong đôi mắt lấp lánh ánh sao của hần, tiện đà một lần nữa nhắm mắt lại, thật hy vọng hết thấy đều là ảo giác.

"Không muốn đứng dậy thì cứ nằm đi." Long Thần Dục vuốt mái tóc dài của nàng, trong tay bung một chén rượu, chậm rãi thưởng thức.

Từ Ngọc Mẫn cũng không muốn tiếp tục nằm dài ra đó, chịu đựng cả người đau nhức, ngồi dậy, kéo tóc của mình từ trong tay hần, cầm cây lược ngọc bên người chậm rãi chải tóc.

Long Thần Dục cũng tùy nàng, chỉ tự rót uống một mình.

Chương 7

Từ Ngọc Mẫn chậm rãi vấn tóc, nhìn gương đồng ghim một cây trâm bạch ngọc cổ định búi tóc, lại điểm thêm bằng hai cây trâm, rồi đóng gương lại.

Một cánh tay to lớn duỗi đến ngăn nàng lại, lấy từ trong hộp ra mấy thứ trâm dạng vòng ghim lên búi tóc nàng. "Quá mức mộc mạc thuần khiết, vì phu cũng không thích." Nàng nên sửa thói quen của người tu đạo, nếu không chẳng những hấn thấy khó chịu, chính nàng cũng không có tự giác của người đã làm vợ, còn nghĩ mình là tiểu đạo cô không để ý tới hồng trần trước kia.

Từ Ngọc Mẫn cũng không nói gì, cứ mặc hấn.

Sau khi vấn tóc xong, Long Thần Dục với tay nâng người của nàng lên, quan sát một chút, mỉm cười hôn rồi lại hôn môi nàng, nói: "Không thoa son cũng được, da Mẫn nhi trong suốt trắng hồng, son phấn ngược lại sẽ làm bản nhan sắc xinh đẹp của nàng."

Từ Ngọc Mẫn vẫn không để ý tới hấn, chỉ tựa vào trên đệm phía sau, kéo khung cửa sổ, xuyên qua lớp màn mỏng nhìn ra ngoài.

Đường lớn uốn lượn đi vào một rừng cây, trước sau người đi đường thưa thớt, có vẻ hơi hoang vắng, khiến nàng nảy sinh một chút cảnh giác.

Người giang hồ có câu: thấy rừng thì dừng vào!

Chỉ là con đường này xuyên qua rừng, cũng hết cách rồi.

Long Thần Dục dính đến bên cạnh người nàng, ôm hông của nàng cùng nàng nhìn ra bên ngoài, miệng cười nói: "Nương tử đang nghĩ gì thế?"

Từ Ngọc Mẫn ngoái đầu lại liếc nhìn hấn một cái, lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài.

Nàng nhiều lần ném mặt lạnh vào hấn, Long Thần Dục cũng không phiền, chỉ nhỏ giọng nói: "Đêm qua Mẫn nhi không dùng sức kêu nhiều lắm, sao hôm nay lại không nói được rồi?"

Từ Ngọc Mẫn quay đầu tròn mắt nhìn hấn. Rốt cuộc người này có hiểu hai chữ "Liêm sỉ" không?

Thấy mắt phượng của nàng phụt ra ánh lửa, Long Thần Dục lại cảm thấy mừng rỡ, tay đặt trên lưng nàng, lộ vẻ thư giãn thích ý nói: "Được vì phu tự mình mất xa hầu hạ, có thể nói nương tử là người duy nhất trong thiên hạ, thoải mái chứ?"

Từ Ngọc Mẫn muốn tránh cũng không được, chỉ cảm thấy đôi tay to lớn mạnh mẽ của hấn vuốt trên lưng mình, từng đợt tê mỗ từ xương sống lan tỏa ra dần dần biến mất, thân mình mềm mại thoải mái, liền có chút khốn đốn.

Ánh mắt của nàng tất nhiên bị thu vào trong mắt Long Thần Dục, ý cười trên mặt hấn càng sâu sắc, trên tay càng thêm ra sức, hiện tại hầu hạ nàng tốt, ban đêm mới có thể khiến hấn càng thoải mái.

Từ Ngọc Mẫn nằm sấp tựa vào đầu gối hấn, mắt phượng khép lại, buồn ngủ.

Tê đại khó nhịn, đành phải cố gắng cắn răng, không để mình rên rỉ ra tiếng.

Hơi thở Long Thần Dục càng ngày càng trầm đục, nhanh chóng kéo rơi quần lót của nàng, ôm nàng ngồi lên trên đùi, ngồi lên vật cứng rắn nóng cháy mà mình vừa lấy ra.

Từ Ngọc Mẫn chịu đựng kích thích mãnh liệt này đánh sâu vào, khó chịu vặn vẹo thân mình, hai tay nàng siết chặt vai hấn, cố nén không phát ra âm thanh, đầu óc lại dần dần choáng váng phát cuồng, tư thế này quá. Quá sâu rồi.

Long Thần Dục nâng gương mặt nàng, hôn môi nàng, bắt đầu dùng sức đẩy về phía trước, hấn nuốt hết mọi tiếng kêu to của nàng vào trong bụng, trong toa xe tràn ngập mùi vị ngọt ngào đủ để thuyết minh hai người triền miên kịch liệt đến cỡ nào.

Từ Ngọc Mẫn nằm trên đầu vai hấn, mờ to miệng thở phì phò, chợt phát hiện một dòng đậm đặc từ nơi thân thể hai người tiếp xúc chảy đến đùi nàng, nhất thời nổi xấu hổ và giận dữ thối quết qua nàng, móng tay nàng dùng sức bấu đầu vai hấn, hận không thể cào mấy miếng thịt của hấn xuống.

Tâm tình Long Thần Dục vô cùng tốt cười ra tiếng, nhẹ nhàng khép vạt áo bị mở ra của nàng, che bớt cảnh xuân mê người đi vài phần, thở dài bên tai nàng: "Mấy ngày nay vì phu cô đơn đã lâu, nương tử phải thông cảm một chút."

Từ Ngọc Mẫn hung hăng đập hai cái lên lưng hấn, giữa ban ngày nàng lại cùng hấn ‘cưỡi ngựa’ trên xe ngựa như thế, về sau làm sao còn mặt mũi mà gặp người?

Long Thần Dục cũng không để ý, cầm khăn lụa lau thân thể hai người, không nhanh không chậm một lần nữa sửa sang lại cho mình và nàng, rồi mới kéo

cửa sổ, làm cho mùi tanh ngọt trong toa xe tản đi.

Từ Ngọc Mẫn đến ngồi ở một góc cách xa hắn, phòng bị nhìn hắn.

Nhưng đột nhiên tiếng một mũi tên nhọn xé gió lao đến, khiến nàng đột nhiên bưng tỉnh.

Long Thần Dục đề nàng lại, thấp giọng trấn an: "Mẫn nhi chỉ nên ngủ yên, không cần để ý."

Từ Ngọc Mẫn nghe hắn nói như thế, lòng chợt hiểu ra, liền ngoan ngoãn tiếp tục nằm úp sấp nhắm mắt dưỡng thần.

Không phải để ý tới cũng tốt, nàng vốn cũng không muốn quan tâm.

Không lâu sau bên ngoài vang lên tiếng đao kiếm chạm nhau, giăng co một hồi, mới yên tĩnh lại.

"Gia, xử lý xong rồi."

"Ừ." Long Thần Dục không chút để ý đáp lời.

Xe ngựa lại một lần nữa bắt đầu di chuyển.

Vào lúc Từ Ngọc Mẫn ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác có một ngón tay to đặt dưới váy nàng, nhắm thẳng mạnh mẽ chui vào, thân mình nàng chấn động, liền muốn đứng dậy.

"Đừng náo loạn."

Lời này mang theo cảnh cáo khiến Từ Ngọc Mẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, toàn thân cũng không khỏi nảy sinh căng thẳng. Ngón tay hắn chui vào 'huyệt cốc' giữa hai chân nàng, vào sâu ra cạn, chậm rãi di chuyển. Từ Ngọc Mẫn cảm thấy một trận tê dại khó nhịn, đành phải cố gắng cắn răng, không để cho mình rên rỉ ra tiếng.

Hơi thở Long Thần Dục càng ngày càng trầm đục, nhanh chóng kéo roi quần lót của nàng, ôm nàng ngồi lên trên đùi, ngồi lên vật cứng rắn nóng cháy mà mình vừa lấy ra.

Từ Ngọc Mẫn chịu đựng kích thích mãnh liệt này đánh sâu vào, khó chịu vặn vẹo thân mình, hai tay nàng siết chặt vai hắn, cố nén không phát ra âm thanh, đầu óc lại dần dần choáng váng phát cuồng, tư thế này quá. Quá sâu rồi.

Long Thần Dục vui sướng nằm vật xuống trên đệm, tay gối ra sau đầu, mở miệng nói: "Mẫn nhi muốn đi tìm Vô Vân Thượng Nhân à?"

Từ Ngọc Mẫn khó nén kinh ngạc, "Ta tìm bà ấy làm gì?"

"Bà ấy không phải là sư phụ của nàng sao?"

"Không phải." Lời vừa ra khỏi miệng, Từ Ngọc Mẫn liền có chút ảo não, sao nàng phải nói cho hắn biết?

"Ha, may mà vi phu gặp nương tử trước, nếu không chỉ sợ phải chạy một chuyến vô ích rồi."

Từ Ngọc Mẫn hồi hận trong lòng, sớm biết chuyển đi thoải mái gần kề, nhưng lại gặp phải người nam nhân này.

"Tục truyền y thuật của Vô Vân Thượng Nhân khá nổi danh trong chốn võ lâm, lại là người xuất gia tu đạo, vi phu còn tưởng năm đó là do bà ta ôm nương tử đi. Thế mới thấy chốn giang hồ đầy Tàng Long Ngọa Hồ, cao nhân không xuất thế luôn có không ít." Cao nhân sao?

Từ Ngọc Mẫn nghĩ đến hành vi thường ngày của sư phụ, liền nhin không được mà cười nhạt, Thế Ngoại Cao Nhân có đôi khi chỉ là cái vẻ bề ngoài mà thôi.

Ít nhất, trước mặt và sau lưng của sư phụ nhà nàng tuyệt đối chính là hai người khác biệt.

Long Thần Dục lờ mờ ý cười thoáng hiện trong mắt nàng, ánh mắt không khỏi chán nản, mất bao lâu nàng mới có thể bày ra tươi cười tự nhiên như vậy với hắn. Nụ cười của nàng khi bước xuống từ trong kiệu hoa, vẫn ẩn sâu trong trí nhớ hắn, lại vẫn chưa từng xuất hiện trên mặt cho hắn nhìn thấy.

Chung quy trong lòng nàng vẫn không hề có hắn!

Nheo hí mắt, trong lòng Long Thần Dục nảy sinh ác độc, không có thì sao, hắn trời cũng muốn trời nàng vào bên người, cho dù nàng là sắt đá lạnh băng, hắn cũng muốn nung nóng nàng.

Dù không nung nóng được, cũng sẽ không thả nàng rời đi, trở thành nữ nhân của hắn, đời này cũng chỉ có thể là của hắn.

Ba đợt ám sát liên tục, mạnh mẽ lại dày đặc.

Một trận mưa to khiến bọn họ không thể không ngủ lại trong một ngôi miếu hoang trên núi.

Trong ánh lửa bập bùng, chiếu đỏ hai má Từ Ngọc Mẫn, nàng chau mày lại ngồi bên ngọn lửa, không yên lòng ném cành khô vào đồng lửa.

Long Thần Dục vốn ngồi đối diện nàng, nhưng sau một lúc nhìn nàng, bèn đứng dậy dời đến ngồi xuống bên người nàng, bắt chước nàng ném cành khô vào trong đồng lửa, "Mẫn nhi không có gì muốn hỏi ta sao?" Nàng rất thờ ơ với trượng phu của chính mình, nàng cho là bọn họ không có quan hệ gì sao?

Từ Ngọc Mẫn nhìn hẩn một cái, thần nhiên nói: "Ta hỏi ngươi sẽ nói sao?"

"Nàng thử xem sẽ biết."

Từ Ngọc Mẫn biết nghe lời phải, nói: "Vì sao dọc đường luôn có người tới ám sát?"

Còn hết lần này đến lần khác, từ lúc nàng và hẩn gặp nhau cho tới hôm nay, trong vòng ngắn ngủn mười ngày, ba đợt ám sát, đột nhiên mà đến, bỗng nhiên mà đi, cũng không để lại người sống, không thể thành công xoay người liền lui, ngày khác lại đến.

Long Thần Dục cất giọng rất nhẹ, tựa như đang nói chuyện của người khác, "Mẫn nhi còn nhớ rõ tình hình của vi phu ngày đó khi nàng gả vào vương phủ không?"

"Ngu si." Từ nàng dùng thực độc ác.

Long Thần Dục không muốn cãi lại, ngón tay nâng một lọn tóc dài của nàng lên thưởng thức, cười nói: "Đúng vậy, ngu si, bốn năm trước vi phu lãnh binh đến biên quan đánh bại Dịch quốc, trên đường thắng trận quay về bị tập kích, đầu bắt hạnh bị thương, nhất thời biến thành kẻ ngốc ngây thơ.

Một năm sau, vô ý gặp sự cố, đầu lại bị thương nên mới khôi phục thần trí."

Từ Ngọc Mẫn nhin không được nghiêng đầu nhìn hẩn, thì ra đã từng thật sự ngu dại, trong ánh mắt không tự giác toát ra vài thứ.

Long Thần Dục với tay sờ soạng lên mặt nàng một phen, nói: "Nàng đây là đang quan tâm ta sao? Vi phu thật sự được yêu mà sợ hãi."

Từ Ngọc Mẫn "Phi" hẩn một ngụm, lại xoay qua nhìn đồng lửa.

Ánh mắt Long Thần Dục trở nên thâm trầm, tiếp tục nói: "Lần này vi phu mượn việc tìm y ra ngoài tìm kiếm nương tử."

"Không muốn tiếp tục làm bộ nữa sao?" Từ Ngọc Mẫn nhin không được hỏi.

"Vốn dĩ thời cơ chưa chín muồi, bất quá, vương phi của bốn vương đã chạy mất, chưa đến thời điểm cũng phải đi bước này." Long Thần Dục với tay kéo nàng vào trong lòng, nói bên tai nàng: "Nương tử của ta xinh đẹp như vậy, vẫn nên ở bên người để bốn vương quan tâm, giảm đi chút tâm tư của ông bướm bên ngoài thì mới tốt."

Từ Ngọc Mẫn dùng sức hất tay hẩn ra, xê dịch sang bên cạnh.

Hôm nay ngủ lại miếu hoang, hẩn không tiện cho hẩn thực hiện hành vi phóng đảng, Từ Ngọc Mẫn cũng không sợ lại chọc giận hẩn. Đương nhiên Long Thần Dục biết ý tưởng trong lòng nàng, bất quá, hẩn không thêm để ý, giữa vợ chồng ngẫu nhiên có va chạm cũng coi như chút tình thú. Dù nàng không cam tâm tình nguyện, hẩn mà muốn thì nàng cũng chỉ có thể uyên chuyển dưới thân hẩn.

Giai nhân mặc áo gấm trắng thuần bên ngọn lửa, tóc búi nhẹ, thanh tú Xuất Trần nói không nên lời, khí chất đậm bạc trong trẻo trên người nàng thường câu dẫn hẩn nhin không được muốn rút rịch, tựa như chỉ làm vậy nàng mới rơi vào hồng trần phàm tục, cuối cùng sẽ không thể dứt ra mà rời đi.

Ngoài điện mưa to rầm rão rơi xuống, gió lạnh xuyên qua cửa sổ cũ nát, cơn lạnh đánh vào người.

Mỗi trận mưa thu lạnh một lần, càng thêm chứng tỏ mùa đông sắp bắt đầu.

Từ Ngọc Mẫn ngược mắt nhìn ra bên ngoài, xuyên qua màn mưa nhìn xa xa, dãy núi mênh mông trong mưa bụi, không phân biệt rõ hình thù.

Bọn thị vệ của Vương phủ chia ra các nơi bảo vệ ngoài điện, mặc kệ cơn gió lạnh buốt xương, mưa ướt nhẹp vạt áo, thân mình vẫn thẳng tắp chưa từng di chuyển.

Một đôi bàn tay to che lên mắt Từ Ngọc Mẫn, giọng nói mang theo lạnh lùng của Long Thần Dục truyền vào trong tai nàng, "So với nhìn bọn hẩn, không bằng Mẫn nhi đặt ánh mắt lên người vi phu nhiều hơn."

Từ Ngọc Mẫn bắt lấy tay hẩn, trừng mắt liếc hẩn một cái, "Nói hươu nói vượn gì vậy?"

Long Thần Dục cười buông tay, lại kề sát vào bên người nàng, nắm một bàn tay trắng nõn của nàng lên thưởng thức, "Thường nghe người ta nói: mỹ nhân vui - cười, tức giận - mắng đều là phong tình, hôm nay vừa thấy Mẫn nhi như thế, mới biết lời của người đời không sai." Sóng mắt nàng nghiêng nghiêng liếc đến, trong giận dữ mang theo tức tối, lại có vài phần thân thiết chỉ có ở những đôi vợ chồng, khiến trong lòng hẩn hết sức hài lòng.

Trong lòng nàng vốn không có hẩn, nhưng vẫn chấp nhận danh phận vợ chồng của hai người, trong lúc vô tình cũng có vài phần tình cảm với hẩn, chứng tỏ sự việc đã phát triển theo chiều hướng hẩn mong muốn, sao có thể không vui?

Lập tức, hi vọng trong lòng lại tăng lên, giờ tay kéo lấy chân nàng, ôm nàng vào lòng, tiếp theo cúi thấp người chui vào thần án (*cái bàn dài trước tượng phật*) trong điện, nơi đó đã trải sẵn cỏ khô, đệm chăn, bốn phía buông xuống những mảnh vải xanh thực dày vừa vện che thành màn giường, không cho cảnh xuân tiết ra ngoài.

Từ Ngọc Mẫn liền bị hoảng sợ, cho đến khi hấn thả nàng lên đệm, mới hồi phục tinh thần, đỏ mặt muốn bò dậy.

Sao Long Thần Dục chịu để nàng đứng lên, mạnh mẽ đè lên trên.

Từ Ngọc Mẫn chống tay đẩy hấn, thấp giọng nói: "Người không có sĩ diện sao? Chung quanh Đại điện gió lửa, bọn thị vệ lại vẫn ở bên ngoài, người người"

"Ai bảo nàng câu dẫn bốn vương, chịu đựng một chút, đừng kêu quá lớn tiếng."

Long Thần Dục thờ phỉ phò kéo roi quần lót dưới nàng vẩy, tụt quần lót của mình xuống, cảm thương tiến vào rừng tùng ẩm áp, rất nhanh – vận động nhịp nhàng.

Từ Ngọc Mẫn bị hấn biến thành hung ác, há mồm cắn đầu vai hấn, liên tiếp nhiều lần, cuối cùng cũng không để mình phát ra tiếng vang đáng xấu hổ.

Sau khi Long Thần Dục tận hứng, chui ra khỏi thần án, thuận tay ném mảnh vải đã lau thân mình vào trong ngọn lửa, nghiêm trang ngồi thêm cúi vào trong đồng lửa.

Dưới Thần án, Từ Ngọc Mẫn chậm rãi mặc lại quần áo, oán hận cắn răng nguyên rửa gã nam nhân ở bên ngoài, kéo chăn nằm xuống, không chịu ra ngoài mất mặt xấu hổ.

Long Thần Dục ngoái đầu lại nhìn nhìn màn vải xanh sau thần án, khoe miệng cong lên, trong mắt tràn đầy đắc ý, nàng nghĩ ngủ lại nơi miếu hoang hấn sẽ không dám động đến nàng sao?

Ở nơi hoang dã, con người đơn giản, liền nảy sinh một cảm giác tuyệt vời.

Hơn nữa nàng thẹn thùng không dám làm âm ỉ, mặc hấn ép buộc thế nào, chỉ từng bước thuận theo.

Vào lúc nửa đêm, dựa vào trong ôm ấp của thân thể ẩm áp, Từ Ngọc Mẫn đột nhiên tỉnh ngủ.

Long Thần Dục vỗ vỗ lưng nàng, thì thầm nói: "Không sao đâu."

Dưới Thần án ánh sáng lờ mờ, có thể mơ hồ nhìn thấy lửa bên ngoài vẫn còn đang cháy, lúc này ngoài điện truyền đến tiếng chém giết mơ hồ.

Từ Ngọc Mẫn nhú mày nhìn ra bên ngoài, đột nhiên cực kỳ cau kinh, thích khách không ngừng đuổi giết, rốt cuộc là muốn thế nào?

Nàng nghe được tiếng kêu rên, không khỏi nhìn lại.

Long Thần Dục cũng nghe thấy, mày kiếm nhăn lên, vỗ vỗ lưng nàng, nói: "Ta ra ngoài xem thử, nàng an tâm chờ đợi." Nói xong, liền cúi thấp người chui ra khỏi thần án.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Thích khách đến lần này, chẳng những đông mà ra tay lại càng thêm hung ác. Thị vệ vương phủ canh gác liên tục mấy ngày liền, đã có phần mệt mỏi, lúc này không khỏi rơi vào thế yếu, đã có vài người bị thương.

Từ Ngọc Mẫn túm một nhúm cỏ khô dưới đệm chăn trong tay. Khi vài thích khách áo đen tiến vào đại điện, đánh về phía thần án, nàng liền thuận tay ném ra. Thích khách áo đen chỉ thấy tấm màn mỏng không gió tự phát ra, ám khí đã trực tiếp phóng tới, muốn tránh đã không kịp.

Khi thấy thích khách đi thẳng đến thần án, Long Thần Dục liền tức giận, vội vùng kiểng tiến vào. Nào ngờ lại thấy mấy gã áo đen kia bị thương ngã xuống đất. Trên miệng vết thương trí mạng là nhánh cỏ khô, hấn kinh ngạc nhìn về phía thần án.

Một bàn tay trắng như ngọc vén tấm màn mỏng lên, Từ Ngọc Mẫn chui ra khỏi thần án, quần áo chỉnh tề, tóc dài phủ thắt lưng, xinh đẹp đứng thẳng trước thần án, ngón tay chọt cong lên, một nhánh cỏ khô bắn ra, thích khách áo đen định đánh lên Long Thần Dục từ phía sau rên lên một tiếng rồi thẳng

táp ngã xuống

Thấy thế, Long Thần Dục không khỏi cười ha ha, hẳn thật đã cưới được một bảo bối.

Ở trên giường nàng luôn chịu tất cả uất ức hầu hạ hắn, nhưng võ công lại không tầm thường, e rằng công phu này còn cao hơn hắn nhiều lần. Nếu nàng cứng rắn không cho hắn tới gần, chỉ sợ hắn cũng chỉ có thể nhìn nàng mà than thở. Cũng may, nàng vẫn luôn thấu hiểu bổn phận vợ chồng.

Lúc này Long Thần Dục không còn phải bận lòng vì nàng, xoay người giúp thị vệ đánh lui kẻ địch.

Từ Ngọc Mẫn nhíu mày nhìn hơn mười gã thích khách áo đen kia, đầu đá tranh quyền trong hoàng tộc thật khiến người ta chán ghét.

Cúi đầu nhìn bó củi bên đồng lửa, Từ Ngọc Mẫn đưa chân khều lấy một nhánh to, vung tay cắt nhánh cây thành mười đoạn, thu vào trong tay áo, chậm rãi đi về hướng cửa điện.

“Thiên Nữ Rắc Hoa!” có thích khách áo đen sợ hãi hô to.

Ám khí tung bay đầy trời đầy đất phóng đến, khi tiến tới gần thân thể liền giống như Thiên nữ rắc hạt giống tạo ra từng đóa hoa máu, đây là phương pháp sử dụng ám khí lợi hại nhất, dù là Bạo Vũ Lê Hoa Châm mà người giang hồ vừa nghe đã sợ mất mật cũng không thể sánh bằng. Bạo Vũ Lê Hoa Châm mỗi lần chỉ có thể phóng một kim, khiến người ta muốn tránh cũng không tránh nổi.

Thiên Nữ Rắc Hoa lại từng đợt không chết không ngừng, không ai, không chỗ trốn thoát.

Từ Ngọc Mẫn vừa ra tay, lập tức khiến cục diện của toàn bộ Bình Vương phủ xoay chuyển. Mười mấy tên thích khách áo đen xông vào đều phải đền tội.

Gió lạnh thốc cơn mưa dai dẳng vào mặt, Từ Ngọc Mẫn rung mình một cái, nước mưa trộn cùng máu loãng, nhìn mà nàng phải nhíu mày, nhịn không được chấp tay, tụng một câu của đạo giáo “Vô Thượng Thiên Tôn (*thần phật tối cao, tương tự như ‘mô phật’*), tội lỗi, tội lỗi.”

“.....” Thị vệ Vương phủ hai mặt nhìn nhau.

Nhưng Long Thần Dục lại cười vẩy vẩy tay, “Các người xử lý thì thể đi, phải tiêu hủy sạch sẽ, đừng để người ta nhìn ra manh mối.”

“Dạ”

“Việc hôm nay, nếu để bốn vương nghe được dù chỉ một tin đồn, hậu quả các người tự hiểu”. Với ánh mắt kinh hãi của đám sát thủ, e rằng đừng để người khác biết được võ công của Mẫn nhi vẫn tốt hơn.

“Tuân lệnh.”

Long Thần Dục đứng dưới hành lang hứng mưa rửa sạch tay, lại vào trong điện thay quần áo, lúc này mới trở lại bên đồng lửa ngồi cạnh thê tử, ôm nàng vào lòng, thở dài: “Ánh mắt vi phu thật vụng về, Mẫn nhi giấu tài cũng thật sâu.”

Từ Ngọc Mẫn hất tay hắn ra, lạnh nhạt nói: “Ta đi ngủ”. Lập tức lại chui vào chiếc giường tạm thời phía dưới thần án.

Nàng rất tức giận, vừa rồi khi thấy thích khách áo đen đánh lên Long Thần Dục từ phía sau, nàng lại thấy khản trương, vì lo lắng cho an nguy của hắn, thậm chí còn nảy sinh ‘sát niệm’, đúng là tạo nghiệt mà.

Long Thần Dục lắc đầu cười, biết lúc này tâm tình nàng không tốt, liền sáng suốt không đến làm phiền nàng, ngồi cạnh đồng lửa đến hơn nửa đêm.

Kiểu thê mạnh như hổ hả? Đúng là cần phải suy nghĩ cẩn thận xem xét việc ức hiếp nàng có phải là cử chỉ sáng suốt hay không rồi.

Bằng không lại chọc đến mức nàng tự tay giết chồng, hình như cũng không phải là chuyện tốt.

Hiếm khi Bình vương đương triều có thể suy nghĩ tường tận đến thế.

Sau đêm đó, Từ Ngọc Mẫn liên tục giật mình bừng tỉnh từ trong mộng.

Điều này khiến Long Thần Dục hiểu được: sát sinh đối với người nương nhờ cửa Đạo từ nhỏ như nàng, rốt cuộc vẫn rất khó chấp nhận. Nếu tình hình đêm đó thật sự không bắt lợi với bọn họ, phòng chừng nàng vẫn không chịu ra tay.

Nghĩ đến đây, không hiểu sao lòng Long Thần Dục đột nhiên vui sướng, tuy rằng nàng vẫn không chịu cho hắn sắc mặt hòa nhã, nhưng trong lòng nàng, cuối cùng hắn vẫn không giống những người khác, an nguy của hắn, vẫn quan trọng với nàng.

Bởi vì lo lắng nàng thường gặp ác mộng, gần đây, phần lớn thời gian hắn không náo loạn nàng, thật sự nhịn không được mới quần lấy một hai lần. Qua thêm bảy tám ngày sau, rốt cục Từ Ngọc Mẫn cũng từ từ khôi phục bình thường, Long Thần Dục cũng dần yên tâm.

Nhưng thói quen ăn chay và tụng kinh của nàng lại không hề gián đoạn, điều này khiến Long Thần Dục có chút bất đắc dĩ.

Được rồi, chỉ cần có thể dễ dàng an tâm, ăn chay tụng kinh đều không thành vấn đề, chỉ chuyện vợ chồng thì bất kể thế nào hấn cũng không thỏa hiệp.

Tâm tình nàng không tốt, hấn có thể thông cảm, nhưng bảo hấn một hai tháng đừng dính lấy người nàng, xin lỗi, hấn không làm được.

Khi Long Thần Dục vào cửa, Từ Ngọc Mẫn vừa mới tụng kinh xong, đang dâng hương.

"Mẫn nhi thật thành kính."

Từ Ngọc Mẫn chỉ khấu đầu với lư hương, không để ý đến trêu chọc của hấn.

Long Thần Dục đột nhiên muốn biết trước kia mỗi ngày của nàng là thế nào, vì thế nhân tiện hỏi: "Mẫn nhi, trước kia nàng cũng ăn chay mặc áo đạo cô sao?"

Từ Ngọc Mẫn gật gật đầu, "Ừ." Có khi nàng cũng thay trang phục, nhưng việc này không nhất thiết phải nói cho hấn biết.

"Vẫn luôn ở Đạo quan?"

Từ Ngọc Mẫn suy nghĩ một lát, rồi nói: "Phần lớn thời gian đều ở Đạo quan, thỉnh thoảng cũng sẽ ra ngoài cùng sư phụ."

Long Thần Dục nhìn không được trêu đùa nàng, "Vậy khi nàng đi lại trong giang hồ, chưa từng có ai nói ‘tiểu đạo cô này thật quá thanh tú, nương nhờ cửa Đạo thật đáng tiếc’ sao."

Sắc mặt Từ Ngọc Mẫn khẽ thay đổi, giống như kinh ngạc, lại giống như giật mình.

Long Thần Dục lập tức liền biết quả nhiên nàng đã từng nghe, phỏng chừng còn nghe không ít, con tức trong lòng nhìn không được trỗi lên, mấy gã vô lại miệng thổi này.

"Nàng không trừng trị những kẻ đã nói thế sao?" Bất chợt, giọng của hấn mang theo sát khí.

Từ Ngọc Mẫn nhìn hấn một cái, lắc đầu, "Những lời tán nhảm trên đời rất nhiều, so đo cũng không hết được." Tất nhiên là không bàn tới mấy lời quá đáng, nàng cũng không phải là người nhẫn nhục chịu đựng.

Long Thần Dục liền hỏi nàng: "Vậy Mẫn nhi so đo điều gì?"

Từ Ngọc Mẫn nghiêm túc trả lời hấn: "Ta không thích chuyện xuất giá thay người khác, đây vốn không phải là mục đích sống của ta."

Long Thần Dục nhướn mày, "Chẳng lẽ cả đời làm tiểu đạo cô mới chính là mục đích sống của nàng?"

Hấn thực không ngờ là, Từ Ngọc Mẫn lại thật sự gật đầu, "Đúng vậy, làm đạo cô có gì không tốt? Từ nhỏ ta đã là đạo cô."

Long Thần Dục bất đắc dĩ vỗ trán, hấn đã quên từ khi nàng còn quần tã đã bị Từ Thường Lễ đưa cho vị sư phụ đạo cô vừa lúc đi ngang qua, đúng là từ nhỏ đã nương nhờ cửa đạo.

Quên đi, hấn không muốn lại tranh cãi vấn đề này với nàng "Đã không còn sớm, chúng ta cũng nên đi nghỉ sớm thôi."

Từ Ngọc Mẫn nín thở, trong lòng có chút không muốn, nhưng rốt cuộc vẫn không nói gì.

Sau khi nằm xuống, không ngoại lệ, nàng lại bị Long Thần Dục kéo vào lòng, đành thở dài trong lòng. Người này trừ dục vọng mãnh liệt, ở trên giường liền như hổ như sói, kỳ thật vẫn luôn đối xử với nàng không tệ.

"Khi Mẫn nhi đi lại trên giang hồ, có biết Vô Vân Thượng Nhân là người thế nào không?"

"Nghe sư phụ nói, đó là người xuất gia có y thuật rất nổi danh trên chốn giang hồ, nghe nói khi còn trẻ, bà bị nam nhân tổn thương, trong lúc nản lòng thoái chí liền xuất gia. Bà đặc biệt căm hận kẻ bội tình bạc nghĩa, nam nhân bội bạc, chết trong tay bà rất nhiều. Sư phụ nói người đầu óc chịu kích thích quá lớn như thế, không kéo lại nổi."

". . . ." Long Thần Dục nhìn không được nghiêm túc liếc mắt nhìn thê tử một cái, gần đây nàng nói với mình nhiều hơn, không giống trước đây, thường sẽ không đáp hoặc nếu có thì cực kỳ ngắn gọn, hiếm khi thật sự thân thiết, giống như lúc này.

"Nếu ngươi muốn tìm danh y, kỳ thực có thể tìm Vô Vân Thượng Nhân." Từ Ngọc Mẫn nghĩ đến nguyên nhân hấn rời kinh, nhìn không được nói nhiều hơn một chút.

Long Thần Dục nhìn không được hỏi: "Mẫn nhi biết y thuật chứ?" Hấn nàng có biết.

"Biết." Nàng khẳng định chắc chắn.

"Vậy vì phụ tình nàng không phải đã được rồi sao."

Từ Ngọc Mẫn đánh trống tìm đen, nói: "Nếu ta có thể trị khỏi cho người, người cần gì phải đánh trống tìm danh y mà rời kinh chạy đến đây? Vậy chẳng khác gì tự và miệng mình."

"." Hắn đang bị xem thường sao?

"Hơn nữa y thuật của Vô Vân Thượng Nhân cao siêu, loại giả bệnh như người, đến lúc đó chẳng phải sẽ bị vạch trần tại chỗ?"

Đúng là câu sau càng đau hơn câu trước, Long Thần Dục nhìn không được thắm cười khổ, thậm chí hắn bắt đầu hoài nghi có phải nàng cố ý nói mấy lời chứa nhiều hàm ý để châm chọc hắn hay không.

"Bốn vương còn chưa đến mức thất sách như thế."

Ngay sau đó Từ Ngọc Mẫn lại đánh lên hắn một vố: "Vậy người hỏi thăm Vô Vân Thượng Nhân làm gì?" Nàng nhớ rõ lúc bọn họ gặp lại, rõ ràng hắn có đề cập đến Vô Vân Thượng Nhân, hơn nữa mọi tình hình đều có chút hiểu biết.

Long Thần Dục chán nản, quả nhiên là nàng cố ý.

"Ta không thoải mái, không muốn nói chuyện."

Đột nhiên Long Thần Dục không muốn nhiều lời, sợ dĩ hấn an phận ôm nàng nằm trong chăn chỉ thuần khiết nói chuyện phiếm chính là bởi vì Quý Thủy của nàng lại tới, mà gần đây nàng lại vừa trải qua chuyện giết người, hắn không nỡ miễn cưỡng nàng dùng phương thức khác giúp hắn giải tỏa.

Nghĩ tới nghĩ lui đều là lỗi của những người đó, nếu bọn họ không phách khách đến, Mẫn nhi sẽ không phải ra tay, không ra tay sẽ không bị hoảng sợ, khiến giờ đây dù hắn có ham muốn cũng không nỡ ép buộc nàng.

Món nợ này hắn nhớ kỹ!

"Đắc Nguyệt Tiểu Lâu" là lầu lâu kiêm khách điểm lớn nhất thành Giang Hạ, tuy gọi là Tiểu Lâu, kì thực không chỉ là một tòa Tiểu Lâu bình thường. Phía trước phía sau nó có ba tòa lầu các, năm viện lớn, là nơi để người đi đường dừng chân dùng cơm, là nơi nghỉ trọ nổi tiếng.

Hôm đó, gần giữa trưa đoàn người Long Thần Dục vào thành đi tới Nguyệt Tiểu Lâu.

Người đứng đón khách ngoài lầu nhìn thấy chiếc xe ngựa xa hoa, tùy tùng, võ sĩ bên xe mặc áo choàng màu xanh, người người đều không phải hạng tầm thường, liền biết người tới có thân phận bất phàm.

Chỉ là, vị công tử bước xuống từ chiếc xe kia lại khiến hắn lắp bắp kinh hãi.

Đó là một vị nam tử mặc áo gấm diện mạo anh tuấn, quanh thân lộ ra khí chất thanh tú. Nhưng hắn vừa lên tiếng, liền đánh vỡ tượng tượng tốt đẹp của mọi người.

"Nương tử, ở đây quá nhiều người, ta không thích."

Âm thanh kia rõ ràng lộ ra tính trẻ con trong trẻo thơ ngây, giống như một đứa bé trai.

"Ta đói bụng." Theo giọng nói mềm mại này, một thiếu phụ mặc áo lông chồn bước từ trên xe ngựa xuống, dung nhan nàng trong trẻo, lịch sự tao nhã.

Dung mạo bất phàm, hai người này thật là một đôi kim đồng ngọc nữ, chỉ tiếc, nữ tử xuất sắc như vậy lại gả cho một nam tử ngo ngốc.

Người đón khách không khỏi thán thờ dài, mọi việc trên thế gian này quả nhiên khó có thể mười phần trọn vẹn.

"Nương tử, ta ôm nàng vào nhé, đừng làm bẩn hài của nàng."

Từ Ngọc Mẫn vừa định chối từ, Long Thần Dục đã bước tới, nàng đành phải thức thời ngậm miệng lại.

Hắn muốn diễn trò trước mặt người khác, mặc dù nàng không muốn phối hợp, cũng không thể chối từ.

Một nam tử ôm một thiếu phụ xinh đẹp trẻ tuổi vào cửa, bất kể khi nào thì việc này cũng đều là chuyện hấp dẫn sự chú ý của người khác. Bởi vậy, bọn họ vừa vào cửa liền trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, cũng thực hợp tình hợp lý.

Từ Ngọc Mẫn rất ngượng ngùng, liền tựa đầu chôn vào lòng Long Thần Dục.

"Một tiểu viện thanh tĩnh, không được để người khác vào quấy rầy." Thị vệ vừa nói chuyện vừa đặt một thỏi bạc lên trên quầy. Chương quầy hiểu nhiều biết rộng, biết những người này không dễ chọc, liền cúi đầu khom lưng đáp ứng.

"Nương tử, hôm nay chúng ta dùng cơm ở đại sảnh được không?"

"Không phải người không thích nhiều người sao?" Từ Ngọc Mẫn không thể không mở miệng, nàng thật sự không muốn mất mặt xấu hổ trước nhiều người như vậy. Hắn giả ngu thành nghiện nhưng nàng lại không nguyện ý diễn trò với hắn.

"Nương tử thích ta liền thích nha." Long Thần Dục chớp chớp cặp mắt trong suốt, lộ vẻ nịnh nọt lấy lòng.

Nếu không biết rõ nội tình, Từ Ngọc Mẫn thật cũng bị bộ dạng trong trẻo thiện lương này của hấn lừa, đáng tiếc —— nàng đành mím môi theo bản năng, rất không cam lòng gật đầu nói: "Được, dùng cơm ở đại sảnh."

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Khi Long Thần Dục hé miệng chờ nàng dứt thức ăn, Từ Ngọc Mẫn rất muốn cầm chén trực tiếp ném thẳng lên đầu hấn, hấn diễn còn chưa đủ sao, là kẻ ngốc thì không tự mình ăn cơm được sao? Đó là tàn phế mới đúng.

Từ Ngọc Mẫn âm thầm hít sâu, cố gắng kìm nén dục vọng muốn đánh người, mặt trầm như nước gấp thức ăn, ngồi bên người dứt từng ngum từng ngum cho hấn.

Đột nhiên nàng có ảo giác mình đang làm mẹ —— ý tưởng này lập tức khiến toàn thân nàng nổi da gà.

"Nương tử, nàng đừng run tay như thế."

Từ Ngọc Mẫn vụng trộm trừng mắt liếc hấn một cái, cắn răng tiếp tục dứt, tự nhủ: người có thể ném bộ dạng “con trai nhỏ” này đi, ta sẽ cảm thấy vừa lòng.

Thật đúng là một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu! Đây là tiếng lòng của những người khách khác trong đại sảnh của khách điểm.

Dù giàu có vô cùng, dù ăn sung mặc sướng, nhưng nữ tử gả cho phu quân như vậy thật đáng giậm chân giận dữ, quá không có tình người.

Thật vất vả Từ Ngọc Mẫn mới dứt cho Bình vương không biết xấu hổ ăn no, ngồi xuống định tự mình ăn cơm, lại bị câu kẻ tiếp của hấn làm té ngựa.

"Nương tử, ta cũng dứt nàng ăn nhé?"

Quả thực, Từ Ngọc Mẫn thật hoài nghi có phải hấn đã thật sự đàn độn luôn rồi không.

Thấy vương phi nhà mình trưng khuôn mặt cố nén tức giận, tâm tình Long Thần Dục lại cực kỳ sung sướng, bưng bát cơm gấp thức ăn đến bên miệng nàng, chờ nàng há mồm.

Từ Ngọc Mẫn âm thầm niệm Kinh duy trì bình tĩnh, sau đó há mồm nuốt thức ăn xuống. Nàng không thêm chấp nhặt với hấn, gả đàn độn khôn kiếp này!

Hấn dứt một ngum, nàng ăn một miếng, rất hài hòa.

Chỉ là.

"A, dứt nhầm rồi, ta lau giúp nàng. . . ." Long Thần Dục nhìn nhìn tay mình, chớp chớp mắt, sau đó bỗng dưng liếm vành môi của nàng, liếm sạch nước tương dính bên môi nàng. (*ăn đậu hũ là một nghệ thuật, người ăn đậu hũ là nghệ sĩ.....*)

Trong một khắc, cả đại sảnh yên tĩnh không tiếng động.

Mặt Từ Ngọc Mẫn đỏ bừng trong nháy mắt, vừa thẹn vừa giận, vói tay che nơi bị liếm, tức giận trừng mắt liếc hấn một cái, sau đó bỗng nhiên đứng dậy, "Ta về nghỉ tạm trước."

Long Thần Dục vội vàng buông bát đũa, đuổi theo, "Nương tử, nàng chờ ta một chút."

Bọn họ đi, đương nhiên thị vệ cũng đi theo.

Đại sảnh của khách điểm lập tức vang lên tiếng bàn tán lao xao.

Bị chọc tức trở về tiểu viện, Từ Ngọc Mẫn căm giận vào phòng chính, quay người định đóng cửa.

"Nương tử." Long Thần Dục đứng lúc chặn cửa lại.

Từ Ngọc Mẫn không thể cứng rắn đóng cửa nhốt hấn bên ngoài, quyết định xoay người đi vào trong.

Long Thần Dục vào phòng, sau khi đóng cửa cài then, cũng bước vào trong.

Bước vào liền nhìn thấy thê tử ngồi bên giường, con giận chưa tan còn sót lại trên mặt, hấn không khỏi khẽ nhích khóe miệng, đi đến bên người nàng, ôm thân thể tỏa hương thơm của nàng, cúi đầu cười nói: "Mẫn nhi thật sự bị vi phu chọc giận sao?"

Từ Ngọc Mẫn giãy vài cái mà không thoát được, quyết định mặc kệ, nhưng vẫn không nhìn được con giận đó, "Dù gì ngươi cũng là một Vương gia, không thể giữ chút mặt mũi sao?"

Long Thần Dục nghiêm trang nói: "Nay đầu óc Bôn vương đã bị tổn thương, làm gì còn mặt mũi mà phải giữ?" Luôn phải diễn để một số người xem cho rõ.

Từ Ngọc Mẫn nhìn không được mở miệng đáp trả, "Đầu óc chỉ bị thương thôi, loại chuyện này liên quan gì đến mặt mũi chứ?"

Long Thần Dục bật cười, "Người mất trí, dù làm ra bất kỳ chuyện gì cũng đều hợp tình hợp lý."

Tuy biết lời hấn không sai, nhưng dù sao cũng là giả bộ, việc này khiến nàng rất căm tức.

Giọng Long Thần Dục đột nhiên trở nên khàn khàn, tay cũng chui vào trong vạt áo nàng, "Mẫn nhi là không ngờ ta sẽ làm chuyện như vậy trước mặt người khác sao?" Hấn đẩy nàng ngã xuống giường, cúi người hôn lên.

Theo bản năng, Từ Ngọc Mẫn bắt đầu giãy giụa. Ban ngày ban mặt, hấn đang làm gì vậy?

Nàng càng giãy giụa, Long Thần Dục càng không tha cho nàng, cuối cùng lửa nóng hoàn toàn bùng phát, dứt khoát kéo roi màn giường, chuyên tâm hưởng thụ niềm vui vợ chồng nơi khuê phòng.

Hấn vốn là người luôn hành động tùy ý, lại đối mặt với vương phi mình cưới hỏi đàng hoàng, sao phải kiêng dè?

Dưới động tác càng ngày càng kịch liệt của hấn, kháng cự của Từ Ngọc Mẫn dần dần yếu đi, cuối cùng chỉ có thể theo bản năng dựa vào hấn, thừa nhận xâm chiếm của hấn, trong đầu trống rỗng.

Khi cuối cùng hấn cũng thỏa mãn rồi khỏi người nàng, nàng bỗng mờ mịt trong chốc lát.

Từ Ngọc Mẫn từ từ nhắm hai mắt, có chút tuyệt vọng nghĩ, càng ngày nàng càng trở nên không giống mình, cứ thế mà bắt đầu hưởng thụ đòi hỏi của hấn, thậm chí còn vô ý thức chủ động hòa theo.

Một hàng lệ theo khóe mắt rơi xuống, nàng không thích thay đổi như vậy, nàng chán ghét nam nhân này, dưới tình thế bị ép buộc mới bất đắc dĩ để hấn đoạt lấy thân thể. Nàng không thích hoàng gia, không thích nhà giam vương phủ kia, thậm chí chán ghét kinh thành – nơi đã mang đến tất cả những thay đổi này

Long Thần Dục với tay mon trớn lệ nơi khóe mắt nàng, trong lòng chợt nhói đau, vẫn không cách nào khiến nàng cam tâm tình nguyện sao?

Hấn ôm chặt nàng, nói lời vô nghĩa: "Mẫn nhi, đừng khóc, nước mắt nàng khiến lòng vi phu cũng đau theo."

Từ Ngọc Mẫn vung tay đánh vào lồng ngực hấn, "Vi sao ngươi nhất định cứ phải như vậy? Ta không thích."

"Được được, vi phu hứa với nàng, sau này sẽ không vậy nữa." Cùng lắm thì buổi tối cố gắng thêm một chút, ban ngày sẽ không kim lòng không nổi. Thánh cũng có khi nhìn không được, huống chi hấn không phải là Liễu Hạ Huệ, vợ đẹp trong lòng, Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa, đương nhiên sẽ phóng túng một chút.

Lực đánh nơi tay Từ Ngọc Mẫn yếu đi, cuối cùng đẩy hấn ra, quay lưng nằm xoay mặt vào tường, không thềm để ý đến hấn.

Long Thần Dục chỉ yên lặng ôm hông nàng từ phía sau, thở dài trong lòng, như vậy chỉ sợ nàng cũng không nguyện sinh con nối dõi cho hấn, vẫn phải chờ thôi.

Hấn từng nhìn thấy bộ dạng nữ nhân bị bắt mang con nối dõi của người mà mình không thích bèn nổi điên tự hại mình, việc lúc nhỏ đó khắc thật sâu trong trí nhớ của hấn, bất kể thế nào cũng đều không quên được, tuổi càng lớn ký ức ấy càng rõ ràng, như đã khắc cốt ghi xương.

Càng đi về phía Bắc, thời tiết càng lạnh.

Cây cối hai bên đường, cành lá đã sắp lụi tàn, nước nở trôi hiu trong gió lạnh.

Khác với lạnh căm căm ngoài xe ngựa, trong xe tràn ngập ấm áp.

Toa xe trải thảm Ba Tư thật dày, vách xe cũng phủ da lông thật dày, còn đặt thêm một lò sưởi tinh xảo, trong lò thỉnh thoảng lóe ra nhiều ánh lửa, tỏa ra từng đợt hơi ấm.

Long Thần Dục dựa nghiêng vào gối, trong tay cầm một bầu rượu nhỏ, thỉnh thoảng đổ một ngụm vào miệng, ánh mắt lại nhìn người chăm chú may túi thơm ở đối diện.

Hắn biết nàng thanh tĩnh không tranh giành đấu đá, võ công cao sâu khó lường, lại không ngờ nàng cũng rất thông thạo thêu thùa may vá.

Trên mình lụa gấm thượng hạng không lớn, nàng may vá thành thạo, thêu ra hoa văn, hình thù trông rất sống động.

"Mẫn nhi."

"Hửm?" Từ Ngọc Mẫn đáp lời, tay cũng không dừng lại, thậm chí cả liếc hắn một cái cũng không có.

"Từ nhỏ, sư phụ nàng đã dùng chuẩn mực của tiểu thư khuê các mà dạy dỗ nàng sao?" Hắn thật rất ngạc nhiên, rõ ràng nàng lớn lên ở đạo quán, nhưng khí chất trên người lại thanh cao xuất trần, thậm chí còn xuất chúng hơn rất nhiều thiên kim khuê tú của gia đình danh giá, chỉ có một ít lễ tiết cung đình là nàng vẫn có chút không thông.

Nhắc tới sư phụ, Từ Ngọc Mẫn ngừng kim trong tay, tựa như suy nghĩ, sau đó khước miệng không tự giác cong lên, tạo ra một nụ cười nhạt, "Sư phụ ta là một mình rất tốt."

Nói cũng như chưa nói, căn bản không trả lời cho câu hỏi của hắn, nhưng Long Thần Dục cũng không so đo, dù sao hắn cũng chỉ tùy tiện hỏi một câu mà thôi.

"Thêu hoa là để luyện ám khí, lực tay, phương hướng, góc độ khi ném đều rất quan trọng, cho nên thêu hoa rất thích hợp để rèn luyện độ chính xác khi dùng ám khí."

"." Cách nói này thật mới lạ.

Sau đó, Long Thần Dục nghĩ đến một sự kiện, "Trước kia nàng dùng cái gì làm ám khí?"

Từ Ngọc Mẫn mở tay nâng kim thêu hoa lên cho hắn xem, thản nhiên nói: "Kim thêu hoa, sư phụ nói dùng vật này làm ám khí thực tiện, chứ cứ tiêu tốn như mấy kẻ phá sản trong chốn giang hồ, gì mà đạn vàng tên bạc, thực quá lãng phí, tiêu xài cứ như mình là địa chủ giàu có."

"Khụ khụ." Long Thần Dục bất hạnh bị sặc rượu đang rót vào trong miệng. Quả thực sư phụ nàng chả giống chút gì với người xuất gia.

Từ Ngọc Mẫn nhìn hắn chăm chăm, nàng không nói đùa, sao hắn lại phản ứng mạnh như vậy chứ?

Tuy kỳ thực nàng cũng hiểu sư phụ thường xuyên có chút. Không đúng, là quá không có dáng vẻ của người tu hành, nhưng nàng có thể lén oán thầm một chút, còn người khác, bất kể thế nào cũng không được động đến.

"Rốt cuộc sư phụ nàng là ai vậy?" Long Thần Dục thực rất hiếu kỳ.

Đáp án của Từ Ngọc Mẫn vẫn trước sau như một, "Dù sao người cũng không quen, biết chả có tác dụng gì."

Tóm lại, nàng chính là không chịu nói cho hắn biết, rõ ràng cho thấy nàng vẫn còn đề phòng hắn, giữ lại một đường lui, lúc nào cũng có thể quăng hắn chạy lấy người.

Hiểu được điều này khiến Long Thần Dục thực không thoải mái, giang hồ tốt đến vậy sao, vì sao nàng cứ nhất quyết không chịu ở lại bên người hắn, làm Bình vương phi?

Hay hắn đối xử với nàng không tốt? Trừ lúc trên giường quá mức tận tâm, những việc khác hắn chẳng soi mói gì, cho tới bây giờ cũng chưa hề có ý trêu hoa ghẹo nguyệt, luôn nghĩ sẽ ở bên cạnh nàng cho đến khi tuổi già tóc bạc, vậy mà vẫn không được sao?

Long Thần Dục từ đối diện nhích qua bên người nàng, bắt chân nàng gác qua đầu gối mình vuốt nhẹ, nói: "Mẫn nhi, rốt cuộc vì sao nàng không chịu làm vương phi của ta?"

Vì sao? Từ Ngọc Mẫn hiếm khi chợt thoáng trầm tư.

Vốn dĩ hôn sự này không liên quan gì đến nàng, nếu trước đây chị ruột của nàng không thất tiết, đại khái đời này nàng sẽ cũng chỉ là một mình lưu lạc giang hồ.

Nhưng cuộc đời không có nếu như, chỉ có kết quả.

Cho nên, nàng bị bắt làm vật tế cho cuộc hôn nhân này, gả vào phủ Bình vương, trở thành Bình vương phi, nhưng đây không phải là cuộc sống mà nàng muốn.

Long Thần Dục lại là một kẻ *tham hoan trọng dục*, việc này hoàn toàn đi ngược lại với cuộc sống trong trẻo tiết chế từ nhỏ của nàng, nàng không thích ứng được, rất gai mắt, mặc dù có lúc nàng cũng thực thích cảm giác khi hai người làm loại chuyện này.

Sau khi tự hỏi, Từ Ngọc Mẫn cho hắn đáp án, "Người thực phiền phức."

Long Thần Dục chịu đủ đã kích, dù hấn có nghĩ thế nào, cũng không nghĩ đến sẽ là một đáp án như vậy.

Hấn thực phiền phức?

Đây mà cũng là đáp án?

Nhưng đây cố tình lại chính là đáp án.

"Mần nhi, kỳ thật vì phu chẳng phiền phức chút nào, thật đó." Long Thần Dục bắt đầu vợ vệt chứng cứ chứng minh mình không phiền phức, "Gia cảnh vi phu trong sạch, trong phủ cũng không có một đám oanh oanh yến yến, bên ngoài càng không có hồng nhan tri kỷ, hơn nữa cũng không phải là *hoàng trữ* (người được định sẽ kế thừa ngai vị), sẽ không tranh quyền đoạt lợi."

"Vậy năm đó vì sao ngươi lại bị người ta mưu hại, khiến nào bị thương?" Chỉ một câu nhẹ nhàng, Từ Ngọc Mẫn đã đập tan những lời tốt đẹp của hấn.

Long Thần Dục mím môi, tiếp tục thuyết phục, "Cho dù có tranh quyền đoạt lợi, nhưng không phải nữ nhân các nàng luôn muốn có một nam nhân chân tình thắm thiết, luôn khăng khăng một mực với mình sao?"

Từ Ngọc Mẫn híp mắt nhìn hấn, ánh mắt tràn ngập tức giận, "Ta là người xuất gia." Nhưng lại bị người mạnh mẽ quán lấy, lây dính nghiệp chướng hồng trần khắp người, trầm luân, không thể tự kiềm chế.

Long Thần Dục cảm thấy tim mình tan nát, hoàn toàn không còn gì để nói.

Người xuất gia!

Long Thần Dục thừa nhận nàng thật phù hợp với bộ quần áo đạo cô, nhưng hấn chán ghét bộ dáng nàng mặc nó, thật xa đến mức khiến hấn chạm không tới, hấn không thích như vậy.

Xuất gia là gạt bỏ hấn!

Hấn tình nguyện bị nàng xem là kẻ ác ôn, cũng không hi vọng nàng làm người xuất gia.

Người xuất gia có gì tốt? Thanh quy giới luật. Được rồi, kỳ thật lúc trước nàng đã từng nói, sự phụ của nàng không phải là người tuân theo giới luật *Tam thanh*, nàng thân là đệ tử đương nhiên cũng theo đó mà kế thừa.

Nhưng tình tu giữ mình cũng khiến người ta căm thù đến tận xương tủy, người vốn theo lẽ thường, hướng chi bọn họ là vợ chồng, thân thiết vẫn luôn không đủ.

Nghĩ đến đây, tay Long Thần Dục đang nhẹ vuốt chân nàng liền có chút không khống chế được mà leo lên trên.

"Long Thần Dục!"

Long Thần Dục nhìn thấy lửa giận trong mắt nàng, khẽ mím môi, thành thật thả tay về chỗ cũ.

Được rồi, ban ngày là không đứng.

"Mần nhi, nàng là vương phi của bốn vương, đã ghi vào *ngọc điệp* hoàng gia, mặc kệ có nguyện ý hay không nàng đều là vương phi của bốn vương, con dâu của hoàng gia."

Từ Ngọc Mẫn lộ vẻ buồn bã, cúi đầu tiếp tục thêu túi hương của mình.

Sao nàng không rõ điều đó chứ?

Nếu hấn không đuổi theo, sao có thể tìm được nàng; nếu hấn rõ ràng một chút, chấp nhận Từ Ngọc Dung đã thay mặt đổi đào, vậy chuyện này liền thật sự không liên quan gì đến nàng rồi.

Nhưng hấn lại rời kinh, còn tìm được nàng.

Sự phụ thường nói, trời có lúc bình thường, cũng có lúc vô thường, đều có nhân duyên, đừng oán trách người.

"Mần nhi ——" Long Thần Dục âm thầm buồn bã, hấn không thích nhất chính là nàng cứ vậy mà không nói một lời, mỗi lần đều kích hấn nổi trận lôi đình, sau đó sẽ nhịn không được mà làm chút chuyện không tốt với nàng.

Giọng Từ Ngọc Mẫn mang theo chút bất đắc dĩ, cũng lộ ra vài phần sầu thảm, "Lời người nói ta đều biết, cho nên ta vẫn không chạy đi đó thôi?" Có lẽ hấn thật sự là kiếp nạn trong số phận của nàng, là nghiệp mà kiếp này nàng không thể nào trốn thoát.

Lửa giận trong lòng Long Thần Dục đột nhiên tắt ngúm, đúng vậy, nếu nàng thật sự muốn chạy sẽ chạy trốn được, trong một khắc khi hấn tìm được nàng, nàng tựa như liền chấp nhận số mạng.

Có lẽ —— Long Thần Dục nhìn thâm trầm thật sâu một cái, nàng thực thông minh, lo lắng đến rất nhiều việc, chắc hẳn đây cũng là nguyên nhân căn bản mà lúc trước nàng không lập tức chạy đi sau khi vào Kinh, mà nghe lời lập gia đình. Có cơ hội, nàng sẽ cố tìm đường sống trong chỗ chết, thử một lần.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Bất kể nàng biểu hiện căm thù tận xương tuỷ với Từ gia nhiều đến bao nhiêu, nàng vẫn luôn là con gái của Từ gia, sẽ không thật sự ngồi xem cửu tộc của Từ thị gặp tai ương.

Nghĩ thông suốt điều này, chẳng những không khiến trong lòng Long Thần Dục thoải mái, mà ngược lại càng khiến hắn thêm buồn chán.

Từ Ngọc Mẫn cảm nhận sức lực thật lớn truyền đến trên chân, điều này khiến nàng vô cùng khó chịu, nhưng nàng chỉ nhún mảy, không nói chuyện.

Bọn họ cứ vậy đi thẳng về hướng Bắc, dường như muốn đi về phía Thanh Châu, hẳn sự phụ sẽ không đến nơi trời băng đất tuyết như thế, sự phụ sợ nhất là lạnh, cũng không thích tự mình chuốc lấy cực khổ. Mặc dù muốn xem người ta tìm bảo vật, nhưng bà ấy vẫn luôn muốn thuận tiện chọn nơi nào đó có phong cảnh đẹp hơn một chút.

"Mẫn nhi."

Từ Ngọc Mẫn ngược mắt nhìn hắn một cái, cảm thấy tiếng kêu to này của hắn có chút khác lạ.

Long Thần Dục nhìn chăm chăm vào mắt nàng, nhấn mạnh từng từ: "Nàng bằng lòng sinh con cho ta chứ?" Sợ bỏ qua bất kỳ biến hóa nhỏ nhất nào trên gương mặt nàng.

Từ Ngọc Mẫn ngậm ngẫn cả người.

Con sao?

Hình như nàng chưa từng nghĩ đến, đúng rồi, hẳn rồi đây bọn họ sẽ có con.

Thấy nàng không đáp, trái tim Long Thần Dục lập tức run lên, "Nàng không muốn sao? Nếu mang thai, nàng sẽ không tìm cách phá bỏ nó chứ?"

Từ Ngọc Mẫn nhún mảy, khó hiểu hỏi: "Sao ta phải làm vậy, không phải đó cũng là một sinh mạng sao?" Huống chi đó là con của nàng, cũng là cốt nhục của hắn.

"Nàng hận bốn vương." Hắn cho nàng nguyên nhân.

Từ Ngọc Mẫn lại lặng đi một chút, sau đó nói thật chậm, tựa như đang suy nghĩ: "Có lẽ. Ta không hận người đến vậy, ít nhất sẽ không bởi vì hận người mà làm tổn thương đến sinh mạng nhỏ trong bụng ta."

Nàng thật sự hận hắn sao? Đột nhiên vào lúc này, Từ Ngọc Mẫn không xác định được.

Người xuất gia tu hành luôn chú trọng Tứ Đại Giai Không, huống hồ nàng tu đạo, tính tình lạnh nhạt, ít việc gì có thể làm rối lòng nàng.

Nhưng nam nhân này, lúc ban đầu đã dùng bộ dáng trẻ con bất ngờ khiến nàng không kịp phòng ngự, xâm nhập thế giới của nàng. Đêm động phòng, mạnh mẽ mà điên cuồng chiếm đoạt thân thể nàng, khiến nàng nhịn không được mà nghiêng răng nghiêng lợi với hắn, cho dù rời đi, lúc nghĩ đến hắn cũng sẽ kim lòng không được mà tức giận đến run người, dù thế nào cũng không thể bình tâm mà chống đỡ.

Đây hẳn là hận nhỉ?

Nhưng nếu thật sự là hận, thì tại sao vào lúc hắn gặp nguy hiểm lại lo lắng, lại nhịn không được mà sốt ruột, nhịn không được mà muốn giết người?

Đột nhiên Từ Ngọc Mẫn sợ hãi không dám nghĩ sâu thêm chút nữa. Nàng, nàng vẫn nên hận hắn thì tốt hơn.

Long Thần Dục đột nhiên kích động túm nàng ôm vào lòng, vô cùng vui vẻ hỏi: "Thật sao?"

"Buông ra."

"Có thật không?"

"Ta không mang thai." Từ Ngọc Mẫn không thể không nhắc nhở hấn, "Quý Thủy của ta còn chưa hết."

Sắc mặt Long Thần Dục chợt biến đổi, nàng nhắc nhở hấn, Quý Thủy đáng chết của nàng hại mấy ngày nay hấn vẫn không thể chân chính dính lấy người nàng, điều này khiến hấn rất không sáng khoái.

"Đến khi nào nó mới hết?"

Từ Ngọc Mẫn không để ý đến hấn, nàng ghét nhất là bị hấn không biết tiết chế câu hoan, kéo nàng cũng trở nên sa đọa theo. Sắc mặt Long Thần Dục có chút âm u, tay vuốt lên chân nàng lại thêm chút sức.

Từ Ngọc Mẫn vẫn cứ nhúu mày, chứ không mở miệng.

Phần lớn thời điểm, là nàng không muốn quan tâm đến hấn. Nhưng nếu vẫn không phản ứng với hấn, hấn lại giống như phát điên bỏ nhào lên, cho nên, nàng sẽ phản ứng thích hợp với hấn một chút, đây là kết luận nàng rút ra được sau mấy ngày ở cùng hấn.

Nàng vẫn cố nén tránh điểm mấu chốt, không thể để hấn phát điên!

Kỳ thực, có đôi khi nhìn hấn bị lửa giận thiêu đốt, Từ Ngọc Mẫn cảm thấy rất thú vị.

Đường cũ đồng hoang, cây cỏ úa vàng lác lác đón gió.

Tại nơi hoang vắng như vậy, vẫn có một khách điểm.

Trong cơn gió đông lạnh thấu xương, cò của khách điểm run run bay trong gió lạnh.

"Nhất Gia Xuân" là tên khách điểm, tại nơi hoang vu lại trông có vẻ hết sức phù hợp.

Trong lúc Long Thần Dục đi thẳng tới, mọi người trong khách điểm đều đồng loạt nhìn lướt qua phía cửa. Long Thần Dục thấy cả khách điểm đều là người giang hồ, trong lòng cũng không khỏi hơi giật mình, càng đi về phía Bắc, số người giang hồ càng lúc càng tăng, có thể thấy rằng đa số đều đến vì nghe đồn về nơi xuất hiện của kho báu.

Từ Ngọc Mẫn lại làm như không thấy, tự mình kéo tay Long Thần Dục bước lên lầu.

Dưới lầu đã nhun nhúc đầy người, đương nhiên là sẽ muốn bước lên lầu.

"Nương tử, sao ở đây lại có nhiều người như vậy?"

Nghe được giọng nói trong trẻo non nớt thánh thiện trẻ con của Long Thần Dục, Từ Ngọc Mẫn dùng sức nắm chặt tay hấn, có một loại xúc động muốn trực tiếp hấn đá xuống lầu.

Nàng thật sự không thích cùng hấn diễn cảnh gã ngốc và nương tử của gã ngốc, thực khiến người ta nổi cáu.

"Trời lạnh, ngồi bên ngoài không thoải mái, đương nhiên là phải vào trong."

"A, giống chúng ta sao."

"Đúng."

Trò chuyện như giữa mẹ và con, lúc lo lắng liền lộ hết *khả năng trí tuệ* ra, người giang hồ trong khách điểm không khỏi có chút buồn bực, cái kẻ nhìn có vẻ không phải chỉ giàu có bình thường kia đến cái nơi đất cằn trời rét này làm gì?

Người trên lầu cũng không ít, may mà còn có một cái bàn trống, Từ Ngọc Mẫn bước thẳng qua, ngồi xuống.

Tiểu nhị vội vàng chạy đến châm trà, hỏi: "Khách quan ăn chút gì không?"

Từ Ngọc Mẫn nói: "Có gì ngon thì mang lên."

"Dạ được."

"Đợi chút." Nàng gọi tiểu nhị đang muốn đi lại.

"Khách quan còn muốn dặn gì?"

"Ta muốn hỏi thăm một mình."

Thị vệ đi theo phía sau ném ra một khối bạc vụn, tiểu nhị đón lấy, mặt mày hớn hờ trả lời: "Xin khách quan cứ hỏi, chỉ cần tiểu nhân biết nhất định sẽ kể

rõ đầu đuôi."

"Người biết Vô Vân Thượng Nhân chứ? *Tiểu phụ nhân* ta muốn tìm Thượng Nhân xin chữa bệnh cho phu quân, nghe nói gần đây Thượng Nhân đến Thanh Châu, không biết có tin tức của bà ấy không?"

Lời nàng vừa thốt, người giang hồ trong khách điểm liền bừng tỉnh hiểu ra vì sao trong lúc trời đông giá rét đến thế, mà người sang quý này lại lợi ngược tuyết đến Thanh Châu —— thì ra là vì cầu y!

Việc này không xung đột với bọn họ, không ai thêm chú ý nữa.

Long Thần Dục thầm khen thê tử, nhìn nàng có vẻ không hiểu chuyện thường tình, nhưng lại luôn có một mặt khiến người khác kinh ngạc.

"Phu nhân hỏi tiểu nhân xem như đã hỏi đúng chỗ rồi, vài ngày trước Vô Vân Thượng Nhân còn từng nghỉ trọ ở tiểu điểm."

"Không biết Thượng Nhân đã đi về hướng nào?" Từ Ngọc Mẫn lộ vẻ lo lắng.

"Hướng bắc."

"Đa tạ rồi."

"Khách quan không cần phải khách khí."

"Nương tử, ta muốn ăn cơm, đói bụng."

Từ Ngọc Mẫn cố nén xúc động muốn hắt trà nóng lên mặt hắn, dịu dàng nói: "Ngoan, chốc nữa thức ăn sẽ được đưa lên."

Long Thần Dục âm thầm cắn răng, rõ ràng là nàng cố ý.

Từ Ngọc Mẫn thầm nghĩ: là ta cố ý đó, người muốn vờ ngu ngốc, được, ta phối hợp với người, sẽ khiến người ngu si thêm gấp bội.

Tiểu nhị đương nhiên không biết âm thầm mãnh liệt giữa hai vợ chồng này, đứng một bên nói: "Tiểu nhân liền xuống gọi thức ăn, chỉ một lát sẽ mang lên, công tử đừng vội."

Long Thần Dục nhào đầu vào trong lòng thê tử, ôm hông nàng làm nũng, "Mẫn nhi, ta đói bụng, muốn ăn cơm."

Thiếu chút nữa là Từ Ngọc Mẫn vung tay hất hắn ra, cúi đầu giấu đi cảm xúc nơi đáy mắt, từ tốn nói: "Ngoan, chúng ta uống hớp trà thắm giọng trước, chỉ lát nữa là có cơm thôi."

Long Thần Dục quyết không thêm đề ý, dụi đầu trong lòng nàng cọ cọ một lát, cho đến khi Từ Ngọc Mẫn nở nụ cười, rốt cuộc mới buông tha cho nàng, đứng thẳng dậy.

Thị vệ đứng một bên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, xem mình như không tồn tại.

Vào lúc này, nhất định không được nhìn vương gia vương phi, nếu không mắc kẹ ai thẹn quá thành giận, bọn họ cũng chịu không nổi.

Những người khác trong khách điểm thấy tình hình như vậy, không khỏi càng thêm tiếc hận không thôi cho thiếu phụ xinh đẹp này, đúng là một đóa hoa nhài cấm bầy phân trâu.

Lúc tiểu nhị mang thức ăn lên, lại có người từ dưới lầu lên theo, còn vừa đi vừa nói: "Thời tiết này đúng là gấp quý, tự dung lại nổi bão tuyết."

Từ Ngọc Mẫn giương mắt nhìn lại, chỉ thấy người mới tới vừa phủ tuyết trên người, vừa tìm kiếm chỗ trống.

Bên ngoài nổi tuyết sao?

Từ Ngọc Mẫn nhíu mày, gió tuyết nổi lên, chỉ sợ hôm nay đành phải ngủ lại nơi này.

"Nương tử, ăn cơm."

Từ Ngọc Mẫn hoàn hồn, nàng nhìn đến vẻ mặt trẻ con há mồm chờ ăn cơm của Long Thần Dục.

Trong lòng thở dài, nhận mệnh gấp thức ăn, từng ngụm từng ngụm nuốt cho hắn, thỉnh thoảng lau chút dầu mỡ lấy dính khi hắn lộn xộn.

Mấy ngày nay không biết làm thế nào mà nàng tập mãi thành quen, ngược lại còn bị ánh mắt của những người trong khách điểm thỉnh thoảng liếc đến khiến nàng thấy không kiên nhẫn.

"Phu nhân, đã đặt phòng xong rồi, dùng cơm xong, công tử và phu nhân có thể lập tức về phòng nghỉ tạm."

Từ Ngọc Mẫn gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Nhóm thị vệ đi theo luôn làm thật tốt mọi việc, hoàn toàn không cần vợ chồng bọn họ quan tâm, một lúc sau, cũng thành thói quen, nàng dặn dò bọn họ chuẩn bị vài việc vặt.

Thói quen đúng là một việc thật đáng sợ.

Vốn dĩ nàng rất mâu thuẫn với việc vợ chồng, nhưng theo thời gian ở cùng nhau, nàng lại cũng dần dần quen với việc giày vò ban đêm của Long Thần Dục, vừa nghĩ đến điều này, cả người nàng liền rét lạnh.

Đôi mắt sáng ngời như nước hồ thu của Từ Ngọc Mẫn ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Long Thần Dục thành thật nuốt com, không phải hắn đang cố ý ăn như tằm ăn rồi thể chứ?

Long Thần Dục cười sáng ngời với nàng.

Từ Ngọc Mẫn nhìn không được lại cắn chặt răng.

Bên ngoài nổi lên gió tuyết, khách điểm kín người hết chỗ.

Dưới tình huống như vậy, có phòng để ở đã là quá may mắn, nếu muốn một mình một viện trăm triệu lần không có khả năng.

Dưới tình trạng rỗng rần hỗn loạn này, tâm tình Từ Ngọc Mẫn lại thả lỏng.

Chỉ là, sau khi tắt đèn, nàng mới biết mình đã yên tâm quá sớm.

Vừa vào phòng Long Thần Dục liền muốn cầu hoan, tay hắn thành thực cởi hết quần áo trên người nàng.

Từ Ngọc Mẫn bắt lấy cái tay không an phận của hắn, ép giọng xuống thật thấp, chỉ hai người mới có thể nghe được, "Đừng làm rộn, trái phải đều là người giang hồ có đôi tai cực nhạy." Nàng không muốn để người khác nghe thấy.

Long Thần Dục tránh thoát khỏi tay nàng, nói nhỏ bên tai nàng: "Thì sao chứ, không phải ta và nàng là vợ chồng sao?"

Đúng lúc này, đột nhiên cách vách vang lên tiếng thờ dốc, tiếng va chạm phanh phạch khiến hai người cùng sùng sốt.

Rồi sau đó, Long Thần Dục bám vào bên tai nàng nở nụ cười, "Người đòi đều thế."

Từ Ngọc Mẫn đỏ bừng mặt, nhìn không được đập hắn vài quyền.

Bằng tốc độ nhanh nhất, Long Thần Dục chui vào thân thể nàng, bắt đầu vội vàng vui vẻ đóng cửa.

Từ Ngọc Mẫn cắn một góc khăn lụa, nén nhịn tiếng rên rỉ.

Ai ngờ vào lúc bọn họ tiến tới thời điểm quan trọng, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đao kiếm.

Từ Ngọc Mẫn giật mình, hoa huyết theo bản năng mà co rút lại, ngọn gió vàng đang đấu tranh anh dũng kia như được ủng hộ, càng thêm vô cùng dũng mãnh, dường như náy sinh ác độc đẩy nhanh tốc độ tiến quân.

Từ Ngọc Mẫn liên tục vùng tay đánh lên người hắn, muốn hắn chậm lại.

Long Thần Dục lại chẳng quan tâm để ý đến nàng, chỉ vui đầu hưởng thụ khoái cảm tốt cùng này.

Khi hắn phóng thích mằm mống vào sâu trong hoa tâm ấm nóng của nàng thì cửa sổ đột nhiên bị một sức mạnh đập tan, hai bóng dáng kẻ trước người sau ngã văng vào.

Ánh mắt Long Thần Dục rét lạnh, bảo vệ chặt chẽ người trong lòng, nhìn chăm chăm những kẻ đánh nhau ngoài màn.

Nghe động tĩnh, thị vệ nhảy vào, đứng thành hàng ngang trước giường, không cho người ngoài đến gần một bước.

Long Thần Dục thấy thị vệ tới liền yên tâm, nhưng vẫn che chở thể tử trong lòng, ngừa việc ngoài ý muốn.

Nếu có kẻ nào nhìn thấy thân thể nàng. Hắn tất sẽ giết hắn ta.

Hai người đánh nhau té vào trong phòng lại phá tan nóc nhà mà ra, tiếng đao kiếm chạm vào nhau ầm vang rõ ràng trong đêm yên tĩnh.

Long Thần Dục mượn ánh trăng ngoài phòng, sờ soạn giúp thể tử mặc quần áo, sau đó mới không nhanh không chậm tự mặc quần áo cho mình.

Hắn tự tay vén màn giường, thị vệ liền tránh ra.

Long Thần Dục bước xuống, cầm áo lông chồn vắt trên bình phong quần kín lấy thể tử, tiếp theo liền ra ngoài. Thị vệ lập tức đuổi theo sau.

Khi Long Thần Dục ôm Từ Ngọc Mẫn đến đại sảnh của khách điểm, liền nhìn thấy rất nhiều người giang hồ bị đánh thức cũng tụ tập ở đây.

Thấy nhóm bọn họ bước ra, mấy người giang hồ cũng không quá mức kinh ngạc, dù sao mọi người đều bị tiếng đánh nhau hiển nhiên này đánh thức.

"Nương tử, ở đây có người đánh nhau, chúng ta nên đi thôi."

Từ Ngọc Mẫn ru rú trong lòng Long Thần Dục, lên tiếng thuận theo, giờ này khắc này nàng thật không còn mặt mũi gặp người.

"Chúng ta đã đánh mất vài thứ, ai cũng không thể bước khỏi khách điểm một bước."

Theo tiếng đao kiếm xé gió, hai đại hán áo lam dừng ở cửa khách điểm, chặn đường ra.

Long Thần Dục chau mày buông kiêu thế trong lòng xuống.

Từ Ngọc Mẫn khẽ khép áo lông chồn trên người lại, đứng vững trên mặt đất.

Lúc này trên đầu nàng đã tháo hết trâm cài, ngược lại có phong thái thanh khiết của hoa sen, mang theo vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng mềm mại. Long Thần Dục xoay người kéo mũ trùm che cho nàng, cũng kéo chặt áo lông thay nàng, mang chút oán giận nói: "Nương tử là của một mình ta, không được để người ngoài nhìn ngó."

Người giang hồ thờ ơ đứng ngoài không khỏi cười thầm, tướng công ngọc này lại có sự độc chiếm rất mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Từ Ngọc Mẫn mặc hán đũa nghịch, không thêm nói chuyện. Vừa mới bị hán trêu đùa trên giường xong, đến bây giờ vẫn có chút nhũn ra, sự việc lại đột nhiên xảy đến, người vẫn chưa rửa rầy sạch sẽ, lúc này thật không thoải mái.

"Nương tử đừng lo, chúng ta qua bên kia ngồi xuống."

Từ Ngọc Mẫn được hán giúp đỡ tìm chỗ trống ngồi xuống, song vẫn khiến nàng không nhịn được mà nhú mày.

Long Thần Dục suy tư một chút liền hiểu vì sao nàng nhú mày, trong lòng âm thầm cười trộm, đáng vẻ xấu hổ không được tự nhiên của nàng khiến tâm tình hán hơn hờ, cầm bàn tay đặt dưới bàn của nàng, tiến đến bên tai nàng nói: "Vẫn chưa trấn tĩnh lại được sao?"

Từ Ngọc Mẫn đưa chân đá hán một cái, vừa thẹn vừa giận.

Long Thần Dục cũng không kiêng kị những người rảnh rỗi ngồi chặt đại sảnh, trực tiếp ôm lấy thắt lưng nàng, nhét nàng vào trong lòng, miệng nói: "Nương tử đừng sợ, vì phụ bảo vệ nàng."

Nghe được lời của hán, nhóm người giang hồ kia ai cũng thầm cười trong lòng, nghĩ rằng cũng chỉ chính hán mới tin là hán có thể bảo vệ được thê tử xinh đẹp kia của hán.

Từ Ngọc Mẫn không muốn để ý tới ánh mắt hoặc hứng thú hoặc tìm tòi nghiên cứu này, quyết định dựa vào vai Long Thần Dục chớp mắt.

Long Thần Dục mừng rỡ khi nàng thân thiết như thế.

Cho tới nay, trừ lúc ban đầu, nàng vẫn luôn không chủ động đến gần hán, khiến trong lòng hán luôn mất mát thật sâu. Không biết làm thế nào thì nàng mới có thể không còn khúc mắc mà cùng hán hòa thuận yêu thương.

Cúi mắt nhìn thê tử trong lòng, vẻ mặt lúc nàng từ từ nhắm hai mắt rất bình an, ít đi mấy phần xa cách, tựa như lúc này lồng ngực hán chính là chốn quay về của nàng, khiến trong lòng Long Thần Dục vô cùng thỏa mãn.

"Rầm rầm" hai tiếng nổ ra, hai người nhuộm đầy máu bị ném vào trong đại sảnh của khách điểm, mười mấy người mặc áo lam vây quanh một mình đi từ trên lầu xuống.

"Thứ trong tay bản công tử lại có thể dễ bị trộm thế sao?"

Long Thần Dục không chút để ý ngược mắt nhìn thoáng qua, công tử áo lam cầm đầu kia chưa quá hai mươi tuổi, mày thanh mắt tú, cũng tuấn tú lịch sự, chỉ là nét tàn bạo trong mắt quá nặng, làm giảm đi vẻ hào hùng.

"Không ngờ Lam Ngọc công tử của "Hải Lan các" cũng ở đây."

"Đúng vậy, e rằng sẽ có việc không hay."

Người giảng hồ trong đại sảnh đều nhỏ giọng bàn tán.

Từ Ngọc Mẫn từ từ nhắm hai mắt dựa vào lồng ngực Long Thần Dục, tai nghe bàn tán, lòng lại không khỏi có chút cảm thán, giảng hồ luôn vĩnh viễn tràn ngập việc ngoài ý muốn và mạo hiểm.

Thoải mái dừng chân ở một khách điểm bất kỳ cũng có thể nảy sinh việc như thế, hơn nữa còn gặp người bị đồn là độc ác nham hiểm, lại là mỹ nam có danh tiếng trên bảng xếp hạng của giảng hồ - Lam Ngọc công tử.

Lam Ngọc công tử trong trí nhớ, hình như —— Từ Ngọc Mẫn không thể không thành thật thừa nhận, bản về diện mạo, Long Thần Dục vẫn xuất sắc hơn đối phương nhiều lắm.

Lam Ngọc công tử đi đến bên hai người té trên mặt đất, ngồi xổm xuống cạnh một mình trong đó, túm lấy nàng ta, cất giọng xót xa cười nói: "*Công phu* trên giường của ngươi không tệ, hầu hạ khiến Bản công tử thực vừa lòng, nhưng trộm bản đồ kho báu, ngươi chết là đáng."

Giờ Long Thần Dục mới hiểu được, e rằng Lam Ngọc công tử này chính là gã nam nhân phong lưu khoái hoạt không hề kiêng kỵ ở cách vách vợ chồng bọn họ, chả trách vừa rồi cảm thấy giọng của hắn —— rất quen tai.

"Bản đồ ở đâu?"

Cô nương xinh đẹp phun một ngụm máu lên mặt Lam Ngọc công tử, cười nói: "Bản đồ đã được mang đi, ngươi đừng uống công mưu tính nữa."

Lam Ngọc công tử nghe vậy, trực tiếp thẳng tay tát một cái, không chút lưu tình.

Một mình hầu áo lam tiến lên bẩm báo: "Công tử, đúng là đã để thoát một mình."

"Đồ ăn hại." Lam Ngọc công tử nhìn một vòng chung quanh đại sảnh, cất giọng lạnh như băng: "Người chạy mất, chưa hẳn vật đã bị mang đi, lục soát nơi này thật kỹ cho Bản công tử."

"Lam Ngọc công tử, ngươi quá không để *võ lâm đồng đạo* chúng ta vào mắt rồi." Có người nhin không được tuôn ra lời khó chịu.

"Phải thì sao?"

Hải Lan các có địa vị bất phàm trên giảng hồ, dính đến cả hai phía *hắc - bạch*, mà Lam Ngọc công tử lại là Thiếu Các Chủ, võ công lại siêu phàm thoát tục, quả thật người bình thường không thể làm gì hắn, hắn có cơ sở để kiêu ngạo.

"Dừng lại." Nhưng thị vệ Bình vương phủ lại không nhận lợi lộc gì của Hải Lan các, trực tiếp rút kiếm ngăn bước của người hầu áo lam, không để bọn hắn đến gần tiếp cận Vương gia và vương phi nhà mình.

Lam Ngọc công tử chậm rãi đi tới, điềm nhiên như không nói: "Vừa rồi khi đánh nhau, bọn họ từng rơi vào phòng vợ chồng hai vị, tại hạ thật muốn kiểm tra một phen."

Từ Ngọc Mẫn mở mắt ra, lạnh nhạt nói: "Đã rơi vào phòng, vậy thì đến phòng kiểm tra là được."

Lúc Lam Ngọc công tử nhìn đến khuôn mặt nàng thì trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, trên mặt không khỏi dịu đi vài phần, cười nói: "Phu nhân đã nói thế, các người còn không vào phòng tìm thử."

Long Thần Dục thầm giận dữ, ham muốn sắc đẹp trong mắt nam nhân này quá mức rõ ràng, thật là có gan bằng trời.

"Nàng là nương tử của ta." Long Thần Dục ôm chặt thê tử, công khai chứng tỏ chủ quyền.

Nhóm người rảnh rỗi xung quanh thăm than thở, dù kẻ kia ngốc, nhưng trực giác cũng khá chuẩn, biết nam nhân khác mơ ước sắc đẹp của thê tử.

Trong mắt Lam Ngọc công tử hiện lên chút khinh miệt, cười nói với Từ Ngọc Mẫn: "Phu nhân có dung mạo như vậy lại sánh đôi cùng kẻ ngốc, quả là không biết nhìn người."

Nét mặt Từ Ngọc Mẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng, "Không mượn công tử lo lắng." Long Thần Dục có ngốc hay không là chuyện của nàng, nàng có thể ghét bỏ, nhưng không chấp nhận kẻ khác miệt thị không kiêng nể gì như thế.

Lam Ngọc công tử gấp quạt, chỉ chỉ thị vệ Bình vương phủ ngăn bước hắn, không cho là đúng nói: "Đừng nói là phu nhân nghĩ rằng chỉ bằng bọn họ liền có thể ngăn được tại hạ nhé?"

Từ Ngọc Mẫn đứng dậy, Long Thần Dục vốn đang ôm chặt nàng cũng đứng lên theo.

"Người buông tay trước đi." Nàng quay đầu nói với hắn.

"Không buông, buông ra nàng liền đi theo người khác."

Từ Ngọc Mẫn cắn chặt răng, hết cách, không thèm phân rõ phải trái với hắn, ngẩng đầu nhìn về phía Lam Ngọc công tử, lạnh lùng nói: "Người bước tới được thì sao, có thể làm gì chứ?"

Về mặt Lam Ngọc công tử hơi sẫm lại, cười nói: "Chẳng phải phu nhân đề tại hạ bước đến là sẽ biết rồi sao?"

"Đề hắn đến đây đi." Từ Ngọc Mẫn nói dứt khoát.

Bọn thị vệ càng thêm dứt khoát, vương phi là đang nổi giận, bọn họ cảm thấy cần phải để cho cái kẻ gây chuyện tự mình thể nghiệm cơn giận của vương phi một chút mới phải.

Lam Ngọc công tử bước lên phía trước, vươn cây quạt đã gấp đến, định nâng cằm Từ Ngọc Mẫn, đáng vẻ cực kỳ phong lưu.

Không ngờ, Từ Ngọc Mẫn vừa xoay cổ tay, một thanh lệnh bài liền ngăn cản động tác của hắn.

Khi Lam Ngọc công tử thấy rõ hai chữ "Bình vương" trên lệnh bài liền lấp bắp kinh hãi, nhìn không được đánh giá đôi vợ chồng trẻ tuổi trước mặt một lần nữa.

"Người giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng mạo phạm hoàng gia là tội chết khó tha, bản vương phi muốn xem thử các hạ giải quyết việc này thế nào."

Long Thần Dục trầm lặng lẽ gờ ngón tay cái, vương phi của hắn phản ứng cực nhanh, đối đáp tuyệt vời, thật khiến hắn bội phục. Vốn tưởng nàng sẽ dùng vũ bức người, kết quả nàng lại lấy quyền ép người.

Tốt lắm! Vương phi của Bình vương hắn, hạng người cực mịch há có thể mơ ước sao?

Nhóm người nhiều chuyện xung quanh nhất thời huyên náo.

Bình vương phi! Chẳng lẽ gã ngốc bên người nàng chính là Bình vương gia?

Bỗng nhiên lúc này, có người nghĩ tới tin đồn truyền ra vào bốn năm trước, năm đó Bình vương trên đường thẳng tắn về triều gặp người mưu hại mà bị trọng thương, sắp chết. Theo tình hình trước mắt, mạng không mất, người lại u mê, chẳng trách lúc ban ngày nàng nói muốn cầu y.

Lam Ngọc công tử có chút *tiến thoái lưỡng nan*, từ trước đến nay triều đình và giang hồ không can thiệp vào chuyện của nhau, mà người giang hồ cũng quyết không chọc vào quan phủ.

Từ Ngọc Mẫn lạnh giọng chất vấn: "Các hạ đã nghĩ kỹ chưa?"

Lam Ngọc công tử ôm quyền khom mình hành lễ, "Tại hạ có mắt không trông, nhất thời mạo phạm Vương gia, vương phi, xin hai vị đại nhân hãy đại lượng không so đo."

"Nếu ta so đo thì sao?"

Người xung quanh nghe thấy đều thâm thò dài, sao vị vương phi này phải bức chó leo tường chứ?

"Vương phi muốn thế nào?"

"Vừa rồi các hạ nói lời mạo phạm, nên tự vả miệng."

Lam Ngọc công tử tỏ vẻ bức tức, rốt cuộc vẫn vung tay tự cho mình hai cái tát.

Từ Ngọc Mẫn hừ một tiếng, nói: "Còn không mau lui xuống."

Người khác dám khinh thường sự ngu dại của Long Thần Dục, nàng liền khiến người khác chịu nhục, đây là một đòn đáp trả một đòn.

Lam Ngọc công tử hậm hực hờn dỗi lui xuống, hôm nay hắn đã tính sai.

"Chúng ta đi thôi."

"Dạ, vương phi."

Mọi người chỉ có thể mở to mắt nhìn đoàn người bọn họ rời khỏi khách điểm, dần dần khuất bóng trong gió tuyết.

Trong toa xe, độ ẩm hợp lòng người, sau khi lên xe Từ Ngọc Mẫn liền trưng vẻ mặt đông lạnh ngồi một bên không nói một lời.

Long Thần Dục cũng không mở miệng nói chuyện.

Không biết qua bao lâu, hần nhích đến bên nàng, ôm nàng nói: "Nương tử vẫn nên ngủ một chút đi."

Từ Ngọc Mẫn thuận theo động tác của hần nằm xuống sàn xe, "Hần ta sẽ đuổi theo."

Long Thần Dục nhướn mày cười nói: "Bổn vương chỉ sợ hần ta không chịu đuổi, mơ ước vương phi của bổn vương, hần ta đang tìm chết."

Từ Ngọc Mẫn nghiêm túc nhìn hần, nói: "Ngươi không phải là đối thủ của hần ta, hần ta đuổi đến, chúng ta không thể toàn vẹn trở về."

Long Thần Dục nằm bên người nàng, vuốt mặt nàng, cười nói: "Nương tử chọc khiến hần ta đuổi theo, chẳng lẽ không phải vì muốn tự tay dạy dỗ hần ta một trận sao?"

"Hừ." Từ Ngọc Mẫn xoay người đưa lưng về phía hần, bày ra bộ dạng không thèm để ý đến suy nghĩ của hần.

Long Thần Dục cũng không giận, tự mình tháo vạt áo nàng, hát ra, cúi đầu xuống gáy nàng.

"Đừng náo loạn, hần ta sẽ đến bất cứ lúc nào."

Long Thần Dục cố ý vui đầu tiếp tục, không thèm quan tâm đến lời của nàng.

"Long Thần Dục!" Nàng nổi giận.

Long Thần Dục thấp giọng cười khê, ôm nàng nói: "Bổn vương chỉ đùa thôi, nương tử vẫn nên nhắm mắt dưỡng thần cho tốt, lát nữa nhất định phải dạy dỗ tên vô lại kia một trận thật đã tay."

Từ Ngọc Mẫn bị cách nói của hần chọc cười.

Nghe được tiếng nàng cười, Long Thần Dục mạnh mẽ cuốn lấy thân thể của nàng, nhìn thấy lúm đồng tiền lưu lại bên môi nàng, nhất thời lòng như hoa nở.

"Mẫn nhi, " hần tự tay sờ khõe miệng nàng, lẩm bẩm: "Nàng nên cười nhiều một chút, vi phu thích nhìn thấy nàng cười."

Từ Ngọc Mẫn thu lại ý cười, trừng mắt liếc hần một cái.

"Sao nàng không cười nữa?"

"Bộ dạng của ngươi rất nực cười sao?" Nàng hỏi lại.

Long Thần Dục bị nàng hỏi mà bật cười, tay chui vào trong vạt áo nàng, nắm lấy ngọn núi tuyết, khê cười nói bên tai nàng: "Nếu nàng chịu cười với ta cả ngày, có trở nên nực cười ta cũng không ngại."

Ngay khi hần có chút động tình, phía sau lại truyền đến tiếng vó ngựa ầm ỉ.

Sắc mặt của hần lập tức lạnh xuống, hần không thể cầm tay vịn đoạn cái ghế Lam Ngọc công tử quý quái kia, nếu nhiều lần như vậy, sẽ ảnh hưởng đến nửa đời sau của vợ chồng bọn họ.

Từ Ngọc Mẫn dùng sức hất cái tay treo trên người mình của ra, vội vàng khép xiêm y lại, ngồi dậy.

Long Thần Dục thở dài, xoay người nằm thẳng trong toa xe, nhìn trần xe cắn răng nói: "Nương tử, tốt nhất là thiên hần, vĩnh viễn trừ hậu họa."

"Trong hoàng cung thiếu thái giám sao?"

"Thiếu gã này."

Tiếng vó ngựa ngừng, xe ngựa cũng ngừng lại.

"Vương phi, mời người hãy xuống xe." Ngoài toa xe, Lam Ngọc công tử cất giọng lạnh như băng giống như gió tuyết bên ngoài.

Từ Ngọc Mẫn chỉnh sửa mái tóc một chút, với tay đẩy cửa xe ra, cúi người đi ra ngoài.

Nàng đứng ở trên xe, khép áo choàng lông che lớp quần áo bên trong, mặt sáng như ngọc, giống như một đóa hoa trên núi cao.

"Quả nhiên các hạ đã đuổi tới."

"Đúng là vương phi đã cố ý sao, là muốn tại hạ đuổi theo sao?"

Từ Ngọc Mẫn nhẹ nhàng bước xuống xe ngựa, xinh đẹp đứng trong gió tuyết, tay khép vạt áo lông chồn, lạnh nhạt nhìn hai mươi mấy kẻ mặc áo lam vây quanh bọn họ.

Lam Ngọc công tử thấy giờ này khắc này vẻ mặt nàng lại càng thêm bình tĩnh, trong lòng dâng lên chút nghi hoặc và cảnh giác.

"Các hạ không xuống ngựa sao?"

Lam Ngọc công tử nghe vậy phi thân từ trên ngựa xuống, lướt một cái, đã đứng cách nàng một trượng.

Từ Ngọc Mẫn nói: "Đã là ân oán giang hồ, chúng ta liền làm theo quy củ giang hồ thôi."

Lam Ngọc công tử giật mình hốt hoảng.

Lúc hán còn chưa kịp ứng biến, nàng đã đánh thẳng đến mặt.

Vừa đỡ một đòn, Lam Ngọc công tử liền biết đối phương không phải là hạng tầm thường, không khỏi tập trung hết mười hai phần sức lực để chống lại.

Trong gió tuyết, hai bóng dáng một trắng một lam càng đánh càng nhanh, người tò mò xung quanh không thể nhìn rõ chiêu thức của họ. Theo một tiếng kêu rên, thân mình Lam Ngọc công tử lao đảo, phải lùi lại mấy bước mới miễn cưỡng ổn định bước chân, vẻ mặt không dám tin nhìn Từ Ngọc Mẫn ung dung nhàn nhã, một lần nữa đứng vững khép lại áo choàng lông.

Nâng tay lau đi vết máu nơi khoe miệng, Lam Ngọc công tử nói: "Xin hỏi *tôn tính đại danh* của vương phi, sư phụ là ai, đến từ môn phái nào? Xin thứ cho tại hạ có mặt như mù."

Từ Ngọc Mẫn thản nhiên nói: "Ta là ai không quan trọng, sư phụ là ai, đến từ môn phái nào, lại càng không quan trọng, quan trọng là việc hôm nay, ta không muốn để người không liên quan biết, lại càng không muốn giang hồ có lời đồn thổi."

Mặt Lam Ngọc công tử lại biến sắc, sau đó giống như hạ quyết tâm nói: "Tại hạ không dám khiến vương phi phiền lòng." Lời còn chưa dứt, hán đột nhiên bùng phát, động tác mau lẹ, hai mươi mấy đệ tử Hải Lan các hán dẫn đến lập tức hóa thành tử thi.

"Người có biết Vô Vân Thượng Nhân hiện đang ở đâu không?" Với tình huống bi thảm đầy đất kia, nàng làm như không thấy, lại hỏi.

"Chỉ biết Thượng Nhân từng ghé ngang qua, cụ thể đi đâu thì tại hạ cũng không biết."

"Người có thể đi rồi."

"Tại hạ đa tạ vương phi đã tha mạng." Lam Ngọc công tử khép mi, che lại vẻ tàn nhẫn trong đôi mắt.

"Không cần." Từ Ngọc Mẫn xoay người lên xe ngựa lần nữa, cũng không liếc mắt nhìn hán một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Long Thần Dục với tay cởi áo choàng giúp nàng, rồi nhét nàng vào lòng, dùng thân thể xua tan giá lạnh trên người nàng, mang theo vài phần bất mãn nói: "Mẫn nhi quá mềm lòng rồi, người như vậy tất sẽ không cam lòng chấp nhận, phải biết rằng không giết được rắn ngược lại sẽ gieo họa."

Từ Ngọc Mẫn nâng tay ôm trán, ngáp một cái nói: "Hán trúng chướng *đứt từng đoạn ruột* của ta, nhất định chưa đến mười dặm đã bỏ mạng, sao có thể gây họa?"

Thân mình Long Thần Dục cứng đờ.

Chẳng lẽ hán đã nâng thê tử lên thành quá lương thiện tốt đẹp sao?

"Ta mệt rồi, người đừng tiếp tục ồn ào không cho ta ngủ."

Đột nhiên Long Thần Dục thật không dám quấy rầy nàng nữa.

Từ sau khi trải qua việc Lam Ngọc công tử, bọn họ đi thẳng về hướng Bắc, rốt cục cũng đã đuổi kịp Vô Vân Thượng Nhân trong truyền thuyết, chỉ là Long Thần Dục nhiệt tình lại có hơi thất vọng.

Đây chính là Vô Vân Thượng Nhân rất nổi danh trong chốn giang hồ? Áo đạo toàn thân nhuốm bụi, thoạt nhìn có vẻ là một lão đạo cô luống tuổi, làm gì có khí phách gì đó của tiền bối tài trí hơn người? Thật chẳng nhìn ra.

Quả nhiên không thể nhìn người qua vẻ ngoài!

Long Thần Dục âm thầm có chút hoài nghi, nhìn thê tử, ngẫm lại việc nàng cũng từng toàn thân khoác đạo bào thanh lịch, đỉnh đầu đeo *quan* hình hoa sen, tay cầm phát trần, thoạt nhìn có khí thế cao xa, ngược lại còn có khí thế hơn cái người Thượng Nhân cách đó không xa kia.

Khỏe miệng Long Thần Dục không nhìn được hơi nhếch lên.

"Sư phụ ta thường nói, dù là người xuất gia cũng phải chú ý quần áo ăn mặc, xuất gia không phải là vứt hết toàn bộ con người mình, mà chỉ nên vứt yêu hận tình thù dư thừa đi thôi."

Long Thần Dục đồng ý thật sâu.

Sau đó, đột nhiên cảm thấy không đúng, chớp lấy tay thê tử, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt nàng, nói: "Mẫn nhi, nàng không thể vứt thất tình lục dục của mình, mặc đạo bào gì đó, vì phu có thể chấp nhận, chỉ cần Tam Thanh giới luật không gây ảnh hưởng đến nghĩa vụ vợ chồng, nàng vẫn có thể giữ, vì phu không có ý kiến."

Ban đầu Từ Ngọc Mẫn nhủ mi, rồi chậm rãi nhướn mày, sau đó tròn tròn đôi mắt phượng, bên trong ngập tràn lửa giận. Long Thần Dục buông màn lụa nơi cửa kính, đóng kín cửa xe, ôm thắt lưng thê tử, nói: "Thấy *cao nhân* như thế, vì phu hết hứng thú để xuống xe rồi."

Từ Ngọc Mẫn hừ một tiếng, dịu dàng nói: "Ta nhớ rõ là người ra ngoài cầu y trị bệnh."

Long Thần Dục mắt mặt sờ sờ mũi.

Từ Ngọc Mẫn tránh khỏi ngực hắn, sửa sang quần áo, "Không thể trông mặt mà bắt hình dong, chúng ta xuống xe thôi." Để hắn sớm khôi phục hình tượng bình thường của Bình vương là tốt nhất, có khi nàng thật sự không đủ mạnh mẽ để chịu đựng hắn lúc giả vờ ngu ngốc.

Long Thần Dục đành mang theo vài phần không cam lòng cùng nàng xuống xe.

Sau khi Từ Ngọc Mẫn xuống xe liền kéo tay Long Thần Dục, không nhanh không chậm đi về phía trước, tiến vào khách điểm, đứng lại trước bàn Vô Vân Thượng Nhân, nhún người hành lễ, trình trọng nói: "Tiểu phụ nhân nghe nói y thuật của Thượng Nhân tinh tường, cho dù là người thực vật, thịt nát xương tan. Lần này đặc biệt tìm Thượng Nhân mong người chữa bệnh cho phu quân, vạn mong Thượng Nhân thương tiếc, chẩn bệnh cho phu quân."

Vô Vân Thượng Nhân nhìn thoáng qua Long Thần Dục bị nàng lôi kéo, ánh mắt hơi trầm xuống, cầm lấy phát trần trên bàn, cúi người thi lễ, "Vô Thượng Thiên Tôn, trời có đức hiếu sinh, mời phu nhân ngồi."

Từ Ngọc Mẫn lại nhún người, rồi mới lôi kéo Long Thần Dục ngồi xuống một bên.

Vô Vân Thượng Nhân vươn tay đặt lên bàn, nhìn Từ Ngọc Mẫn liếc mắt một cái.

Từ Ngọc Mẫn cầm lấy tay Long Thần Dục đưa vào tay Vô Vân Thượng Nhân, sau đó chăm chú nhìn chằm chằm bà ta, bộ dạng khấn trương.

Nếu không sớm biết nội tình, chỉ sợ ngay cả bản thân Long Thần Dục cũng sẽ bị vẻ mặt đó của thê tử lừa gạt.

Mẫn nhi lương thiện lại không gây thơ, biết khi nào nên lời đời khi nào không, khi cần thiết nàng liền trở thành một giang hồ lão luyện.

"Mạch đập bình thường."

Mắt Từ Ngọc Mẫn chứa lệ, lấy khăn lụa lau khóe mắt, nói: "Vài năm trước đầu phu quân từng bị thương nặng, sau đó hành vi cử chỉ liền không khác trẻ con, không nhớ gì, không hiểu chuyện, tiểu phụ nhân ta đây thật không biết phải làm sao. . . ."

"Nương tử." Vì sao đột nhiên hắn lại cảm thấy lạnh sống lưng, thê tử của hắn có cần diễn quá giống thật đến thế không.

Nghe nàng nói, Vô Vân Thượng Nhân chợt hiểu ra, hơi vuốt cằm, nói: "Theo lời này, tình huống mất trí thực khiến người ta khó mà xử lý."

"Vạn mong Thượng Nhân thương xót."

"Bản đạo sẽ thử xem sao, phu nhân cũng chớ ôm quá nhiều hi vọng."

Từ Ngọc Mẫn nín khóc mỉm cười, giống như ánh mặt trời buổi sớm, nháy mắt soi rọi ánh mắt Long Thần Dục, "Thượng Nhân chịu ra tay cứu giúp, tiểu phụ nhân cảm kích vạn phần, ân tình này không sao tả hết." Vừa lau nước mắt, vừa vẫy tay.

Thị vệ đặt một túi đồ lên bàn, mở ra, vàng ròng bạc trắng bên trong lóe sáng động lòng người.

"Tiền tài là vật ngoài thân."

"Tiểu phụ nhân không hiểu biết nhiều, lại biết một đồng tiền cũng gây khó cho anh hùng hào hán, đây vốn cũng không là lẽ vật đáng giá gì, chỉ là chút lòng thành mà thôi."

Thị vệ theo bên cạnh càng vô cùng khâm phục hành động của vương phi, than thở khóc lóc, tình cảm mãnh liệt, lời nói cử chỉ không chỗ nào không phù hợp với thân phận của nàng, không nhuốm chút hơi thở giang hồ nào, hiển nhiên là một phụ nhân ngây thơ của gia đình giàu có.

Vô Vân Thượng Nhân nghe nàng nói như thế, liền không từ chối nữa, chỉ nói: "Bệnh này không thể gấp, bản đạo không thể không quay rầy vài ngày rồi."

"Cậu còn không được ấy chứ, Thượng Nhân có yêu cầu gì thì cứ dẫn dò, tiểu phụ nhân sẽ khiến Thượng Nhân hài lòng."

"Cần tìm một chỗ yên tĩnh để chữa bệnh."

"Thượng Nhân không cần lo lắng, tiểu phụ nhân đã lệnh cho người hầu mua một căn nhà, hôm nay có thể lập tức vào ở ngay."

"Như thế rất tốt."

Từ Ngọc Mẫn hơi mỉm cười, mắt phượng vừa được nước mắt gột rửa càng thêm trong trẻo.

Long Thần Dục nhìn thê tử mà có chút ngây ngốc.

Bồn tắm nóng đặc mùi thuốc khó ngửi, ngay cả nước canh cũng đục lờ không chịu nổi.

Long Thần Dục ngậm cả người ở bên trong, chỉ cảm thấy từ đầu đến chân đều không thoải mái.

Vô Vân Thượng Nhân kia thật không phải là kẻ lang băm chứ?

Châm cứu, ngâm thuốc còn có thể chấp nhận, nhưng hắn không thể chấp nhận việc phải cách ly với thê tử.

Nhưng, nếu đã cầu y, đại phu có dẫn dò, đương nhiên luôn phải tuân theo.

Hắn đã mấy ngày không gặp thê tử, nếu không có thị vệ đi theo nàng, hắn thậm chí đã hoài nghi có phải nàng bắt tay với Vô Vân Thượng Nhân gì kia mà thừa cơ chạy trốn.

Trước khi nàng chưa sinh con nổi dãi cho hắn, loại chuyện chạy trốn này hắn thật sẽ không dễ dàng tha thứ. Một khi đã có con nổi dãi, có đứa trẻ giữ chân, nàng có muốn chạy trốn cũng sẽ chạy không xa, khi đó hắn mới không cần lo trước lo sau.

Lúc Từ Ngọc Mẫn vào nhà, bị vị thuốc khó ngửi này kích thích, nhin không được mà ho khan, hơn nữa mảy cũng nhú lại.

"Nương tử, nàng tới thăm ta rồi sao." Long Thần Dục thật sự vui mừng.

Sắc mặt Từ Ngọc Mẫn lại không quá tốt, vừa khua tay, vừa đi đến bên bồn tắm, cầm khăn che mũi miệng, cúi đầu như nhìn hắn, kì thực là xem thuốc còn lưu trong bồn, ánh mắt càng trầm.

"Nương tử." Thuốc này có vấn đề?

Một tay Từ Ngọc Mẫn che mũi miệng, một tay vịn thành bồn, sắc mặt càng thay đổi, nói: "Tuy vị thuốc này hơi khó ngửi, nhưng vì chữa bệnh, người phải ngoan ngoãn, không được tùy tiện cáu giận không chịu ngâm."

Quả nhiên thuốc ngâm này có vấn đề!

"Mẫn nhi, ta thật ghét ngâm thuốc, khó ngửi muốn chết." Long Thần Dục đọc hiểu ánh mắt của nàng, lập tức giống như con trẻ gặp được mẫu thân, uất ức đầy bụng lại tìm được đối tượng phát tiết, "ào ào" một cái liền đứng lên khỏi bồn tắm, bước ra ngoài ôm lấy thê tử rồi không chịu buông tay.

Trong căn phòng ngập tràn hơi nước, Từ Ngọc Mẫn lại cảm thấy cả người như bị thiêu cháy, hần hần hần. lại cứ trần trụi mà bước ra, còn ôm lấy nàng.

Mặc dù bọn họ là vợ chồng, mặc dù bọn họ đã ân ái vô số lần, nhưng tình hình như vậy vẫn làm cho Từ Ngọc Mẫn xấu hổ không thôi, đôi tay cũng không biết nên đặt vào đâu.

"Người người."

"Mẫn nhi, ta rất lạnh, nàng ôm ta một cái." Hắn vừa nói, vừa cọ cọ vào lòng nàng.

Ngoài phòng là gió tuyết khiến người cảm thấy lạnh lẽo, trong phòng lại ấm áp đến mức không thể phớt lờ, Từ Ngọc Mẫn rơi vào đường cùng chỉ có thể túm cái khăn lụa vắt trên bình phong bên cạnh giúp hắn lau người, mặc quần áo, cuối cùng cả áo choàng lông chồn trên người mình cũng khoác lên người hắn.

"Mấn nhi, ta không muốn nán lại đây nữa, nơi này không có gì để chơi."

Từ Ngọc Mấn kéo hấn đi tới cửa, rồi mới hít vào một hơi thật sâu, nói: "Mùi vị kia quả thật quá mức khó ngửi, ta đi tìm nói với người ta."

"Nhất định phải nói, thật quá khó ngửi."

Từ Ngọc Mấn kéo hấn đi tìm Vô Vân Thượng Nhân ở *hậu viện*.

Ngôi nhà mà bọn họ vừa mua, tổng cộng có ba dãy, hai dãy phía trước là nơi vợ chồng Long Thần Dục và thị vệ ở, Vô Vân Thượng Nhân ở dãy tiểu viện cuối cùng, bình thường không có ai đến quấy rầy bà ta.

Sau khi gặp Vô Vân Thượng Nhân, Từ Ngọc Mấn nói mùi thuốc ngấm quá mức khó ngửi, mong bà ta đổi phương thuốc.

Vô Vân Thượng Nhân có vẻ hơi khó xử, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Long Thần Dục ồn ào náo loạn nói không muốn ngấm thuốc, Từ Ngọc Mấn hết cách, chỉ có thể xấu hổ cười với Vô Vân Thượng Nhân, cuối cùng lại dẫn hấn quay về *Tiền viện*.

Vừa về tới nơi hai vợ chồng ở, Long Thần Dục lập tức sầm mặt xuống.

Từ Ngọc Mấn ngồi xuống giường mềm, rót chén trà nóng uống.

Mặt Long Thần Dục tối sầm, đảo quanh phòng vài vòng, sau đó ngồi xuống bên người nàng, "Thuốc ngấm đó có vấn đề gì?"

"Ngấm càng lâu, đầu óc người ta càng trở nên dần dần." Từ trước đến nay tranh đấu trong *hoàng thất* luôn nguy hiểm hơn giang hồ vạn phần, Vô Vân Thượng Nhân vốn không quen biết Long Thần Dục mà lại hăm hại như thế, nói vậy.

"Còn gì nữa?"

Sắc mặt Từ Ngọc Mấn khẽ hơi mất tự nhiên, ép giọng nhỏ thêm một chút, "Khụ. cũng sẽ khiến người khó có con nối dõi." Kỳ thật nàng không muốn nói ra việc này, nhưng lại sợ không đề cập tới thì sau này sẽ ảnh hưởng đến việc lớn của hấn.

Dù sao bọn họ vẫn là vợ chồng, chút náo nhiệt thì còn được, chứ thật sự gặp chuyện thì không thể khoanh tay đứng nhìn.

Long Thần Dục nhìn nàng thật sâu, sau đó đột nhiên nở nụ cười, với tay ôm nàng, thấp giọng trêu đùa: "Có con nối dõi, nương tử liền không chỉ có mình ta, bốn vương thật muốn cảm ơn bọn họ." (*LPH: ý là nếu ko con thì chị chỉ có mình anh ấy ^_^*)

Từ Ngọc Mấn ngạc nhiên.

Long Thần Dục nhìn không được tựa đầu chôn trong ngực nàng, mỉm cười.

"Sao Vô Vân Thượng Nhân lại bị người thu mua?" Từ Ngọc Mấn có chút hoang mang.

"Là người thì luôn có nhược điểm, bắt được nhược điểm, đương nhiên sẽ có thể ép được người." Long Thần Dục cũng không khó chấp nhận.

Từ Ngọc Mấn không nói gì thêm, nàng không thích bày mưu tính kế, đương nhiên chẳng thể nói gì.

Ánh mắt Long Thần Dục trở nên tàn nhẫn, những người đó không muốn buông tha hấn, hấn cũng không cần khách sáo với bọn họ, bắt quá chi là bình quyền mà thôi, bọn họ làm cái việc gây hại tình cảm *anh em như chân tay* này, quả khiến lòng người rét lạnh.

Từ Ngọc Mấn nhìn không được rung mình một cái, vì trên người hấn đột nhiên tỏa sát khí.

Nam nhân này từng là đại tướng thống lĩnh đại quân giao chiến với *địch quốc*, từng leo ra từ trong đồng xương người, giờ khắc này nàng mới ý thức rõ được sự thật này.

Khi Vô Vân Thượng Nhân lại đến trị liệu cho Long Thần Dục lần nữa, lúc bà ta chuyên tâm châm cứu, thị vệ đánh lén bà ta, thành công biến bà ta thành tù nhân.

Sau đó từ miệng bà ta, Long Thần Dục lấy được thông tin mình muốn biết.

Trong giây lát, sắc mặt hấn trở nên vô cùng âm u, nhìn Vô Vân Thượng Nhân, giọng lạnh như băng của hấn nện lên người bà ta, "Bốn vương không biết từ khi nào mình lại biến thành kẻ lật lọng, bội tình bạc nghĩa rồi vậy? Vì si nhục bốn vương mà không để ý đạo nghĩa huynh đệ, vợ con, còn muốn khiến bốn vương bị cầm tù, chẳng lẽ bốn vương thật quá ngốc, không chút hiểu chuyện sao?"

Ngồi một bên, Từ Ngọc Mấn lộ vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ đây mới là chân tướng thật sự của việc *tỷ tỷ thất thân*?

Hoàng gia. Đáng sợ!

Tỷ tỷ không muốn gả cho Bình vương bị ngu si mà lựa chọn hoàng tử khác, đây là lối cư xử thường tình, lại phá hủy kế hoạch mà người khác đã thiết kế hoàn hảo. Người hoàng gia không quan tâm lắm vậy có khiến Từ thị gặp họa diệt môn diệt môn hay không, tỷ tỷ nhà nàng thật ngốc mà.

Khóe mắt bất gặp sự sững sờ của thê tử, Long Thần Dục thăm thở dài, vốn không muốn để nàng biết chuyện này, rốt cuộc vẫn không thể giấu giếm.

Về kinh ngạc trên mặt Từ Ngọc Mẫn dần trôi đi, nét mặt dần trở nên lạnh như băng. Thì ra đêm động phòng hân đối đãi với nàng như vậy, là vì hoài nghi trình tiết của nàng. . . . Hai tay trong tay áo nắm chặt, môi cũng mím thành một đường thẳng, cả người cảm thấy như ngâm trong nước đá, không chút ấm áp.

Rốt cuộc vì sao tỷ muội các nàng lại trở thành vật hi sinh trong tranh đấu của hoàng quyền bọn họ?

Trong lòng đột nhiên có loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời cười to, trận đấu tranh này của bọn họ khiến tỷ tỷ mất mạng, khiến nàng mất tự do, bọn họ lại vẫn sống ung dung nhàn nhã.

"Kéo bà ta xuống, xử lý đi." Long Thần Dục không muốn nghe thêm, lạnh lùng căn dặn.

Bọn thị vệ nhắc Vô Văn Thượng Nhân kéo rời đi.

Lát sau, trong phòng chỉ còn sót lại hai vợ chồng, không ai mở miệng nói lời nào.

Long Thần Dục không biết nên nói thế nào.

Từ Ngọc Mẫn lại không muốn nói.

"Mẫn nhi ——"

"Ta hơi mệt, muốn về phòng nằm một chút." Lạnh nhạt nói xong những lời này, Từ Ngọc Mẫn tự bước ra ngoài, ngay cả khóe mắt cũng không cho hắt.

Lời như thế chính là đang cực kỳ buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Long Thần Dục thăm thở dài, loại chuyện đổ nữ nhân này, hẳn thật sự không am hiểu, thế mà chuyện như vậy còn không thể nhờ người khác, chỉ có thể kiên trì đi theo.

Từ Ngọc Mẫn đi thẳng về phòng ngủ, không thay quần áo ngã xuống giường, nằm nghiêng quay mặt vào tường, không thèm để ý đến người theo phía sau.

Long Thần Dục ngồi xuống bên giường, yên lặng một hồi lâu rồi mới nói: "Nương tử đang tức giận vì phu sao?"

Từ Ngọc Mẫn không đáp.

Long Thần Dục tiếp tục nói: "Việc của lệnh tỷ không thể trách vì phu, trước đó nàng ta đã bị người mê hoặc, phải gánh hậu quả, hoàng gia ban hôn, đâu phải trò đùa?!"

Từ Ngọc Mẫn vẫn không nói.

"Thuê nhỏ nương tử lớn lên ở dân gian, tuy vào cửa Đạo, cũng không tuân theo giới luật Tam Thanh, đương nhiên vì phu phải thử một chút." Đã có bài học của Từ Ngọc Dung, sao hẳn còn dám xem thường?

Từ Ngọc Mẫn lùi về phía sau kéo tóc của mình ra khỏi tay hắt, lạnh lùng hừ một tiếng. Mặc dù biết lời hắt nói không phải không có lý, nhưng dồn nén trong lòng vẫn khó có thể xua đi, hẳn đã nghĩ nàng xấu xa đến mức nào?

"Vi phu biết ngày động phòng hôm đó nương tử chịu nhiều đau đớn, nhưng nương tử cũng phải cảm thông cho việc vi phu chưa quen việc ái ân, khó tránh có chút gấp gáp."

Bất kể Long Thần Dục nói gì, Từ Ngọc Mẫn vẫn không để ý tới.

Dần dần, Long Thần Dục phát hiện thể tử đã ngủ say lúc nào không hay, điều này khiến hắn có chút dờ khóc dờ cười. Nhìn sắc trời bên ngoài, âm u, lại không có việc để làm, liền quyết định để nguyên quần áo chợp mắt một chút.

Đến khi Từ Ngọc Mẫn ngủ dậy, ánh sáng trong phòng đã u ám, khiến nàng không phân rõ giờ giấc cụ thể.

Nàng vừa cử động, Long Thần Dục nằm bên người cũng tỉnh lại theo, vói tay kéo hông nàng, lơ mơ nói: "Không có việc gì, ngủ thêm một lúc nữa đi."

"Người xử lý Vô Vân Thượng Nhân, chẳng phải sẽ khiến người khác hoài nghi sao?" Từ Ngọc Mẫn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, không khỏi thốt lên.

Long Thần Dục chợt cười nhẹ một trận, tựa đầu lên gáy nàng cười một lát, mới nói: "Nương tử chớ bận tâm, ta có tính toán, sẽ không để người khác nhìn ra điểm bất thường. Chỉ là, vợ chồng chúng ta vẫn phải tiếp tục tìm danh y."

Cho dù đang giận hờn, cũng vẫn quan tâm chuyện của hắn, Mẫn nhi nói một đằng nghĩ một nẻo như vậy khiến hắn cảm thấy cực kỳ đáng yêu.

"Làm gì mà người hơn hờ vậy?"

"Hiếm khi nương tử nghĩ thay cho vi phu như thế, trong lòng vi phu vô cùng mừng rỡ."

Từ Ngọc Mẫn hất tay hắn ra, liền muốn xuống giường.

Long Thần Dục túm nàng quay về, ôm không buông, dùng chân quần chặt hai người, âm thanh mang theo giọng mũi, nói: "Lại ngủ cùng vi phu thêm một lát nào."

Ngày kế tiếp sau khi xử lý Vô Vân Thượng Nhân, Long Thần Dục bị bệnh!

Từ Ngọc Mẫn chau mày khuấy chén thuốc đã nguội trong tay, nhìn hắn ốm đau trên giường mà thờ dài, "Từ xưa y và độc chẳng hề phân rõ, mặc dù Vô Vân Thượng Nhân có sở trường về y, nhưng cũng thông thạo dùng độc, người sốt ruột xử lý bà ấy, cũng không giấu lại mấy ngày nay bà ta đã dùng thuốc, còn thêm châm cứu."

Long Thần Dục cảm thấy tinh thần mờ mịt, nghe giọng của nàng cũng không nhận được mà buồn bực trong lòng, "Nếu vi phu xảy ra chuyện không may, Mẫn nhi, người sẽ phải thủ tiết." Rảnh rồi ngồi đó chế nhạo hắn, còn không bằng nhanh chóng điều trị giúp hắn khỏi hẳn.

Từ Ngọc Mẫn nhìn không được phun hắn một ngụm, xoay người diu hắn dậy uống thuốc.

Long Thần Dục tựa vào lồng ngực nàng, uống thuốc tay nàng đưa đến, rồi nắm tay trái của nàng cắn một cái, cất giọng cảm hận: "Rõ ràng nàng biết y thuật, lại cố tình lười biếng, nhìn xem, để người ta hại bốn vương thống khổ đến mức này, nàng vừa lòng lắm phải không?"

Nói đến việc này, Từ Ngọc Mẫn thực có chút chột dạ, bởi vậy nàng không phản bác.

Liên tục mấy ngày, bệnh tình của Long Thần Dục không khá lên được, ngược lại càng bệnh càng nặng, thậm chí hắn còn sốt cao mà mê sảng.

Từ Ngọc Mẫn không dám để bọn thị vệ tới gần, chỉ sợ bọn họ nghe được việc không nên nghe, rơi vào kết cục bị giết người diệt khẩu.

Hết lần này đến lần khác nàng dùng rượu vàng lau người giúp Long Thần Dục hạ sốt, thật vất vả nhiệt độ cơ thể hắn mới giảm xuống, lòng của nàng cũng thoáng yên ổn, tựa vào đầu giường ngủ thiếp đi.

"Mẫn nhi!" Long Thần Dục cất tiếng khàn khàn vì nhiễm bệnh nhiều ngày, vói tay sờ thể tử ngủ gục bên giường.

Từ Ngọc Mẫn bừng tỉnh, thấy hắn tỉnh lại, theo bản năng cong môi, rót một chén trà ấm cho hắn.

Long Thần Dục đợi nàng đặt chén trà xuống, rồi mới kéo nàng nói: "Nằm xuống ngủ đi."

"Có đói bụng không?" Nàng lại lo lắng hỏi.

Hắn lắc đầu.

"Không đói bụng cũng phải ăn một ít."

Từ Ngọc Mẫn đứng dậy, bước đến cạnh cái nồi đặt trên bếp còn đỏ lửa trong nhà bếp nhỏ, múc một chén cháo hoa còn nóng hơi hổi bốc vào, cẩn thận thận đút cho hắn ăn.

Long Thần Dục từng ngụm từng ngụm ăn xong chén cháo, tiếp tục giữ chặt nàng yêu cầu: "Nàng nhanh đến ngủ cùng ta đi."

Từ Ngọc Mẫn nghĩ nghĩ rồi gạt đầu, cởi áo ngoài, chui vào ổ chăn hắn đã xốc lên.

"Mấy ngày nay đã khiến nương tử lo lắng rồi."

Từ Ngọc Mẫn không nói gì, về tình về lý mình hắn cũng nên chăm sóc hắn, mặc kệ có nguyện ý hay không, chỉ cần thừa dịp bệnh của hắn chưa hoàn

toàn khỏi hẳn, nàng sẽ lại chạy thoát.

Nhiều ngày nay nàng nghĩ suy tường tận, hoàng gia chính là một cái vực sâu không đáy, cho dù nàng dần dần sinh tình với Long Thần Dục, cũng không muốn bót vì hắn mà lún sâu vào.

Một khi hắn tìm được lý do khôi phục trí tuệ, như vậy hắn sẽ không chỉ còn là của riêng nàng, nhưng nghĩ đến tình hình đó, lòng nàng lại giống như bị kiến cắn, nếu không muốn ngày sau sẽ rơi vào kết cục hồng nhan chưa già đã tận, vẫn nên sớm thoát thân là tốt nhất.

Cảm giác được hai tay của hắn bắt đầu không thành thật kéo mở quần áo mình, Từ Ngọc Mẫn không khỏi cảm tức nói: "Bệnh sắp chết rồi, còn nghĩ chuyện đâu đâu?"

Long Thần Dục rất vô lại trả lời nàng, "No ám sẽ nghĩ đến việc dâm dục, hiện tại vì phu cực kỳ đối." Hiện tại toàn thân cao thấp của hắn đều nóng cháy, không tiêu diệt ngọn lửa này, cả người sẽ không thoải mái.

Từ Ngọc Mẫn cũng nhận thấy hắn khác thường, bởi vậy không quá mức giãy giụa.

Khi hắn tiến vào nàng thân thể, đã thật lâu chưa mây mưa, hai người không tự chủ được mà cùng rên một tiếng, Long Thần Dục vì nàng cũng ham muốn mà máu huyết sục sôi, "Mẫn nhi"

Từ Ngọc Mẫn cũng theo tiến công của hắn mà rơi vào cuồng loạn.

"Nàng cũng muốn, đúng không." Hắn không thể nhịn được nữa, bắt đầu ra sức vận động, vừa kề bên tai nàng không kiêng kỵ nói chuyện riêng tư.

Từ Ngọc Mẫn vừa then vừa giãn, lại không thể thoát khỏi hắn, đành không ngừng co tay đánh hắn.

Tâm tình Long Thần Dục rất tốt, cho dù nhắm mắt xui tay cũng mặc cho thân thể tùy hứng vận động theo bản năng.

Không biết qua bao lâu, rốt cục Long Thần Dục mới không giãy vò nữa, hai người đều mướt mồ hôi, ai cũng chẳng muốn cử động nữa.

"Người có khỏe không?"

Từ Ngọc Mẫn nhắm mắt ổn định lồng ngực phập phồng thờ đốc, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Hiện tại ta đã tốt hơn nhiều, chẳng lẽ Vô Vân Thượng Nhân đã bỏ độc *Đoàn tỵ tán* cho bốn vương sao?"

Từ Ngọc Mẫn phì cười chế nhạo, "Sao vương gia phải lừa mình dối người?"

Long Thần Dục nằm trên ngực nàng, lồng ngực chấn động khiến thân thể của hắn cũng khẽ run, "Nàng là vương phi của bốn vương, bốn vương muốn thế nào thì thế ấy, ai dám nói gì chứ?"

Điều này khiến Từ Ngọc Mẫn lại nghĩ đến chuyện động phòng hôm đó lần nữa, dứt khoát khép mắt, không nói lời nào.

Long Thần Dục cũng không để ý, chỉ nhắm mắt hưởng thụ yên tĩnh hiếm thấy giữa vợ chồng.

Có đôi khi, hắn cảm thấy kỳ thật mình cách nàng không xa, lại có lúc, hắn cảm thấy dường như đang cách nàng càng ngày càng xa, loại nôn nóng không xác định này, khiến hắn muốn phát điên.

"Mẫn nhi, đừng rời khỏi bốn vương."

Từ Ngọc Mẫn làm bộ như đã ngủ say.

Long Thần Dục cúi đầu hôn lên môi nàng, kề sát môi nàng nói: "Bốn vương biết nàng chưa ngủ."

Cuối cùng Từ Ngọc Mẫn vẫn không trả lời hắn.

Long Thần Dục thầm thở dài một tiếng, quả nhiên việc này vẫn không thể gấp.

Pháo hoa phóng thẳng lên không trung yên tĩnh, lụi tàn, hòa cùng tiếng pháo, tiếng cười đùa náo nhiệt khắp nơi.

Tuyết mịn từ trên không tung bay rơi xuống, Từ Ngọc Mẫn vươn tay đón được cánh hoa tuyết trong suốt từ trên trời rơi xuống, ánh mắt có chút ngờ ngàng.

Một đôi bàn tay to từ phía sau ôm lấy hông nàng, chủ nhân của bàn tay to cùng nàng đứng trước cửa sổ xem pháo hoa, tựa như cũng có chút buồn ngủi, "Đây không phải là lần đầu tiên bốn vương đón giao thừa bên ngoài, nhưng bởi vì có nàng, giao thừa lần này lại khiến bốn vương cảm thấy thực ấm áp."

Từ Ngọc Mẫn không nói gì, chỉ tiếp tục đón lấy bông tuyết.

Bọn họ cách kinh thành quá xa, có chạy cũng không về kịp, liền quyết định dừng ở dọc đường mà đón mừng năm mới.

Chỉ là, càng gần đến giao thừa, người đi đường càng ít, hôm nay khi bọn họ vào khách điểm, người đi lại trên đường gần như hết hẳn. Điều này khiến Từ Ngọc Mẫn nhớ đến tình hình trước kia khi đón gia thừa cùng sư phụ, cho dù chỉ có hai thầy trò các nàng, cũng hạnh phúc ấm áp như vậy.

Mỗi khi đến thời khắc này, sư phụ sẽ tự mình nướng một chút thịt, còn có thể đào rượu hoa đào mà bà tự ủ, sau đó cùng nàng uống rượu ăn thịt, tâm tình chuyện đây đó trên giang hồ.

Sư phụ đúng thật là một con người kỳ quái!

Thấy trên mặt thê tử nổi từ lúm đồng tiền sâu trong lòng, Long Thần Dục như sợ quấy nhiễu nàng, ngay cả hô hấp cũng không dám quá mạnh, chỉ nhìn chăm chăm nàng.

Từ Ngọc Mẫn rút tay đưa tay đến bên miệng, dùng sức thổi tan bông tuyết trong lòng bàn tay, nhìn chúng rơi trộn vào trong lớp tuyết, không khỏi cười mỉm, "Hôm nay tuyết thật đẹp."

Cả người nàng đột nhiên bị xoay ra phía sau, trước mắt tối sầm lại, còn chưa kịp phản ứng, đã bị người nhiệt tình nóng bỏng hôn thật dài thật sâu, hôn đến mức Từ Ngọc Mẫn sắp hít thở không thông, cuối cùng lúc hân hoan nàng ra, nàng chỉ có thể tựa vào trong lòng hân thở dốc từng ngụm.

Long Thần Dục ôm chặt lấy nàng, dường như tự nói với mình: "Mẫn nhi, nàng là của ta, là vương phi của bổn vương, ta không nàng rời đi, vĩnh viễn không được rời đi."

Từ Ngọc Mẫn bắt lấy vạt áo hắn, đôi mắt nửa khép, không lên tiếng.

"Đừng nghĩ sẽ rời khỏi ta, cho dù nàng lại hận ta, ta cũng sẽ không thả nàng rời đi."

Lòng Từ Ngọc Mẫn đột nhiên chợt lạnh, nàng không cho là hắn đang nói dối, bắt đầu từ lúc động phòng nàng liền biết đây là một nam nhân nàng không thể trêu vào.

Sư phụ, người này là kiếp nạn trong cuộc đời của con sao?

Long Thần Dục với tay mò mẫm về phía hông nàng, lật tay đang muốn chui vào vạt áo của nàng. "Đừng. . . ." Từ Ngọc Mẫn đột nhiên dùng sức đẩy hắn ra, xoay người đưa lưng về phía hắn, tay chộp lên song cửa sổ, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại. "Lúc này ta không muốn."

Long Thần Dục cũng không nói gì, chỉ ép người từ phía sau ôm lấy nàng, cũng hít vài ngụm khí lạnh, bình ổn lửa nóng trong người mình, bất đắc dĩ nói: "Đã nhiều ngày nàng luôn từ chối, muốn vì phu tu khổ hạnh sao?"

"Vậy sao người luôn muốn? Dục vọng quá lớn sẽ hại thân, phải biết tiết chế mới được."

Tiếng cười của Long Thần Dục nhiễm vài phần dục vọng, giọng hơi khàn khàn, "Muốn thì làm thôi, tình lực này của vi phu, đương nhiên là rất vui lòng được tiêu hao trên người nương tử."

Mặt Từ Ngọc Mẫn vụt một cái liền nóng cháy, nàng vĩnh viễn không thể ngăn cản cái miệng của hắn.

"Chúng ta đi thẳng một đường, lại không gặp nhiều người trong giang hồ, có phải đã đi lầm đường hay không?" Nàng cố ý dõng dè tài đi.

Long Thần Dục xuôi theo tâm tư của nàng, nói: "Không lầm đường đâu, vốn dĩ chúng ta không đi cùng đường với bọn họ, chẳng lẽ nương tử có hứng thú với kho báu này?"

"Nào có liên quan gì đến ta?"

"Cũng đúng, vàng bạc châu báu gì đó, chúng ta đều không thiếu."

"Tiền tài lay động lòng người, trên đời này, việc cần tiền luôn rất nhiều, cho nên mọi người mới muốn đuổi theo chúng."

Long Thần Dục có chút bùi ngùi, hôn một cái lên tóc mai của nàng, nói: "Nương tử nói rất đúng, trên thế gian này, giàu sang danh lợi luôn mê hoặc tâm trí quá nhiều người."

"Thiên hạ rộn ràng, vì lợi mà đến; thiên hạ nhốn nháo, do lợi mà ra."

Long Thần Dục cười nói: "Đêm giao thừa, sao nương tử lại có quá nhiều cảm xúc, vì xem pháo hoa đến mê muội hay sao?"

"Pháo hoa tuy đẹp, nhưng cũng cô đơn nhất, tươi sáng vô cùng chỉ trong chớp mắt, qua rồi chỉ còn lại hư không." Giọng Từ Ngọc Mẫn không tự giác mà nhuốm chút đau thương.

"Nàng là đóa pháo hoa nở rộ vĩnh viễn không lụi tàn trong lòng vi phu."

Tim Từ Ngọc Mẫn nhẹ nhàng run lên, tựa như có vật gì đó chui vào lòng.

Có khi lời ngon tiếng ngọt còn hơn võ công tuyệt thế, còn động lòng hơn vinh hoa phú quý.

Từ Ngọc Mẫn với che lấy ngực, có chút không xác định với quyết định rời đi.

"Mẫn nhi, mau nhìn kia, lại có pháo hoa."

Từ Ngọc Mẫn ngẩng đầu nhìn, một đóa pháo hoa ầm ầm nổ rộ trong trời đêm, tươi vui đẹp mắt, lại chỉ lướt qua giây lát. Tình yêu nam nữ trên đời này, kỳ thật cũng như pháo hoa, khi nở ra rất đẹp, kết thúc lại lạnh lẽo cô đơn.

Nàng đột nhiên nhớ những lời sư phụ từng nói với nàng khi chỉ vào pháo hoa trên bầu trời, trong lòng lại căng thẳng, mắt sụp xuống, khẽ mím môi.

Long Thần Dục cảm giác được cảm xúc của người trong lòng lên xuống thất thường, thâm than nhỏ, "Xem pháo hoa cả nửa ngày, chắc Mẫn nhi đã đói bụng, vì phu cho người đưa thức ăn lên nhé?"

Từ Ngọc Mẫn gật gật đầu, vẫn có chút không yên.

Long Thần Dục cũng không nói gì nữa, buông nàng ra, bước ra ngoài dặn dò thị vệ.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Từ Ngọc Mẫn, nàng đứng bên song cửa sổ nhìn từng đóa từng đóa pháo hoa nổ rộ rồi tàn lụi trên bầu trời, trong lòng thê lương một cách khó hiểu.

Sư phụ không ở bên người, Long Thần Dục lại ra ngoài, đột nhiên có cảm giác mất mát lan tỏa từ đáy lòng.

Là cô đơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Sư phụ từng nói, điều đáng sợ nhất trên thế gian này chính là cô đơn, cô đơn lạnh lẽo không cách nào giải hết, cho nên, đời người mới cần chuyện tạp nhạp để bù đắp.

Kỳ thật, sư phụ hẳn là cô đơn.

Từ Ngọc Mẫn không tự giác thở dài một tiếng.

"Đang êm đẹp lại than thở cái gì?" Giọng Long Thần Dục lại vang lên, "Năm mới mà thở dài, đây không phải là điềm tốt."

"Còn chưa quá nửa điểm, chưa tính là năm mới. Sư phụ ta từng nói, trong ngày cuối cùng của năm cũ phải ném hết ưu phiền, thì năm mới mới có vận may."

Long Thần Dục lại ôm lấy nàng, cười nói: "Nói thế cũng không sai, vậy Mẫn nhi than thở thêm vài tiếng, ném hết điều không may vào thời khắc cuối cùng của năm cũ, năm sau mới liên tục có vận may."

"Ta cảm thấy nguoi mới là người cần nhất, ta thì không cần." Nàng nhin không được chu môi phản đối.

"Từ khi vi phu cưới nàng, vận rủi liền chấm dứt, không cần."

"Vậy tại sao vẫn còn bị đuổi giết?"

Lời của nàng luôn một đôn trùng đích, không chút lưu tình, Long Thần Dục thâm nắng một tiếng, lời nói ra khỏi miệng lại là —— "Năm cũ còn chưa hết, đương nhiên vận rủi trước kia vẫn chưa rời đi."

Từ Ngọc Mẫn khẽ hừ nhẹ một tiếng, không châm chọc nữa.

Long Thần Dục cũng thực hưởng thụ dụ ngoạn thủy mị hiếm có của nàng, nhin không được cúi đầu hôn lên má nàng hai cái.

Khi đám thích khách áo đen đột nhiên xuất hiện vào bữa cơm tất niên của vợ chồng bọn họ thì Long Thần Dục không nhin được gượng dừ, nói: "Quả nhiên tất cả vận xui đều phải được giải quyết hết vào ngày cuối cùng của năm thì mới tốt."

Từ Ngọc Mẫn hồ hững nhìn những người đó xông tới, thị vệ bên người đều nghênh đón, mà mục tiêu thích khách muốn giết —— Long Thần Dục đang thông thả buồng đũa trong tay đứng đây ứng chiến.

Từ Ngọc Mẫn nhấc ấm trà trên bếp lửa nhỏ lên, tự pha cho mình một chén trà, ủ nó trong hai tay, tựa lưng vào ghế ngồi, mắt lạnh nhìn chém giết hỗn loạn trước mắt.

Mỗi ngày đều ánh đao bóng kiếm, còn kích thích mạo hiểm hơn khi nàng và sư phụ hỗn độn trong chốn giang hồ, rốt cuộc ai mới là người giang hồ?

Mỗi ngày đều như vậy, thật khiến người ta chán ghét.

Nàng đã quen ngắm suối nghe mưa, tận hưởng cảnh mặt trời xuống núi, khi nhàn hạ bên ngồi bên cửa sổ nghe chim tước riu rít râm ran, nghiên cứu Đạo Kinh, hưởng thụ yên tĩnh, mà không phải lăn lộn dấy dưng trong hồng trần thế tục như lúc này.

Không biết bóng dáng nhỏ nhắn ngồi ngay ngắn bên bàn đã biến mất lúc nào, chỉ còn sót lại chén trà vẫn đang tỏa hơi ấm thơm ngát.

Sau khi đánh lui tất cả thích khách, Long Thần Dục trở về phòng, lại chỉ nhìn thấy chén trà đã nguội.

Nàng biến mất!

Không, phải nói là nàng đã đi rồi, đi lặng yên không tiếng động, đi không chút lưu luyến nào.

Ánh mắt Long Thần Dục dần dần trở nên lạnh lùng tàn độc, hung hăng nện một đấm lên bàn, chấn động khiến trong nháy mắt chén bát vỡ tan hỗn loạn.

Nước canh, rượu máu loãng trộn lẫn vào nhau, hắt lại như không hề đau đớn.

Thật lâu sau, giọng nói âm u nghèn nghẹn lại chất chứa tức giận vang lên lần nữa, "Thì ra, bổn vương cũng là sự buồn bực cần vứt bỏ."

Thị vệ đứng ngoài phòng cảm như hén.

Vương phi rời đi không từ mà biệt, hẳn là vào lúc Vương gia liệu chết ngăn kẻ địch?

Có lẽ, vương phi nhìn ra lần này không có nguy hiểm, nhưng như thế vẫn quá mức tổn thương người.

"Về kinh." Tàn độc phun ra hai chữ, Long Thần Dục không chút lưu luyến xoay người, đi nhanh ra ngoài.

Bọn thị vệ không nói gì chạy theo.

Mãi cho đến khi không còn nghe thấy tiếng người ngựa bên ngoài khách điểm, ánh trăng tàn soi chiếu căn phòng lạnh lẽo, một bóng người mới im hơi lặng tiếng nhảy xuống khỏi xà nhà.

Ánh trăng chiếu vào gương mặt bóng loáng của nàng, lạnh lùng trong trẻo, không phải Từ Ngọc Mẫn thì có thể là ai?

Từ đầu đến cuối nàng đều chưa hề rời khỏi căn phòng này, dù phải đi, cũng muốn xác định trước là hẳn có thể an toàn quay về. Từ đó về sau, núi cao sông xa, không hề gặp lại.

Nghĩ đến hẳn, tim của nàng đột nhiên hung hăng quặn thắt, giống như cả người bị vùi trong sông băng, vừa lạnh vừa đau.

Tiếng pháo nửa đêm kéo tinh thần của nàng về, nàng chậm rãi đi vào trong viện, ngửa đầu nhìn pháo hoa đầy trời, đột nhiên cảm thấy cô đơn lạnh lẽo như tuyết.

Tuyết lớn bao trùm phổ xá, liếc mắt một cái sẽ thấy trắng xóa một vùng, không phân biệt rõ trời và đất, nhìn không rõ cả vết chân thú.

Từ Ngọc Mẫn giữ giữ áo choàng lông trên người, cô đơn một mình bốn ba trong gió tuyết.

Nếu đã đến Thanh châu, hẳn phải đến chỗ kho báu tham gia chút náo nhiệt, sau này gặp sư phụ mới có chuyện này nọ để kể cho sư phụ nghe.

Nhìn quanh khắp nơi, cũng không nơi nào có thể dừng lại nghỉ chân, điều này khiến nàng nhìn không được mà nhíu nhíu mày.

Khẽ cắn môi, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Tuy đã lựa chọn rời khỏi nam nhân kia, nhưng đáng về giọng nói nét mặt của hắn lại luôn không khống chế mà hiện ra trong đầu nàng, khiến nàng vô cùng phiền chán.

Nàng sẽ không quay đầu đuổi theo, quyết định là quyết định, hoàng gia không thích hợp với nàng, dù sao bên cạnh hắn cũng sẽ không chỉ có mình nàng.

Không thể một lòng một dạ, nam nhân như thế, nàng có thể làm gì?

Tốt hơn hết là thừa dịp còn mạnh mẽ mà bút ra rồi đi, nếu không, nếu thực đợi đến một ngày *nghe thấy người mới cười, không nghe người xưa*

khóc, nàng không biết mình sẽ có tâm tình thế nào, nàng sợ mình sẽ không còn là chính mình. sẽ gây tai nạn cho hấn, cho nàng và hấn.

Từ Ngọc Mẫn hít một ngụm khí lạnh, đè nén nỗi lòng phiền chán, ngẩng đầu nhìn trời.

Bắt đầu từ lúc nàng rời khỏi khách điểm, trận tuyết này chưa hề ngừng lại, hại nàng thật gian nan mới chạy được một quãng.

Bất quá, như vậy cũng tốt, ít nhất tuyết lớn sẽ che giấu tung tích của nàng, giảm đi không ít phiền phức.

Chờ rớt cục khi nàng qua khỏi sườn dốc, vịn thất lưng nhìn ra con đường xa xa phía trước, lại nhìn thấy trong gió tuyết mờ mịt có một con ngựa, lập tức lại có một người đi đến, trong nháy mắt nhìn rõ bóng người kia, nàng không khỏi chết sững ngay tại chỗ.

Trong tiếng vó ngựa nghe như đến đời mạng, nàng lại cứ như vậy mà nhìn chăm chăm khuôn mặt bình tĩnh của nam nhân kia, xoay người xuống ngựa trước mặt nàng.

"Chơi vui chứ? Mẫn nhi."

Âm thanh này khiến lòng Từ Ngọc Mẫn như chìm xuống đáy cốc.

Long Thần Dục chậm rãi đánh giá nàng từ trên xuống dưới, tốt lắm, vẫn đang mặc quần áo hấn may cho nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, hấn không nói, nàng không nói.

Long Thần Dục đột nhiên tiến đến ôm lấy nàng, ném nàng lên lưng ngựa, nhún người nhảy theo lên ngựa, hấn tóm chặt hông nàng, vung roi ngựa, hai người một con ngựa phi về nơi tràn ngập gió tuyết phía trước.

Mãi khi đến trước một sườn núi, Long Thần Dục mới kim dây cương, ôm nàng xuống ngựa.

"Đứng đây chờ ta, không được chạy loạn." Trước khi xoay người rời đi, hấn lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn nàng một cái.

Từ Ngọc Mẫn không khỏi rùng mình, chỉ có thể gật gật đầu.

Son động này không sâu, đại khái có thể chứa vài người đốt lửa sưởi ấm, cũng có chỗ cho người ta nằm nghỉ ngơi.

Từ Ngọc Mẫn thu dọn một vùng sạch sẽ, lấy đệm trong túi quần áo, lót phía dưới ngòi nghỉ ngơi.

Không lâu sau, ngoài động lại vang lên một loạt tiếng vó ngựa, rất nhanh, Long Thần Dục liền ôm một bó củi đi đến, không nói lời nào ngồi xuống đốt lửa, khiến cho hơi ấm chậm rãi tràn ngập son động.

Từ Ngọc Mẫn nhìn ánh lửa bập bùng, tâm tư cũng có chút phập phồng không yên.

Nàng nghĩ hai người sẽ không còn dây dưa, cứ vậy mà từ biệt, nhưng hấn lại đuổi theo, một khắc khi gặp lại, trong lòng nàng bỗng nảy sinh niềm vui sướng không lừa được chính mình.

Nhưng nàng lại không dám tưởng tượng đến tương lai của bọn họ

Long Thần Dục cởi áo choàng màu đen, thuận tay trái ra mặt đất, sau đó như lửa nóng túm Từ Ngọc Mẫn vào trong lòng, trực tiếp đè xuống dưới người.

Từ Ngọc Mẫn bắt đầu giãy giụa.

Long Thần Dục lạnh lùng nhìn nàng, "Bỏn vương rất tức giận."

Từ Ngọc Mẫn thảm rét lạnh, cố ép mình ngừng giãy giụa.

Long Thần Dục điên cuồng xé mở quần áo nàng, khi nàng còn chưa kịp bị khí lạnh chạm đến, hấn lại lần nữa che trên người nàng, tiếp theo tách chân của nàng ra, bên hông dùng lực liên chui thẳng vào thân thể nàng.

Không hề chuẩn bị mà tiến thẳng vào, khiến Từ Ngọc Mẫn rất khó chịu, nhịn không được mà phát ra rên rỉ đau đớn, hoa huyết lại theo bản năng quán nhanh lấy hấn.

Xoay người nàng, hai tay Long Thần Dục túm chặt lấy hông nàng, bắt đầu không chút thương tiếc chiếm đoạt, hưởng thụ nàng.

Từ Ngọc Mẫn nửa nằm nửa ngồi, như nhũn ra, nhịn không được yếu ớt cầu xin, người phía sau lại lạnh lùng nói: "Trước kia bỏn vương rất nuông chiều nàng, hiện tại nàng gắng nhịn cho bỏn vương."

Không biết bị giằng co xoay xoay trở trở bao lâu, Từ Ngọc Mẫn cảm thấy tinh thần mình có chút mơ hồ, song đau đớn đến chết lặng lại tuông trào.

Cuối cùng nàng nhịn không được mà rơi nước mắt.

Bàn tay to ấm áp của Long Thần Dục khẽ lau nước mắt nơi khóe mắt nàng, ôm chặt cả người nàng vào trước ngực, trong giọng nói lộ ra thống khổ, "Nàng bảo bốn vương phải làm sao với nàng đây?"

Ngon lửa cháy rừng rực, ánh lửa chiếu vào gương mặt trong trẻo lạnh lùng, chỉ thấy mày nàng nhíu lại, ngủ cũng không yên ổn, cổ lại đầy dấu vết xanh tím khiến người ta sợ hãi.

Long Thần Dục thở dài, ôm cả người nàng vào trong lòng, nhặt áo lông cừu thân quần nàng thật kỹ, cúi đầu chăm chú nhìn nàng.

Lúc ấy hán giận dữ phẩy tay áo bỏ đi, sau khi rời đi chưa đến ba dặm, lại lần nữa vòng vèo quay về khách điểm, từ miệng chủ quán liền biết tin tức nàng vừa rời khỏi chưa lâu.

Lửa giận ngập tràn trong lòng hán lập tức tắt lịm, nàng không nhận lúc hán đang liều mạng với người ta mà bỏ hán rời đi, chỉ ăn mình, khiến hán hiểu lầm là nàng đã rời đi, nếu hán không quay lại, vậy có lẽ hán sẽ vẫn hiểu lầm nàng, không cách nào tha thứ.

May mà hán đã vòng trở lại.

Sau khi biết phương hướng nàng đi, hán liền theo đó mà chạy đuổi theo chặn trước nàng, chỉ là không ngờ nàng không chạy được nhanh, khiến hán đợi ở đây gần ba ngày, nàng mới khoan thai mà đến.

Tay Long Thần Dục chậm rãi chui vào trong áo choàng của nàng, cảm lấy một bên đầy đặn, hán luôn đam mê thân thể nàng.

Trong lúc ngủ mơ, Từ Ngọc Mẫn vô thức rên rỉ ra tiếng, ưm ưm như mời gọi, khiến Long Thần Dục lại có phản ứng.

"Nàng đúng là yêu tinh mà." Hán hung hăng cắn răng, đặt nàng trước người mình, một tay nâng hông nàng, một tay nắm lấy lưng nàng, nhắm ngay cửa huyết mã đẩy mình vào.

Từ Ngọc Mẫn bị hán không ngừng kéo ngồi xuống phía dưới, mỗi lần hán xâm lược đều sâu đến mức khiến nàng run rẩy, khiến nàng muốn rời khỏi, lại lần nữa bị bắt phải thuận thể hòa theo. Không biết qua bao lâu, nàng cảm thấy cả người đều bị tra tấn điên cuồng.

Rốt cuộc Long Thần Dục cũng thỏa mãn phóng thích trong cơ thể nàng, ôm nàng thở hổn hển, lần này thật quá thoải mái. Mấy ngày nay nàng vẫn không cho hán gần gũi, hôm nay cuối cùng hán cũng được toại nguyện, thật sướng khoái!

Nhưng người trong lòng hình như là không chịu nổi, nhắm hai mắt vô lực rúc vào trong lòng hán, hán đắc ý cười, cúi đầu hung hăng hôn một chút lên môi nàng.

Đau, toàn thân đều đau, đau đến mức nàng thậm chí muốn tiếp tục mê man.

Chỉ là nóng rực mãnh liệt trên môi lại khiến nàng không thể bỏ qua, mí mắt khẽ mở, liền nhìn thấy gương mặt tuần tú kia gần trong gang tấc.

Long Thần Dục bị nàng cắn mạnh một cái không thể không buông miệng, trên mặt lại mang theo ý cười, hồn nhiên không thèm để ý đau đớn trên môi, "Mẫn nhi, rốt cuộc nàng cũng tỉnh, đã ngủ hai ngày rồi, nếu nàng không tỉnh, vì phu chỉ có thể đi tìm đại phu."

Hai ngày sao?

Từ Ngọc Mẫn chống thân mình muốn ngồi dậy, lại không thể như ý, toàn bộ thân thể đều kêu gào, bởi vì mệt nhọc quá độ mà kháng nghị, nàng nhăn mặt suy sụp ngã xuống giường.

Long Thần Dục không khỏi cười ha ha, trên mặt không che dấu được vẻ đắc ý, với tay ôm nàng vào lòng, nói nhỏ bên tai nàng: "Có phải vì phu đã quá mãnh liệt rồi không?"

Từ Ngọc Mẫn quả thực muốn phun hán một ngụm, đồ cảm thú không biết xấu hổ.

Long Thần Dục không để ý tới vẻ mặt oán hận của nàng, bưng một chén canh từ trên bàn lên, đưa đến bên miệng nàng, "Tinh liền tự uống đi, vốn dĩ vì phu định tiếp tục dùng miệng mớm cho nàng, thật đáng tiếc."

Một chút cũng không đáng tiếc.

Thậm chí nàng còn cảm thấy môi của mình sưng đỏ, nhất định là do bị hán mớm canh.

Chậm rãi uống hết bát canh, cuối cùng Từ Ngọc Mẫn cũng có chút tinh thần.

Long Thần Dục đỡ nàng nằm lại xuống giường, "Mấy ngày tới nàng phải nghỉ ngơi nhiều, tịnh dưỡng thật tốt."

Từ Ngọc Mẫn nghe ra ý ngoài lời của hán, nhìn không được hung hăng trừng hai mắt nhìn hán.

Long Thần Dục không muốn tranh cãi, chỉ kéo thẳng chăn đệm, cười xấu xa nói: "Hầu hạ bốn vương thật tốt là bốn phận của nương tử mà."

Từ Ngọc Mẫn không muốn tiếp tục nghe hắn nói bậy, quyết định nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra rồi đóng lại, nàng ngăm trộm nghe tiếng thị vệ nói "Kinh thành có tin mới", sau đó liền không nghe thấy gì nữa, nghĩ là bọn họ đã đi xa rồi.

Tinh thần của nàng quả có chút yếu ớt, không muốn miễn cưỡng chính mình, liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngủ mà như không ngủ, như tỉnh như không, mơ hồ cảm giác được thân thể quen thuộc kia lại nằm xuống bên người mình, nàng hơi nhú mảy.

Một bàn tay lớn vuốt đôi mày nhú chặt của nàng, nhẹ nhàng níu non gì đó bên tai nàng, nhưng nàng không thể tập trung tinh thần, không nghe rõ.

Những ngày tiếp theo, Từ Ngọc Mẫn tỉnh tỉnh ngủ ngủ, chưa hề thực sự tỉnh táo, cả người không vực dậy nổi chút tinh thần nào.

Một ngày kia, trong hôn mê nàng nghe được tiếng thở dài của một ông lão, "Phu nhân đang mang tâm bệnh, phải chăm sóc thật kỹ."

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tâm bệnh?

Nàng bị bệnh sao?

Từ Ngọc Mẫn mơ mơ màng màng nghĩ, cuối cùng lại ngủ thiếp đi.

Long Thần Dục nắm tay thê tử, chưa đến nửa tháng mà cả người nàng đã gầy xẹp đi, thoát nhìn càng thêm diêm dâm đáng yêu, tựa như sẽ biến mất theo gió.

Là hắn quá nóng vội, mà tổn thương nàng sao?

"Mẫn nhi" Hắn đưa tay vuốt hai má gầy yếu của nàng, giọng nói tràn đầy thương tiếc và chua chát, "Nàng đang trách ta phải không, nhanh khỏe mạnh tỉnh dậy được không? Ta không ép nàng, nếu nàng thật sự không muốn ở cạnh ta, ta sẽ không ép nàng, nàng nhanh chóng tỉnh dậy được không?"

Nhưng người mê man lại không có chút phản ứng nào, tựa như một con búp bê bằng Luru Ly, sớm đã vỡ tan từng mảnh không tài nào dán lại được.

Nàng không muốn tỉnh, không muốn đối mặt với hắn, cho nên liền lựa chọn ngủ say như vậy sao?

Tàn bạo trong mắt Long Thần Dục lại bốc lên, xóc mạnh chăn gấm, kéo vạt áo nàng, sau đó cả người đè lên, hung hăng chiếm lấy nàng.

Nhưng mặc kệ hắn làm thế nào người dưới thân cũng đều không phản ứng, giống như một con rối gỗ không có sinh mệnh, thậm chí ngay cả một tiếng rên rỉ cũng không phát ra.

Long Thần Dục thất bại đập tay lên ván giường, siết lấy nàng ôm vào trước ngực, đau đớn nhắm nghiền hai mắt.

Lão đại phu lắc đầu thở dài, nhìn nữ tử càng ngày càng gầy yếu trên giường, nói với nam tử cao quý bên giường: "Mạch của phu nhân như ngọc nẩy, là *hỉ mạch*, không thể nghi ngờ, chỉ là nếu nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, e rằng thai nhi trong bụng sẽ không giữ được."

Tay Long Thần Dục nắm chặt khiến các đốt ngón tay đều kêu "răng rắc", đè nén sợ hãi và phẫn nộ, nói: "Phiền đại phu kê giúp thang thuốc dưỡng thai."

"Lão đương nhiên sẽ cố hết sức."

Từ Ngọc Mẫn như đặt mình trong một thế giới trắng xoá, chung quanh không có ai, chỉ có mình nàng, nàng ngơ ngác ngồi dưới đất không biết phải làm gì.

Xa xa tựa như có ai đang nói chuyện, nhưng chỉ loáng thoáng, nàng nghe không rõ lắm.

Sau đó, có một lần, âm thanh kia bỗng lớn hẳn lên, giống như còn có tiếng đồ sứ rơi xuống đất vỡ vụn cùng tiếng đao kiếm đánh nhau, dường như âm thanh kia là do hắn rít gào.

"Nếu nàng không muốn tỉnh lại, bôn vương liền thỏa mãn nàng, xong hết mọi chuyện."

"Vương gia, đừng như vậy."

"Vương gia."

Trời mưa sao?

Từ Ngọc Mẫn cảm thấy trên mặt có gì đó uồn ướt roi xuống, nhưng vươn tay ra, trong tay lại không chạm được thứ gì. Bên tai nàng lại vang lên tiếng người đau đớn nỉ non, "Tĩnh lại được không, dù nàng không muốn gặp ta, cũng phải vì bé con mà nhanh chóng tĩnh lại chứ?"

Bé con?

Bé con nào?

Là bé con của nàng sao?

Từ Ngọc Mẫn lấy tay sờ sờ bụng mình, nàng sẽ có bé con sao?

Bên tai nàng bỗng nhiên vang lên một đoạn đối thoại rất quen thuộc —— "Nàng không muốn sinh con cho ta sao?"

"Nàng không muốn sao? Nếu mang thai, nàng sẽ không tìm mọi cách để phá bỏ chứ?"

"Tại sao ta phải làm như vậy, không phải đó cũng là một sinh mạng sao?"

"Nàng hận bốn vương."

"Có lẽ. Ta không hận người đến vậy; ít nhất sẽ không vì hận người mà tổn thương sinh mạng nhỏ trong bụng ta."

"."

Đầu đột nhiên đau nhói, nàng nhận không được duỗi tay níu lấy bất cứ vật gì mình chạm đến.

"Mẫn nhi." Long Thần Dục vui mừng nhìn Từ Ngọc Mẫn, thấy tay nàng khẽ run, sau đó chậm rãi nâng lên, cho nên kích động túm lấy tay nàng.

Từ Ngọc Mẫn chậm rãi mở mắt ra, lại nhanh chóng nhắm chặt mắt, đã lâu không mở mắt, ánh sáng bên ngoài đâm vào làm đau mắt nàng.

"Mẫn nhi."

Lần này nàng lại chớp chớp, thông thả mở to mắt, ánh vào mi mắt là gương mặt tiêu tụy, râu ria lởm chởm, nàng có chút hoang mang nháy mắt mấy cái, hé miệng lại phát hiện cổ họng khô rát.

Long Thần Dục vội vàng rót chén nước đưa đến, từng chút từng chút dứt cho nàng.

"Ta bị sao vậy?" Giọng nàng khàn khàn như vịt.

"Nàng đã ngủ thật lâu."

"Ngủ thật lâu?" Từ Ngọc Mẫn xoa *huyệt thái dương*, "Hình như đúng là ta đã ngủ thật lâu."

"Có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không?" Hắn sốt ruột hỏi.

Từ Ngọc Mẫn lại như không hề nghe thấy câu hỏi của hắn, đột nhiên bắt mạch cho mình.

Nhìn động tác này của nàng, Long Thần Dục cảm thấy vào giờ khắc này, hô hấp của mình tựa như ngừng lại.

Sau một lúc lâu, dường như đã xác định, giọng Từ Ngọc Mẫn có chút mờ mịt, nói: "Quả nhiên là đã có bé con rồi."

"Mẫn nhi."

Từ Ngọc Mẫn tựa đầu lên người hắn, nhắm mắt lại, suy yếu nói: "Có phải ta sinh bệnh không, sao lại ngủ lâu đến thế, bé con có được đã bao lâu rồi?"

"Đúng, nàng sinh bệnh, ngủ lâu lắm rồi. Bé con trong bụng nàng đã hơn một tháng, nếu nàng không tỉnh con sẽ khó giữ, may mà nàng tỉnh lại."

"Chà trách sao ta lại như nghe được người tức giận nói bé con gì đó, nhưng không phải ta không cần bé." Từ Ngọc Mẫn nỉ non tự nói, tựa như có chút nghĩ không thông.

Lo lắng trong lòng Long Thần Dục rốt cục cũng được buông xuống, ôm nàng nói: "Vi phu biết, sao Mẫn nhi có thể không cần con chứ, Mẫn nhi chỉ bị bệnh, không biết là con đã tới mà thôi."

"Ta hơi đói bụng."

"Người đâu, làm chút thức ăn cho phu nhân."

"Dạ"

Không bao lâu sau, thị vệ bưng một cái khay tiến vào, bên trên là một chén cháo hoa.

Từ Ngọc Mẫn ăn rất chậm, nhỏ nhẹ nhấm nuốt, nhưng vẫn ăn hết một chén cháo hoa lớn.

Trong mắt Long Thần Dục lộ ra ý mừng, chậm rãi đỡ nàng nằm xuống, "Nghỉ thêm một chút, nếu còn đói, lát nữa lại ăn."

"Ừm."

Ánh mắt Từ Ngọc Mẫn đánh giá hần, "Người đi rửa mặt chút đi, thật lười thôi."

Long Thần Dục gật đầu, "Ừ, vì phu đi rửa mặt, nàng đừng ngủ nữa nhé."

"Ừ."

Trước khi đi Long Thần Dục lại lo lắng liếc mắt nhìn nàng một cái, thấy nàng vẫn nhìn mình, liền cong khóe miệng rời đi.

Chờ khi Long Thần Dục trở về, đã thấy nàng ngồi tựa đầu giường, không biết đang nghĩ gì.

Thấy nàng vẫn khỏe mạnh, Long Thần Dục thầm thở phào một hơi thật lớn, bước đến ngồi xuống bên giường, ôm nàng vào lòng.

"Đang nghĩ gì thế?"

"Có phải sự kiện kho báu ở Thanh Châu đã chấm dứt rồi không?"

Long Thần Dục tròng mắt, đây là chuyện nàng suy nghĩ?

"Vốn muốn đi xem náo nhiệt, sao lại có thể sinh bệnh chứ?"

Long Thần Dục ho khan hai tiếng, không dám nói chuyện, hành động ngày đó của hắn đúng là quá mức phóng túng, việc này vẫn nên không nói thì mới tốt.

"Quên đi, dù sao việc náo nhiệt trên giang hồ vẫn luôn không thiếu, sau này hãy nói vậy."

Long Thần Dục thấy nàng nhanh chóng bỏ qua thì có chút kinh ngạc, nhìn không được mà bật cười, "Mẫn nhi suy nghĩ thật thoáng."

"Đòi người, vốn dĩ gian nan, sao phải ngược đãi bản thân chứ."

Long Thần Dục như hiểu được vì sao nàng tỉnh lại, cho dù nàng nản lòng, tinh thần sa sút, cũng sẽ không cho phép mình trầm luân quá sâu, nhưng hắn lại thật sự bị nàng dọa.

Sau khi tỉnh lại, được điều trị thật tốt, Từ Ngọc Mẫn nhanh chóng khôi phục sức khỏe, da thịt cũng mềm mướt bóng loáng như trước kia, mặt mày còn dần dần có nét dịu dàng của người mẹ.

Lúc rảnh rỗi nàng sẽ tự tay may từng món quần áo, hài mũ trẻ con khéo léo xinh đẹp, mỗi mũi chỉ đường kim đều mang đậm *tình mẫu tử*.

Long Thần Dục nhìn mà lòng tràn ngập vui mừng, nàng yêu thích thai nhi trong bụng như vậy, hắn cũng sẽ không hoàn toàn ghét bỏ hắn.

Vì bảo đảm bình an cho mẹ con các nàng, lúc này, hắn dựng cờ hiệu Bình vương, yêu cầu Châu Phủ phái người hộ tống bọn họ về kinh, nếu lại có ám sát, liền sẽ không dễ dàng buông tha như trước nữa. Còn thái tử đương triều thì sao? Hắn phải bảo vệ vợ con, sẽ không tiếp tục nhẫn nhịn hắn ta nữa.

Đợi lúc xe ngựa ngừng hẳn lại, Long Thần Dục nhảy xuống trước, sau đó đỡ thê tử xuống xe.

Tuy lúc này bụng nàng chưa lộ rõ, nhưng trên đường đi Long Thần Dục luôn cẩn thận đề phòng.

Từ Ngọc Mẫn đứng ở trước xe, ngẩng đầu nhìn tám biển của khách điểm, bên trên viết bốn chữ to "Tiểu lâu Đắc Nguyệt", nàng không thể không nhìn sang người bên cạnh.

Long Thần Dục cười cười, nói: "Chẳng lẽ nương tử không cảm thấy đây là duyên phận sao? Khi đi chúng ta đã ở đây, lúc quay về cũng ở lại nơi này."

"Vây cũng phải."

Nam tuấn nữ tú ở cạnh nhau luôn hấp dẫn ánh mắt người đời, huống chi lúc trước, đôi nam nữ bọn họ đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho chương quây và tiểu nhị, bởi vậy bọn họ vừa bước vào liền khiến chương quây và tiểu nhị lấp bắp kinh hãi.

Mặt mày vị công tử tuấn tú kia mang *thần thái* sáng láng, không còn vẻ ngây thơ si ngốc lúc trước.

Hắn cẩn thận bảo vệ thiếu phụ bên người, lúc cúi mắt thăm thì đầy vẻ dịu dàng lưu luyến, không biết đã khiến bao nhiêu người si mê.

Từ tiết hận biến thành cực kỳ hâm mộ, việc buồn vui xoay chuyển trong thế gian không gì hơn việc này.

Bọn họ vẫn thuê một viện nhỏ để nghỉ ngơi dùng cơm.

Bởi vì có thai mà trở nên thích ngủ, Từ Ngọc Mẫn chưa ăn cơm đã lên giường nghỉ ngơi.

Long Thần Dục ăn cơm một mình, bảo phòng bếp hâm sẵn canh nóng, chờ thê tử tỉnh lại liền uống.

Có tiền sẽ dễ sai bảo, cho nên việc này không phải là vấn đề.

Ngồi bên giường nhìn *thiên hạ* ngủ thật say gò má đỏ bừng trên giường, Long Thần Dục cảm thấy trái tim mình đều mềm nhũn, đây là vợ của hắn, trong bụng nàng còn mang bé con của hắn.

Hết thấy đều rất tốt, trừ việc hắn chỉ được nhìn mà không được ăn là có chút khó chịu, bất quá, nhẫn nhịn rồi sẽ qua, Mẫn nhi và bé con vẫn là quan trọng nhất.

Chỉ cần nghĩ tới ngày đó khi lão đại phu nói nàng mang tâm bệnh, hắn liền lạnh hết cả người, nắm chặt tay, hắn không muốn tổn thương nàng, nhưng có đôi khi thật vô cùng tức giận.

Lúc Từ Ngọc Mẫn ngủ tròn giấc tỉnh dậy, trăng đã treo giữa bầu trời.

Nàng vừa tỉnh, Long Thần Dục nằm bên người nàng cũng tỉnh theo, lập tức dặn dò thị vệ đưa thức ăn đến, vừa khoác quần áo giúp thê tử, vừa đỡ nàng xuống giường.

Canh gà nóng hôi hổi, thơm ngào ngạt được đưa lên, sắc hương vị đều trọn vẹn, nhìn liền muốn ăn.

Từ Ngọc Mẫn gấp một miếng thịt đưa vào miệng, lại lập tức phun ra.

"Sao vậy?" Long Thần Dục nhíu mày, ánh mắt đảo qua bát canh gà.

Từ Ngọc Mẫn nghi ngờ bụng chèn canh lên cẩn thận ngửi ngửi, mày càng nhăn càng chặt, sắc mặt cũng dần lạnh đi, môi mím thật nhanh.

Ngay cả Long Thần Dục cũng cảm nhận rõ nàng đang tức giận muốn giết người, trong lòng cảm thấy không tốt.

"Canh có vấn đề."

Long Thần Dục lạnh lùng, "Đi thăm dò."

Thị vệ chạy gấp ra ngoài.

Từ Ngọc Mẫn rót chén nước ấm cẩn thận súc miệng, vẫn nhìn chăm chăm bát canh kia, mặt nhăn mày nhu.

"Mẫn nhi."

Từ Ngọc Mẫn ngẩng đầu nhìn hắn, còn thật sự, thật sự nghiêm túc nói: "Long Thần Dục, ta không muốn bé con trong bụng gặp chuyện không may." Đây là núm ruột bảo bối của nàng, nàng không muốn con trẻ chịu bất cứ thương tổn gì.

Long Thần Dục gật đầu, tỏ vẻ mình hiểu được, hắn cũng càng không muốn bé con gặp chuyện không may.

"Cho nên, ta không nghĩ sẽ tiếp tục về kinh với ngươi, chuyến đi này, chỉ sợ không thể bình an." Nàng không nói không chứng tỏ nàng không biết tình hình của hắn, mưu quyền tranh đấu, nàng thật không ưa.

Việc này hắn cũng biết, nhưng mà.

"Mẫn nhi, nàng đang mang thai, sao vì phu có thể yên tâm để nàng lặn lội một mình?"

"Ta không sao đâu, chỉ hóa trang một chút là ổn, đúng lúc ta có việc muốn tìm sư phụ, có bà ấy bên cạnh, ta sẽ càng an toàn."

Long Thần Dục ngồi xổm xuống bên người nàng, vuốt bụng nàng, trịnh trọng nói: "Nàng chăm sóc bản thân và con cho tốt, chờ chuyện ở kinh thành được giải quyết xong, ta sẽ đến đón nàng."

"Được."

"Nàng sẽ không cứ thế mà biệt tăm chứ?"

"Sẽ không đâu."

"*Quân tử nhất ngôn.*"

"Bốn ngựa khó theo."

"Vỗ tay thề ước."

"Được."

Hai bàn tay phải chạm vào nhau, một lớn một nhỏ, một đen một trắng.

Cuối cùng, bàn tay to màu đen nắm lấy bàn tay nhỏ bé màu trắng.

"Ta sẽ cử hai người"

"Không cần, như vậy rất gây chú ý."

"Nàng xác định là không cần?" Long Thần Dục vẫn không quá yên tâm.

Từ Ngọc Mẫn nở nụ cười, "Xác định."

Ánh mắt Long Thần Dục sáng ngời, có chút kích động nắm chặt tay nàng, "Nàng cười rồi."

"Đương nhiên là ta biết cười."

"Nhưng nàng vẫn luôn không chịu cười với ta."

"Đại khái là không có chuyện gì đáng để vui."

Long Thần Dục cảm thấy ngực bị người đánh một cái, sắp rời xa hẳn, nàng liền cười sáng lạn đến như vậy, thật sự *đả kích* lòng tự trọng nam nhân của hắn.

Khi trở lại tòa nhà trong rừng trúc ở Giang Nam, Từ Ngọc Mẫn đã có mang bốn tháng, chỉ chưa lộ rõ, nếu không nhìn kỹ, sẽ không phát hiện.

Lúc này đang mùa xuân về hoa nở, tháng tư ở Giang Nam thực mê người.

Từ Ngọc Mẫn theo đường nhỏ lát đá xanh đi đến ngôi nhà yên tĩnh phía sau, là Đạo quan của sư phụ nàng, lúc này bà đang ngồi thiền.

Lúc đẩy cửa phòng, ánh mặt trời chiếu vào, dừng trên người đạo cô trung niên xinh đẹp ngồi trên tấm đệm tròn kết từ lá Hương Bồ.

"Sư phụ, con về rồi."

"Mẫn nhi đã về rồi."

Đạo cô Vong Trần chậm rãi mở to mắt, đôi mắt hạnh hiền lành nhìn đồ đệ của mình.

"Mẫn nhi đã làm mẹ rồi, thời gian trôi qua thật nhanh."

Từ Ngọc Mẫn tuyệt không kỳ quái vì sao sư phụ chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, từ nhỏ đến lớn nàng đều biết sư phụ thật là một người lợi hại.

"Có phải sư phụ đã đến Lương Châu rồi không?"

Đạo cô Vong Trần mỉm cười, nói: "Đến rồi, con đã đi tìm ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Mặt Từ Ngọc Mẫn ửng đỏ, có chút chột dạ cúi đầu nói: "Đồ nhi vốn định tới Lương Châu tìm sư phụ, chỉ là lại bị Long Thần Dục bắt được trên đường, cho nên liền chuyển hướng, quay về Thanh châu cùng hân."

Đạo cô Vong Trần gật gật đầu, lại nói: "Đến đây, đến đây với sư phụ."

Từ Ngọc Mẫn ngoan ngoãn bước lên phía trước, khoanh chân ngồi xuống bên người bà.

Đạo cô Vong Trần với tay xoa đầu Từ Ngọc Mẫn, hiền từ nói: "Chuyện của Bình vương không thể xử lý xong trong một hai ngày, con cứ an tâm dưỡng thai chờ kết cuộc đi."

Từ Ngọc Mẫn khẽ chớp lông mi thật dài, mang theo mấy phần hoang mang nói: "Sư phụ, vì sao trước đây người cứ nhất định bảo con phải trở lại kinh thành? Rõ ràng chúng ta có thể không cần quan tâm tới bức *thư nhà* kia."

Đạo cô Vong Trần nhẹ nhàng thở dài, "*Nha đầu* ngọc, họ vẫn luôn là cha mẹ ruột của con."

Từ Ngọc Mẫn tựa đầu vào vai sư phụ, có chút đau thương nói: "Nhưng bọn họ không khác gì người xa lạ, thậm chí còn không bằng người xa lạ, con bị bọn họ gọi về gả thay để tránh họa."

"*Nha đầu* ngọc, nếu con đau lòng không muốn, vì sao lúc trước lại không chối từ?"

"Dù sao bọn họ cũng đã sinh con ra." Từ Ngọc Mẫn nói thật nhỏ, mang theo chút đau thương.

"Con muốn nhân đó mà trả ơn sinh thành."

"Dạ."

"Nếu không vì không muốn gặp người của gia tộc Long thị, vì sư đã cùng con lên kinh, có đôi khi con rất dễ mềm lòng."

"Vì sao sư phụ không muốn gặp người Long thị?" Từ Ngọc Mẫn có chút tò mò.

Trên mặt Đạo cô Vong Trần hiện lên vẻ *hoài niệm*, lúc Từ Ngọc Mẫn nghĩ bà sẽ không nhắc đến, bà lại chậm rãi mở miệng: "Bởi vì cả nhà vì sư đều bị hủy trong tay gia tộc Long thị bọn họ."

"Sư phụ."

Đạo cô Vong Trần cười nhẹ nhàng, nhìn ánh nắng ngoài điện, từ tốn nói: "Vi sư là công chúa triều trước, năm đó vì *chiến loạn* mà bất hạnh lưu lạc giang hồ, may mắn được *sư tổ* của con thu nhận, mới có thể thoát khỏi nỗi đau không nơi nương tựa. Mặc dù thay đổi do trời, nhưng rốt cuộc vẫn có chút vương mặc với người của Long gia."

Từ Ngọc Mẫn vô cùng kinh ngạc, sư phụ lại là công chúa của triều trước!

Chạm tay tính tính, năm nay sư phụ cũng đã 53, tính ra cũng khớp với khoảng thời gian đó.

"Vi sư xuất gia, đã tu đạo mấy chục năm, rốt cuộc vẫn không thể vứt bỏ lối suy nghĩ thường tình." Đạo cô Vong Trần nói có chút tự giễu.

"Sư phụ đừng nói thế."

"Không sao đâu, có những việc nói ra được thì trong lòng mới buông xuống. Cảnh xưa đã sớm tan đi theo gió, vì sư chỉ tưởng nhớ chút thôi."

"Như vậy chưa chắc là không tốt, hoàng gia rất phức tạp." Nàng chán ghét nơi hiểm ác tràn ngập mưu tính kia, lại càng không muốn tương lai con của mình cũng sẽ biến thành một trong đám người đó.

"Sợ sao?"

"Cũng không phải, chỉ không thích mà thôi."

"Aizz, hoàng gia vốn là một vùng lầy lớn, thật sự không thích hợp cho *nha đầu* như con sinh sống."

"Đồ nhi cũng cho là như vậy." Từ Ngọc Mẫn nói xong không khỏi thở dài, "Nhưng đồ nhi lại không đá người kia đi được."

Rời khỏi Long Thần Dục, nàng không nhận được lại nhớ đến hân, không khống chế được mà lo lắng cho hân, thực rối rắm.

"Hết thầy đều tùy duyên thôi, nếu vô duyên, đã có giang hồ ung dung tự tại cho con ngao du."

"Dạ." Từ Ngọc Mẫn cúi mắt, đáp mà lòng không yên.

"Mẫn nhi."

"Sư phụ có gì chỉ dạy?"

Đạo cô Vong Trần do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra, "Nếu có một ngày, Bình vương đứng ở nơi cao nhất của hoàng quyền, con sẽ làm thế nào?"

Thân mình Từ Ngọc Mẫn cứng đờ, một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Nếu thực sự có một ngày như vậy Bên cạnh hần lại càng không chỉ có một mình nàng, hần với nàng sẽ càng lúc càng xa. Nếu là như thế, trước kia đừng nên gặp gỡ.

"Vi sư cảm thấy nếu con làm *mẫu nghi thiên hạ* cũng không sao, dù sao cũng do một tay công chúa triều trước như ta nuôi dạy. Nếu trong cung thấy ai không vừa mắt, con cứ trực tiếp đánh chết, tranh giành tình cảm gì đó, hoàn toàn không cần phải để trong lòng, nếu thật sự không chịu được nữa, con lại quay về giang hồ."

Từ Ngọc Mẫn cũng không biết nên nói thế nào với sư phụ nhà mình, nàng nghe bà nói mà đầu liên tiếp đổ mồ hôi lạnh.

"Mẫn nhi có yêu thích Bình vương không?"

Từ Ngọc Mẫn trừng mắt nói với sư phụ: "Hắn thật có thể sẽ làm hoàng đế?"

Đạo cô Vong Trần lơ là nói: "Theo tầm mắt của vi sư thì phần thắng của hắn không nhỏ."

Từ Ngọc Mẫn nắm chặt nắm tay, kiên quyết dứt khoát nói: "Sư phụ, hay là con đào hôn nhi."

Đạo cô Vong Trần lắc đầu, "Đã ở trên lãnh thổ của người ta, hơn nữa người ta còn là hoàng tộc."

"Con *mai danh ẩn tích* không được sao?"

"Con có thể sống theo ý mình, cần gì phải uất ức như thế?"

"Là sao ạ?"

"Con có thể độc chiếm *hục cung*."

Từ Ngọc Mẫn bắt đầu dĩ chừng mắt nhìn sư phụ, "Sư phụ, ngài đã lớn tuổi, lại già mà cứ thích đùa như vậy, độc chiếm hậu cung thoải mái hơn ung dung tự do trên giang hồ sao?"

"Sư phụ nuôi con lâu như vậy, con không thể thỏa mãn chút nguyện vọng của sư phụ sao?"

"Con có thể làm hoàng hậu hiền đức, tuyển chọn một loạt *gian phi* vào cung, để các nàng ấy giúp ngài hủy nền móng của hoàng triều Long thị, thế có được không?"

Đạo cô Vong Trần nhìn đồ đệ chăm chăm, nói ra lời nói từ đáy lòng: "Quả đúng độc nhất là lòng dạ đàn bà!" *Liệt tổ liệt tông* hoàng tộc Đường thị của bà ở trên trời có linh thiêng sẽ cảm thấy vui mừng khi bà thu nhận đồ đệ như Mẫn nhi, không đánh mà thắng luôn.

"Là ngài dạy dỗ tốt."

"Khách sáo rồi."

Đêm lạnh như nước, trăng bạc soi sáng cả vùng trời.

Từ Ngọc Mẫn lại không tài nào vỗ giấc.

Nàng bước một mình đến *đại điện*, nhìn tượng thần *đạo tổ* Tam Thanh, yên lặng không nói gì.

Hôm nay, chuyện nàng biết được hơi nhiều, hiện tại đầu óc vẫn có chút không phản ứng kịp.

Ban ngày sư phụ hỏi nàng, nếu Long Thần Dục trở thành *cửu ngũ chí tôn*, nàng phải làm sao, kỳ thật nàng vẫn luôn thấp thỏm lo âu, không biết phải làm sao.

Phải làm sao đây?

Nàng không biết, với tay xoa bụng đã hơi nhô lên, nàng không tự chủ được mà nhăn mày liễu.

Đạo cô Vong Trần im hơi lặng tiếng bước vào đại điện, đi tới phía sau đồ đệ, nhẹ nhàng thở dài, "Mẫn nhi, việc gì chưa thể nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa."

Từ Ngọc Mẫn không quay đầu lại, chỉ cúi đầu nói: "Xe đến trước núi ắt sẽ có đường sao?"

"Trên đời này luôn có đường để đi, nếu không có đường, thì có thể tự mình mở lối."

Từ Ngọc Mẫn xoay người nhào vào trong lòng sư phụ, nước mắt chảy xuôi.

Đạo cô Vong Trần vuốt mái tóc dài của nàng, dịu dàng nói: "Mẫn nhi đã yêu Bình vương rồi sao?"

Từ Ngọc Mẫn yên lặng một lát, không xác định nói: "Con không biết."

"Nhà Phật có câu, vì yêu mà ưu sầu, vì yêu mà sợ hãi, nếu không còn yêu thương, không lo không sợ hãi."

Lòng Từ Ngọc Mẫn vô cùng rối rắm, tựa như bị bảy tám cánh tay nắm chặt, nàng thật đã yêu Long Thần Dục sao? Thật ra hẳn chỉ là *trượng phu* của nàng thôi, nhưng mà, nàng sợ hãi, sợ hãi hẳn không thuộc về nàng, mà nàng cũng không thể an tâm ở bên cạnh hắn. Đó là yêu sao?

"Sư phụ, nếu hẳn thật sự trở thành hoàng đế, Mẫn nhi sẽ rời khỏi hắn." Nàng không muốn đợi bên cạnh hắn nhìn chút tình ý giữa hai người phai nhạt hắt như không còn, chỉ như người xa lạ, thậm chí trở thành oán hận.

"Mẫn nhi vui vẻ là được, đừng để những lời nói đùa của sư phụ ở trong lòng."

"Dạ."

"Đêm dài trời lạnh, con đang mang thai, trở về nghỉ ngơi sớm thôi."

"Sư phụ, con không ngủ được."

"Vậy vì sư kể chuyện cho con nghe nhé."

"Được ạ."

Hai thầy trò liền bước vào Đại điện ngồi khoanh chân trên hai cái bồ đoàn.

Trong bóng đêm yên tĩnh, giọng nói dịu dàng hiền lành của Đạo cô Vong Trần trầm thấp quanh quẩn, kể một ít chuyện lý thú trên giang hồ mà bà đã từng chứng kiến.

Cho đến khi đầu vai cảm nhận được sức nặng, nhìn khuôn mặt say ngủ của đồ đệ, bà dịu dàng nở nụ cười.

Bà nhẹ nhàng ôm lấy, đưa Từ Ngọc Mẫn trở về phòng của nàng, đắp chăn thật kỹ cho nàng, đứng ngoài cửa một lát, rồi xoay người rời đi, nhún người rời khỏi *Đạo quan*, như một làn khói nhẹ hòa vào bóng đêm đen đặc.

Hôm sau, Từ Ngọc Mẫn tỉnh lại, không nhìn thấy sư phụ.

Một mình chạy một vòng khắp Đạo quan, cuối cùng bắt đầu hiểu ra, sư phụ nàng lại ra ngoài *ngao du*. Hơi nheo mắt phượng nhìn về phía rừng trúc ngoài Đạo quan, nghĩ nghĩ, kỳ thực có cuộc sống ung dung tự do giống như sư phụ cũng tốt vô cùng.

Trong đầu bỗng hiện lên khuôn mặt anh tuấn thanh tú của Long Thần Dục, lòng Từ Ngọc Mẫn hơi chua xót quặn đau, bọn họ từng là người thân mật nhất trên đời này, đáng tiếc, chỉ sợ ngày sau sẽ trở thành người xa lạ.

Cho tới bây giờ nàng và hắn vẫn không thể là bạn đồng hành!

Nghĩ như vậy, không biết tự bao giờ nước mắt nàng lại chảy tràn. Gió tháng tư ảm áp, lại khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo.

"Long Thần Dục, ta sẽ quên chàng."

Tiếng nỉ non nhẹ nhàng của nàng tan đi trong gió.

Kinh thành, đêm khuya, trong ngoài cửa cung tiếng thét rung trời.

Thái tử đương triều mưu phản, dẫn quân chém giết tiến vào cung, muốn dùng võ lực ép hoàng đế thoái vị.

Bình vương dẫn quân cứu giá.

Đó là một trận *huyết chiến*.

Khi tận mắt thấy *bào huynh (anh ruột)* thay mình nhận một mũi tên thì ánh mắt Long Thần Dục uất hận tan rã, ôm nâng huynh trưởng đã ngã xuống đây, hoảng loạn thốt lên: "Hoàng huynh, cố chống đỡ, cố chống đỡ."

Lỗ vương bắt lấy tay Long Thần Dục, miệng chảy máu không ngừng, hắn nhìn đệ đệ, cố hết sức nói: "Tình đệ, giết thái tử, bảo vệ mẫu phi cho tốt. . . .

."

Long Thần Dục dùng sức gạt đầu, "Được."

"Hoàng huynh biết đệ không thích việc tranh đấu này, nhưng chúng ta đều không thể làm theo ý mình." Tay Lỗ vương nhẹ hẫng trượt từ trong tay Long Thần Dục xuống, tắt thở.

"Hoàng huynh!" Hai mắt Long Thần Dục đỏ bừng, ngẩng đầu trừng mắt nhìn thái tử điên cuồng ngang ngược trước mắt, cầm *bội kiếm* trên mặt đất lên.

Đến lúc này, không thể mềm lòng vì loại tình cảm anh em như tay chân này nữa.

Không vì mình, cũng phải vì hoàng huynh, vì mẫu phi mà chiếm lấy một vùng trời tươi sáng.

Long Thần Dục rút kiếm xông về phía trước chém giết, khi kiếm của hắn đâm vào thân thể thái tử, cảm nhận được cảm giác khi xương thịt bị đâm xuyên, hắn cắn răng tăng thêm sức lực trên tay.

Được thị vệ giúp đỡ bước ra khỏi cung điện, hoàng đế liếc mắt một cái liền nhìn thấy tình cảnh thảm thiết anh em tàn sát lẫn nhau của các con, cả người không ngừng run rẩy, thân mình lung lay sắp đổ, đôi môi mấp máy nhưng lại không thể thốt được thành lời.

Từ xưa, hoàng gia có không ít chuyện ruột thịt tương tàn.

Thái tử vốn có thể nắm vững vị thế quân vương, nhưng lòng dạ hắn ta quá hẹp hòi, cũng không mở lòng suy nghĩ để hiểu cho tường tận việc ông để Dục nhi nắm giữ binh quyền, mà chỉ một lòng muốn diệt trừ sự uy hiếp của việc huynh đệ khác mẹ nắm giữ binh quyền.

Nay, rốt cục lại khiến Dục nhi bùng nổ.

Nhìn thi thể thái tử bị đâm xuyên, trong mắt hoàng đế ẩn chứa bóng nước.

Chờ khi Long Thần Dục ôm thi thể Lỗ vương đến thì rốt cục hoàng đế cũng lệ tuôn như suối.

"Nhi thần quỳ xuống nhận tội với phụ hoàng, xin phụ hoàng trách phạt."

Hoàng đế đột nhiên như già đi rất nhiều, nhìn con trai quỳ gối bên chân, thở dài đau đớn, "Mọi việc đều do thái tử làm sai, Dục nhi, trăm biết con buộc phải làm như vậy, con không cần phải nhận tội."

"Phụ hoàng ——"

"Lui ra đi."

“Dạ.”

Rời khỏi đại điện, gió đêm phất qua, Long Thần Dục ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, thở dài thật sâu.

Hắn thực hi vọng sau này Mẫn nhi có thể ở cạnh mình, cho dù nàng không làm gì cả, chỉ ở cùng hắn, hắn cũng sẽ cảm thấy vô cùng yên lòng.

Đáng tiếc, lúc này không biết nàng đang ở phương nào.

Yên lặng không nói gì mà về thẳng phủ Bình vương, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi nhưng Long Thần Dục lại không buồn ngủ chút nào, đứng hóng gió trên hành lang. Khi thị vệ giật mình rút kiếm, bóng dáng như làn khói kia đã đứng cách ba thước trước người hắn.

Long Thần Dục thềm lấp bấp kinh hãi, cảnh giác nhìn đối phương.

Người nọ là một đạo cô, là một đạo cô trung niên xinh đẹp thanh thoát, bà có một đôi mắt sáng ngời dịu dàng, khiến hắn hiểu là bà đến không phải vì có ý đồ không tốt.

Tìm hắn đột nhiên lơ nhịp, mở miệng nói: "Tiên cô có việc gì sao?"

Đạo cô Vong Trần không nói một lời, chỉ đánh giá hắn.

Long Thần Dục để mặc bà đánh giá, thản nhiên không chút e ngại đối mặt với bà.

"Ta thay Mẫn nhi tới thăm ngươi một chút."

"Nàng ——" nghe thấy có tin tức của Từ Ngọc Mẫn, hắn lập tức mở miệng muốn hỏi, lại bị ngắt lời.

"Nàng rất khỏe."

"Đa tạ tiên cô đã báo tin, bôn vương sẽ phái người đến đón nàng về kinh."

Đạo cô Vong Trần nhẹ nhàng lắc đầu, vung *phất trần* trong tay, đáp lễ, nói: "Vương gia, thứ lỗi vì bận đạo đã mạo phạm."

"Không dám, tiên cô có việc gì, xin cứ nói." Đã đoán được thân phận của đối phương, Long Thần Dục không dám ngạo mạn, cũng hơi cúi người trả lễ.

"Thuở nhỏ Mẫn nhi đã theo ta sống nơi thôn dã, không quen cuộc sống vinh hoa phú quý. Vương gia là rồng trong biển người, luôn có mỹ nữ sẵn sàng chia sẻ âu lo, hay là hãy buông tay đi."

Sắc mặt Long Thần Dục đã tái càng thêm tái, cuối cùng mặt lạnh như băng, "Đây là lời nàng muốn nhờ tiên cô nhắc lại?"

Đạo cô Vong Trần lắc đầu.

"Đã không phải là ý của Mẫn nhi, sao tiên cô phải ép mình làm kẻ tiểu nhân?"

"Nàng do một tay ta nuôi lớn, chuyện của nàng, bản đạo có quyền làm chủ."

"Vương phi của Bôn vương không cần người ngoài quan tâm."

Đạo cô Vong Trần vẫn ung dung nhàn nhã, "Hoàng gia không thích hợp với Mẫn nhi, đôi khi Vương gia thật sự nghĩ thông suốt hãy đến tìm nàng, nếu không e rằng Mẫn nhi sẽ không chịu gặp người."

"Người ——"

Lời của Long Thần Dục còn chưa dứt, đã phải trở mắt nhìn thân mình Đạo cô Vong Trần bay lên, biến mất trong đêm tối, đột nhiên không thể nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Đây mới thực là cao nhân!

Có điều ngẫm lại, hẳn lại nghĩ đến lời Đạo cô Vong Trần vừa nói. Chờ khi hẳn thật sự nghĩ thông suốt là sao?

Long Thần Dục nhủ mảy suy tư, khoanh tay chậm rãi quay về thư phòng.

Nghĩ thông suốt việc gì?

Ngồi suy tư trên ghế dựa, Long Thần Dục chợt như bừng tỉnh, tay đặt lên bàn đọc sách, ánh mắt lập lòe không rõ, sắc mặt cũng khẽ biến đổi.

Nay, hẳn cách vị trí này gần trong gang tấc, sau này vị trí kia chỉ là vật trong tầm tay. Nhưng Mẫn nhi thì sao? Nàng muốn thế nào?

"Đây không phải là cách sống của ta." Hẳn nhớ rõ nàng từng trả lời như vậy với hẳn.

Nếu chuyện Từ Ngọc Dung chưa *đại hôn* đã *thất tiết* không sáng tỏ, thì quả thật cuộc sống của hẳn và Mẫn nhi sẽ không có bất kỳ liên quan gì. Nàng ung dung tự do nơi giang hồ của nàng, còn hẳn sẽ lẫn lộn trong mưu mô tính toán của hẳn.

Đáng tiếc, vận mệnh của cuộc đời bọn họ lại giao nhau, tuy rằng đây không phải là cuộc sống mà nàng muốn, nhưng nàng không có quyền lựa chọn. Hẳn muốn nàng, nàng không thể chối từ.

Nhưng hôm nay, vị tiền bối cao nhân này lại dùng loại giọng điệu thờ ơ khẳng định với hẳn, e rằng Mẫn nhi của hẳn sẽ không muốn gặp lại hẳn!

Sao hẳn có thể buông bỏ nàng?

Cho dù dùng giang sơn thiên hạ dễ như trở bàn tay này trao đổi, hẳn cũng nguyện ý.

Nhưng mà, hoàng huynh đã chết, nếu hẳn bỏ qua *quyền trượng* trong tay, chị dâu và mẫu phi sẽ phải dựa vào đâu? Con cháu còn nhỏ, không thể tự bảo vệ mình, phụ hoàng đã già, các huynh đệ còn lại đều bị thái tử sát hại trong sự kiện tấn công vào hoàng cung kia, sao hẳn có thể bỏ qua tất cả, chỉ mưu cầu niềm vui cho bản thân?

Long Thần Dục vô cùng đau đớn nhắm mắt lại. Mẫn nhi, nàng bảo vì phu phải lựa chọn thế nào?

Mùng bảy tháng sáu, hoàng đế băng hà.

Cả nước chịu tang ba ngày.

Mùng mười tháng sáu, *tân đế đăng cơ, đại xá thiên hạ*.

Đương nhiên tin tức cũng chạy đến tai tòa Đạo quan trong rừng trúc ở Giang Nam.

Khi nghe tin tân đế đăng cơ, Từ Ngọc Mẫn đang thêu một đôi hài đầu hổ, kim thêu không cẩn thận đâm vào ngón giữa bàn tay trái, nàng chau mày ngậm đầu ngón tay bị thương vào trong miệng.

Ngồi một bên lật kinh thư, Đạo cô Vong Trần lắc lắc đầu, nói: "Bình vương đã đăng cơ rồi."

Từ Ngọc Mẫn thần nhiên cười cười, "Không liên quan gì đến con."

Hắn bắt đầu kiếp sống đế vương của hắn, mà nàng cũng không muốn trở thành một trong ba ngàn nữ tử noi hậu cung kia.

Đạo cô Vong Trần nhìn bụng nàng, nói: "Nhưng con đang mang *long chủng* của hắn."

"Không liên quan gì đến hắn." Sẽ có nữ tử khác sinh con dưỡng cái cho hắn, chỉ là trong lòng nàng khó tránh chưa xót đau đớn, rốt cục người kia đã không còn là của riêng mình nàng nữa.

Tình yêu quả thực là thứ tổn thương người nhất, nàng nghĩ nhiều đến Từ Ngọc Mẫn đâm bạc trước đây, sau đó bị Long Thần Dục túm vào hông trần hỗn loạn đen tối, lại không thể làm bạn với nàng đến già, như thế tàn nhẫn biết bao nhiêu?

Đạo cô Vong Trần nhìn vết mặt đau thương của Từ Ngọc Mẫn lại bỗng nở nụ cười, bà vừa cười vừa gật đầu, "Từ nhỏ Mẫn nhi đã vô cùng hiểu chuyện, vì sư rất yên tâm."

Từ Ngọc Mẫn lại buồn phiền việc khác, "Người bên ngoài vẫn còn tìm chúng ta sao?"

"Ước chừng còn muốn tìm thêm mấy ngày, dù sao *chính cung nương nương* đang mang long chủng như con mà lưu lạc bên ngoài cũng không phải là chuyện tốt gì."

"Thật là phiền phức." Vì sao hắn không thể dứt khoát buông tay tha cho nàng? Dù đã biết rất rõ là bọn họ không thể cả đời một đôi.

"Đúng là rất phiền phức, mấy ngày nay vì sư cũng không dám ra ngoài hỏi thăm chuyện lạ trên giang hồ, mỗi ngày đều rất nhàm chán."

". . . ." Từ Ngọc Mẫn hết cách, nhìn không được lấy tay vỗ trán, quá hóng hớt quá hứng thú với chuyện lạ thật không phải là một thói quen tốt.

"Không bằng con ra ngoài thu hút sự chú ý kéo bọn họ rời đi, vì sư thật muốn ra ngoài đi lại."

Nghe vậy, Từ Ngọc Mẫn nhìn sư phụ mình thật lâu, không nói lời nào.

Đạo cô Vong Trần nói lời thăm thía với nàng: "Dù gì đứa nhỏ trong bụng con vẫn quá mức quý giá, nếu con không trở về với hắn chỉ sợ việc này sẽ không dứt, không bằng dứt khoát trở về an tâm sinh nở."

Từ Ngọc Mẫn nhìn không được mà thở dài, "Đồ nhi chỉ sợ sau khi trở về, chưa chắc đứa nhỏ này có thể được bình an sinh ra." Cho dù có thể bình an sinh nở, nhưng hoàng cung ăn thịt người kia cũng không phải là nơi mẹ con nàng nên ở.

Đạo cô Vong Trần trầm ngâm chốc lát, nói: "Đó sẽ là việc mà hắn phải quan tâm."

"Con không muốn mạo hiểm."

Đạo cô Vong Trần lại rất vô tình nói: "Nhưng vì sư lại rất muốn ra ngoài dạo chơi."

Từ Ngọc Mẫn thật hết cách với vị sư phụ chưa hết tính trẻ con này của mình, tê liệt nói: "Ngày mai đồ nhi sẽ ra ngoài rừng trúc lác lư một chút."

"Vị sư biết Mẫn nhi ngoan ngoãn hiếu thảo nhất mà."

Chỉ là, kế hoạch vĩnh viễn không ngăn được sự việc có phát sinh mới.

Đêm hôm đó, rừng trúc liền bị một đội quân vây quanh, tuy bọn họ không thể phá được trận *Bát Quái Cửu Cung* để vào rừng trúc, nhưng bọn họ vây quanh không rời thì cũng là phiền phức lớn, nếu bọn họ tàn nhẫn một chút thì nhất định sẽ *phóng hỏa*, trận *Bát Quái Cửu Cung* có mạnh đến đâu cũng phải sụp đổ.

Đạo cô Vong Trần không thể không thở dài liên tục, "Bị hắn đi trước một bước, tìm tới cửa rồi."

Từ Ngọc Mẫn khoác một tấm áo choàng mỏng đứng trước cửa sổ nhìn ánh lửa ngút trời bên ngoài, không nói gì.

Hắn luôn thẳng tay quyết đoán, sẽ không để lại đường sống cho nàng.

"Mẫn nhi, hay là con ra ngoài đi cùng bọn họ đi?"

Từ Ngọc Mẫn ngáp một cái, với tay đóng cửa sổ, đi đến bên giường, "Chờ con ngủ no rồi hãy nói, chắc là bọn họ sẽ không dám phóng hỏa."

Đồ nhĩ đi ngủ mà không quan tâm đến mình, Đạo cô Vong Trần nhàm chán đã lâu nhảy lên ngồi trên nóc nhà của Đại điện thường thức ánh lửa ngoài rừng trúc.

Khi ngọc lửa hùng hực xông tới, Đạo cô Vong Trần nhảy khỏi nóc nhà, chạy thẳng đến phòng Từ Ngọc Mẫn.

"Quả là độc ác, phóng hỏa thật rồi."

Từ Ngọc Mẫn nhìn sư phụ luôn luôn bình tĩnh lạnh nhạt lại đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, nhin không được chớp chớp mắt.

"Đừng ngờ ngác nữa, chạy nhanh ra ngoài bảo bọn chúng dừng tay."

"Sư phụ, " Từ Ngọc Mẫn chậm rãi mở miệng, cực kỳ nghiêm túc nói: "Lỡ như bọn họ không phải là người do Long Thần Dục phái tới thì sao?"

Đạo cô Vong Trần hung tợn nói: "Vi sư xác định đúng là nam nhân đó, người có thể lên làm hoàng đế vốn không thể không có bụng dạ nham hiểm."

"." Lời sư phụ nói, Từ Ngọc Mẫn không bác bỏ.

"Đừng để bọn họ đốt sạch đạo quan này, con nhanh ra ngoài đi."

Tuy Từ Ngọc Mẫn không quá tình nguyện, nhưng vẫn mặc quần áo, nâng ván giường lên, nhảy vào đường hầm dưới giường. Đường hầm thoát thân này, là do sư phụ đề nghị xây nên, nghe nói lúc trước khi triều trước bị hủy diệt, bà cũng theo cách đó mà trốn đi.

Thông qua đường hầm, Từ Ngọc Mẫn thân nhiên xuất hiện phía sau nhóm quân lính, chậm rãi thường thức ngọn lửa cháy hùng hực nơi Đạo quan sâu trong rừng trúc, rồi mới không nhanh không chậm bước từng bước một.

Binh lính đang đốt rừng nhìn thấy một *phụ nhân* có thai mặc quần áo trắng chậm rãi bước tới thì ánh mắt không nhin được mà mở to.

Nàng ung dung nhàn nhã tuyệt không giống người nửa đêm bị phóng hỏa hốt hoảng chạy trốn —— hơn nữa, rừng trúc heo lạnh, không ai ở đây vào ban đêm, bởi vậy bọn họ khẳng định nàng là người trong Đạo quan, nhưng mà. nàng trốn ra bằng cách nào, lại còn bước tới từ phía sau đội binh lính bọn hắn?

"Các ngươi muốn tìm ta sao?!"

"*Ty chúc* tham kiến nương nương, nương nương *thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế*." Tướng quân thống lĩnh nhận ra nàng là người mà hoàng thượng lệnh cho hắn tìm kiếm, lập tức vội vàng gấp rút vén áo quỳ xuống.

Sau đó, khắp núi ầm vang tiếng hô thiên tuế.

"Còn không mau dập lửa?"

"Mau dập lửa." Hoàng hậu mở miệng, ai dám không nghe? Tướng quân kia lớn tiếng ra lệnh.

Sau khi lửa đã bị dập tắt, tướng quân kia lại quỳ xuống trước mặt nàng, "Xin nương nương theo ty chúc về cung."

Giọng nói trong trẻo của Từ Ngọc Mẫn vang lên trong gió đêm, "Vô duyên vô cớ nửa đêm lại đến quấy rối giấc ngủ của người khác, sao phải làm thế chứ?"

"Thánh Thượng có lệnh, xin nương nương cố gắng nhanh chóng trở về cung."

Từ Ngọc Mẫn vịn thất lưng, không nói gì.

"Thánh Thượng bảo ngày đó nương nương từng nói ‘quân tử nhất ngôn, bốn ngựa khó theo’, làm người không thể không giữ chữ tín."

Từ Ngọc Mẫn khẽ thở dài, kỳ thật nàng chỉ nói bốn chữ sau mà thôi.

Đời người có mấy khi hưởng thụ được trời thu mát mẻ?

Khi *xa giá* của hoàng hậu dừng lại ngoài cửa đông kinh thành, Từ Ngọc Mẫn nhắc rèm cửa sổ nhìn cửa thành, không tự chủ được mà nghĩ tới thời khắc một năm trước, đó là lần đầu tiên nàng đến kinh thành.

Tất cả chuyện cũ ủa về, rõ ràng như mới hôm qua, lại khiến lòng nàng cảm thấy như đòi người xoay chuyển.

Thấy nàng nhìn cửa thành ngẩn người, *hoạn quan* theo hầu ngoài xe nhìn không được mà lên tiếng: "Nương nương, hoàng thượng vẫn đang chờ ngài."

Từ Ngọc Mẫn thân nhiên nhìn hấn ta liếc mắt một cái, nói: "Đã chờ lâu như vậy, chờ thêm chút lát cũng chẳng sao."

Hoạn quan im bật.

Từ Ngọc Mẫn buông rèm cửa sổ, hơi mệt mỏi nói: "Đi thôi."

"Nương nương *khỏi giá*."

Xe ngựa tiếp tục chạy đi, tâm tư Từ Ngọc Mẫn có chút mờ mịt.

Trên đường thực yên tĩnh, càng ngày càng yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng vang khi xe cán qua tầng đá, cùng tiếng bước chân nặng nề của đội quân theo hầu.

Không khí có chút áp lực.

Sau đó, nàng nghe được một loạt tiếng quỳ xuống.

Một tiếng bước chân quen thuộc mà xa lạ càng lúc càng bước gần đến xa giá, Từ Ngọc Mẫn tựa đầu lên gối nằm trong xe, không thèm nhúc nhích.

Lúc Long Thần Dục xóc màn xe lên, liền nhìn thấy cảnh tượng thê tử tựa đầu lên gối rũ mày chợp mắt.

"Mẫn nhi." Hấn nhẹ gọi nàng một tiếng.

Từ Ngọc Mẫn lại không có dấu hiệu tỉnh dậy.

Long Thần Dục cong môi cười khê, xoay người bước vào ôm nàng xuống xe ngựa, đưa lên ngự liễn của mình, đi về phía *tẩm cung*.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng vang lúc mọi người rời khỏi, Từ Ngọc Mẫn mới chậm rãi mở to mắt, lọt vào tầm mắt là bộ quần áo màu đen, trên có thêu hoa văn hình rồng bằng chỉ vàng.

"Mẫn nhi đã chịu mở mắt nhìn vì phu rồi sao?" Lòng ngực Long Thần Dục phập phồng thật mạnh theo tiếng cười của hấn.

"Người tìm ta làm gì?" Trái với tâm tình vui sướng của Long Thần Dục, giọng điệu Từ Ngọc Mẫn có vẻ tương đối lạnh nhạt.

Long Thần Dục ôm nàng ngồi xuống bên giường nhỏ, với tay sờ cái bụng tròn vo của nàng, ánh mắt tràn đầy ý cười, "Bé con có ngoan không?"

Từ Ngọc Mẫn không thèm để ý đến hấn, muốn tránh khỏi vòng ôm của hấn ngồi sang một bên.

"Để vì phu ôm nàng một lát đi mà, đã bảy tháng chúng ta không ở cùng nhau."

"Ta còn muốn lâu hơn." Nàng từng cho là bọn họ sẽ cách biệt phương trời, không bao giờ gặp lại, nhưng hấn cứ không chịu buông tha nàng, nàng đành phải trở về đối mặt.

Tay đang vuốt bụng nàng của Long Thần Dục đột nhiên cảm thấy một chấn động, hấn không khỏi mừng rỡ, "Con cử động, con đang chào hỏi trăm này."

Từ Ngọc Mẫn nghe được lời xưng hô cao quý nhất thiên hạ phun ra từ miệng hấn kia, trong lòng bỗng nảy lên cảm giác chua xót bị thương không nói nên lời. Nam nhân nắm trọn thiên hạ này, sao có thể chỉ thuộc về nàng, chẳng lẽ nàng thật muốn từ từ tiêu hao hết chút tình ý của mình với hấn tại nơi thâm cung vắng vẻ này?

"Đúng là một đứa trẻ nghịch ngợm, trăm nghĩ con nhất định là một bé trai." Trong lòng Long Thần Dục tràn đầy niềm vui sướng của người sắp được làm cha.

"Ta hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lát." Chết chửa tâm sự, Từ Ngọc Mẫn mặc kệ hấn *độc thoại*, chỉ muốn tự gặm nhấm nỗi đau của bản thân.

"Trăm sẽ nằm với Mẫn nhi." Long Thần Dục vừa nói vừa đỡ nàng đến nằm lên giường, sau đó tự mình nằm cạnh bên người nàng.

Từ Ngọc Mẫn nhìn màn lụa mỏng trên đầu, vẫn không nói gì.

Sau khi Long Thần Dục thân thiết với bé con trong bụng đủ rồi, bèn cẩn thận đánh giá thê tử đã mấy tháng không gặp.

Nàng vẫn trong treo động lòng người, khuôn mặt trắng trẻo hơi nhợt, vì mang thai mà có chút mượt mà, đáng người cũng vì bụng nhô lên mà có vẻ tròn vo, đầy đặn khiến người khác ưa thích, trên người còn thoang thoảng mùi sữa thơm.

Đã lâu chưa "Ăn thịt", Long Thần Dục cảm thấy tất cả máu nóng đều dồn xuống dưới người, tay hắn không tự chủ được mà tham lam chui về phía vạt áo của người bên gối.

Hắn muốn nài!

Từ Ngọc Mẫn nhìn thấu ý đồ của hắn, tay chặt chẽ bắt lấy tay hắn, ngăn cản hắn tiến thêm bước nữa.

"Mẫn nhi ——"

"Hiện nay thân mình ta không tiện."

"Vi phu chỉ muốn sờ sờ." Long Thần Dục không chút cảm thấy gạt người là không đúng.

Từ Ngọc Mẫn bị lừa bịp của hắn tác động, nghĩ nghĩ, cảm thấy hắn là hắn sẽ không đến mức không chút kiêng kỵ như thế, liền buông lỏng tay.

Chỉ là, rất nhanh, nàng liền hối hận.

Cái tay của hắn tác quái khiến nàng không khống chế được mà khẽ rên rỉ thành tiếng, thân thể của nàng vì mang thai mà càng nhạy cảm, rất nhanh dưới người đã ướt đầm.

"Không được."

Bị dục vọng khống chế, Long Thần Dục đã hoàn toàn chẳng quan tâm đến điều gì khác, quỳ gối giữa hai chân nàng, gấp gấp tiến vào hang động bí ẩn

"Mẫn nhi. Mẫn nhi. Vi phu nhớ nàng đến quận thất tim gan."

Từ Ngọc Mẫn níu chặt chần gấm dưới người yếu ớt đón nhận.

Theo thời gian dần trôi, ánh mắt đỏ vằn của Long Thần Dục dần dần khôi phục về bình thường, sau khi hoàn toàn phóng thích bèn xoay người ngã xuống cạnh nàng, thở dốc tận hưởng cảm giác sau ân ái.

Hô hấp của Từ Ngọc Mẫn cũng thực hỗn loạn, nhẹ tay xoa bụng của mình.

Long Thần Dục nằm nghiêng nhìn nàng, cảm thấy sau khi bị hắn tận tình yêu thương nàng càng thêm mê người, khiến cho bụng của hắn lại lần nữa căng lên.

Từ Ngọc Mẫn khép mắt không nhìn hắn, "Nếu hoàng thượng chưa tận hứng, vậy hãy đến cung của những người khác đi."

Long Thần Dục dùng sức nắm chặt tay nàng, hừ một tiếng, nói: "Nàng nghe được việc vi phu có nữ nhân khác từ đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Từ Ngọc Mẫn lấp bắp kinh hãi, hoàng đế mới lên ngôi, sao lại không có hậu cung dồi dào? Vì sợ nghe được tin tức đó, nàng luôn buộc chính mình không chú ý, bởi vậy thật sự không rõ tình hình lắm.

"Nhưng mà."

"Đám đại thần cứ ép trăm nạp *tú nữ* vào đầy hậu cung, thực là phiền lại thêm phiền, trăm đánh phải đổ việc này lên người hoàng hậu vẫn luôn không ở trong cung. Việc tuyển tú nạp phi, đành nhờ Mẫn nhi lo liệu giúp trăm rồi."

Sắc mặt Từ Ngọc Mẫn lạnh hẳn đi. Đây chính là tình cảm hắn dành cho nàng sao, có quá buồn cười không?

Bảo một nữ nhân yêu trượng phu thay trượng phu *chọn tú nạp phi*, giống như cầm dao cắt từng khúc ruột của nàng, đây là tình yêu của đế vương sao?

Trái tim Từ Ngọc Mẫn như rơi vào địa ngục, không còn mình mẫn nữa.

Khóe miệng Long Thần Dục lại hơi nhếch lên.

"Long Thần Dục." Nàng gần từng tiếng, mỗi chữ đều nghiêng răng.

Tâm tình Long Thần Dục rất tốt, lên tiếng trả lời, "Sao vậy?"

"Phế hậu."

"Cái gì?"

"Bỏ ta."

"Vậy sao được? Khi không sao có thể phế hậu, Mẫn nhi dịu dàng lương thiện cung kính cẩn kiệm, xứng đáng đứng đầu lục cung, hơn nữa lúc này lại là người mang thai sắp sinh, sao trẫm có thể phế hậu vào lúc này?"

Từ Ngọc Mẫn cười lạnh, "Vậy thì lần xuống khỏi giường ta, ngày mai Bôn cung liền thay mặt hoàng thượng tuyển chọn tú nữ nạp vào hậu cung, nhất định sẽ khiến mỗi ngày bên gối hoàng thượng đều có mỹ nhân mới lạ, mỗi đêm mỗi khác." Nạp gian phi, nhất định phải nạp gian phi, nếu không là gian phi cũng phải bồi dưỡng thành gian phi.

Tươi cười của Long Thần Dục vẫn không giảm, vuốt bụng nàng nói: "Chẳng phải như vậy sẽ rất phiền hoàng hậu sao? Yêu cầu của trẫm cũng không nhiều, miễn cưỡng nạp năm sáu chục người là tốt rồi." Phản ứng mạnh như vậy đủ thấy tâm tư của nàng, có thể có cơ hội trên nàng, hần cần còn không được.

"Nghe nói mỹ nhân trong cung triều trước có hơn mười nghìn, hoàng thượng có thể noi theo."

Long Thần Dục ngăn nàng lại, xoay đầu nàng qua hôn cuồng nhiệt.

Thẳng đến khi hai người sắp không thở nổi, hần mới buông môi nàng ra, lực nắm đặt trên tay nàng đã hơi mất khống chế.

Đương nhiên Từ Ngọc Mẫn cũng đã nhận ra biến hóa của hần, lạnh mặt né tránh.

"Mẫn nhi."

"Long Thần Dục, người tinh táo một chút, nay không phải là lúc ta có thể để người tùy ý chơi đùa."

Long Thần Dục thở phì phò, đỡ nàng ngồi dậy, kéo hai tay nàng phủ trùm nơi nóng cháy kia của mình, "Giúp ta."

Từ Ngọc Mẫn hơi nhếch môi, cũng không đồng ý.

"Nàng mà không giúp, trẫm sẽ bắt nàng dùng miệng." Long Thần Dục thấp giọng đe dọa.

Thân mình Từ Ngọc Mẫn chấn động, nghĩ mình từng. Xoay đầu qua một bên, hai tay bắt đầu nhẹ nhàng cử động.

Long Thần Dục thoải mái rên nhẹ ra tiếng.

Cuối cùng khi hết thấy đã yên ổn, trên *long sàng* là một đống hỗn độn.

"Người đâu, bưng nước, hầu hạ trẫm và hoàng hậu tắm rửa thay quần áo."

Sau khi tắm rửa, chính điện đã dọn cơm canh xong, chờ Đế - Hậu ngồi vào vị trí.

Chỉ là cánh tay cô tay run rẩy, ngay cả đôi đũa cũng không cầm được.

Mặt Từ Ngọc Mẫn xanh mét nhìn lom lom tay mình, Long Thần Dục ngồi bên người nàng lại mặt mày hớn hở, thay cho mấy tháng lạnh lùng u ám, lúc này vui sướng nhiệt tình gấp thức ăn đút cho nàng.

Từ Ngọc Mẫn vốn không muốn ăn, nhưng ánh mắt dừng trên bụng mình, cuối cùng nàng cố nén xấu hổ và giận dữ há mồm nuốt vào.

Hoàng thượng tự mình đút thức ăn, tình cảnh như thế thì ai cũng không dám nhìn thẳng, *các cung nhân* chỉ có thể không ngừng cúi đầu rồi lại cúi đầu, cố ý khiến mình hoàn toàn biến mất, chỉ sợ chọc tới hoàng thượng, không cẩn thận sẽ mất đầu.

Một bữa cơm này Từ Ngọc Mẫn tiêu hóa không thông.

Sau khi ăn xong, Long Thần Dục đỡ nàng, từ từ tản bộ trong điện.

Từ khi đăng cơ, chưa bao giờ để nữ tử *thị tử*, sắc mặt hoàng thượng âm u lạnh lẽo suốt ngày, nay lại giống như tràn ngập gió xuân dịu dàng săn sóc, khiến cho nhóm cung nhân âm thầm lú lười.

"Mẫn nhi vất vả rồi, chờ hoàng nhi được sinh ra, nhất định trẫm sẽ thay Mẫn nhi chăm sóc dạy dỗ con cẩn thận."

Từ Ngọc Mẫn đang tức giận, mặc hấn tự quyết định, không thềm lên tiếng.

Long Thần Dục cũng không giận, tâm tình rất tốt sắm vai trượng phu dịu dàng sẵn sọc.

"Khởi bẩm hoàng thượng, *tả thừa tướng* cầu kiến."

Nghhe thấy lời bẩm báo, Long Thần Dục mới cam lòng buông nàng ra, "Mẫn nhi yên tâm chờ nhé, buổi chiều trầm lại về với nàng."

Từ Ngọc Mẫn không nói gì, yên lặng nhìn hấn nhanh chóng rời đi, rồi mới xoay người quay về tấm điện nghỉ ngơi.

Cung nữ bên cạnh thấy hoàng hậu nhấc chân, liền vội bước lên phía trước đỡ nàng.

Từ Ngọc Mẫn sững sờ, vẫn chưa thích ứng vịn cánh tay cung nữ đi về phía tấm điện.

Đang có mang, nàng vốn dễ mệt nhọc, hôm nay lại bị người nào đó hung hăng giày vò một trận, lúc này liền có chút mệt mỏi, không mất nhiều thời gian đã chìm vào giấc ngủ.

Lúc Long Thần Dục trở về, nàng đã ngủ thật say.

Hấn vẩy lui mọi cung nhân hầu hạ trong điện, hung hăng vứt bản tấu trong tay qua một bên, bước nhanh đến giường. Nạp phi?

Hừ, những người đó cho rằng hấn muốn để Mẫn nhi chủ trì việc tuyển nạp phi tần sao?

Thình thoảng vợ chồng trâu đũa còn chưa đủ, nếu hấn thật sự làm theo, e rằng cả đời này Mẫn nhi của hấn sẽ không để hấn đến gần.

Cởi long bào, ôm lấy thể tử đang ngủ say, Long Thần Dục thầm thở dài, việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn, cũng may Mẫn nhi đã quay về bên hấn, ban đêm sẽ không còn lạnh lùng cô quạnh nữa.

Vì hoàng hậu phải dưỡng thai, việc tuyển phi tạm thời bị ép xuống.

Từ lúc hoàng hậu về cung, trên mặt hoàng đế luôn lộ tươi cười, lúc ở hậu cung lại thường cười ha ha. Chi là, hoàng hậu nương nương thường xuyên trưng bộ mặt lạnh, không cho hoàng đế sắc mặt tốt.

Chuyện của Đế - Hậu, không ai dám phê bình.

"Đau."

Người đang ra sức cày cấy vì tiếng kêu đau khác thường của người dưới thân mà ngừng lại, thấy trán nàng ướt đầm mồ hôi lạnh, không khỏi hốt hoảng, "Mẫn nhi."

Từ Ngọc Mẫn thở sâu, túm chặt lấy đệm giường dưới người, "E là ta sắp sinh rồi."

"Người đâu, gọi Thái y, hoàng hậu sắp sinh rồi." Luôn mang vẻ dù Thái Sơn có sụp xuống mặt vẫn không đổi sắc, lúc này Long Thần Dục lại sợ hãi, rời khỏi thân thể thể tử, "Mẫn nhi, nàng đừng dọa trầm."

Từ Ngọc Mẫn cắn môi nhẫn nhịn, thấy hấn trần truồng tựa vào bên giường, cổ nén đau đón, run môi nói: "Mặc quần áo vào." Để người ta nhìn thấy thì còn ra thể thống gì?

Long Thần Dục túm lấy áo choàng vội vàng mặc vào, lần nữa ngồi trở lại bên giường, có chút hối hận việc mình không khống chế được dục vọng, không để ý thân mình bất tiện sắp *lâm bồn* của nàng, mà cùng nàng ân ái.

"Sao thái y còn chưa tới? Bảo người đi gọi lần nữa!"

Giọng nói nghiêm lạnh của Long Thần Dục trầm đục mang theo chút hoảng loạn.

Từ Ngọc Mẫn đã đau đến mức nói không ra lời, chỉ có thể nắm chặt lấy tay hấn, cánh tay bị nàng nắm đến bầm tím.

"Đừng cắn mình, cắn trầm này." Long Thần Dục đau lòng không thôi, đuổi cánh tay của mình đến bên miệng nàng.

Từ Ngọc Mẫn nổi nóng cắn lấy, đều do lỗi của nam nhân này, nàng đau quá.

Vài gã Thái y nghiêng ngả lão đảo chạy vào điện, mồ hôi đầy đầu.

"Còn ngờ ngác gì đó, mau lần đến đây đỡ đẻ cho hoàng hậu."

Thái y không dám đến gần, *y nữ* trong Viện Thái Y kiên trì dẫn mấy mama lớn tuổi tiến lên, cất giọng run rẩy, "Phải dời nương nương ra ngoài điện."

"Câm miệng, cứ sinh ở đây, hoàng hậu đã đau đến như vậy, sao có thể di chuyển?"

"Nếu vậy, xin bệ hạ dời đi."

"Trẫm sẽ ở đây chăm sóc nàng, các người nhanh đỡ đệ đi, nếu hoàng hậu và hoàng nhi của trẫm có chút sơ xuất gì, tất cả các người phải chôn cùng." Long Thần Dục thô bạo hét lên.

Không ai còn dám hé răng.

Nhóm ma ma nhìn thấy đông hỗn độn dưới người Từ Ngọc Mẫn, trong lòng nhảy dựng, sợ đến nỗi mắt cũng không dám nâng.

Hoàng thượng thật quá.

Mọi người bắt đầu bận việc đỡ đệ cho hoàng hậu, nước ảm được đưa vào không ngừng, cung nhân lui tới đều nín thở tập trung, không dám làm ra cử động lớn gì, chỉ sợ gặp cơn giận sấm sét nào đó.

Từ Ngọc Mẫn liều mạng cắn cánh tay Long Thần Dục, nghe nhóm ma ma không ngừng mà bảo nàng dùng sức hít vào.

Ước chừng qua hai chung trà, một tiếng trẻ con khóc nỉ non vang khắp tẩm điện.

Tất cả mọi người thờ phào.

"Mẫn nhi ——" hoàng đế vừa thấy thê tử ngất đi, gấp đến độ mắt to tròn ngược, rống to hoảng sợ, "Thái y!"

Thái y lộn nhào tiến đến, run run rẩy rẩy bắt mạch, lau mồ hôi nói: "Nương nương chỉ mất sức mà ngất đi, không có gì đáng ngại."

Lúc này Long Thần Dục mới an tâm dặn dò, "Cút xuống kê đơn thuốc đi."

"Dạ dạ."

"Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, nương nương đã sinh một tiểu hoàng tử." Ma ma lau rửa sạch sẽ cho đứa bé xong, ẵm đến cho hần xem.

Long Thần Dục liếc mắt nhìn đứa trẻ quấn trong tả lót một cái, ánh mắt lại rơi lên mặt thê tử đã ngất đi, "Lau dọn sạch sẽ cho nương nương."

“Dạ”

Thấy hoàng đế vẫn không có ý định rời đi, các cung nhân cũng không dám lẩm miệng, chỉ có thể nhẹ tay nhẹ chân lau dọn tẩy rửa cho hoàng hậu vừa mới sinh xong.

Sau đó, Long Thần Dục quấn Từ Ngọc Mẫn vào trong chăn gấm rồi ôm lấy, để cho nhóm cung nhân đổi đệm giường mới, rồi thật cẩn thận thả thê tử về lại trên giường.

Sau khi ra khỏi tiểu hoàng tử khóc vang dội hơn mười tiếng, rồi không lãng phí sức lực của mình, cũng không còn chút hứng thú nào, lẳng lẳng nằm bên người mẫu thân nhắm mắt ngủ, thoạt nhìn vô cùng ngoan ngoãn.

Long Thần Dục nhìn hai mẹ con nằm trên long sàng, trong lòng tràn ngập một thứ tình cảm không thể nói rõ, lan tỏa khắp tim hần.

"Mẫn nhi, cảm ơn nàng." Cảm ơn nàng đã sinh con dưỡng cái cho trẫm, cảm ơn nàng cuối cùng cũng trở về bên trẫm.

Một bên ngực tuyết trắng lộ ra, đỉnh anh đào đỏ tươi bị cái miệng nhỏ nhắn mở ra ngậm lấy dùng sức hút, chủ nhân cúi mắt cong môi, mặt lộ vẻ dịu dàng nhìn đứa trẻ trong lòng, vẻ mặt kia thật mê người muốn chết.

Đứng ở sau bình phong, trong mắt của bóng dáng đen tuyền ngập tràn lửa giận âm u, đối với thằng nhóc khó ưa đang hưởng thụ dịu dàng của thê tử, hần nghiêng răng nghiêng lợi ghét bỏ.

Mặc kệ đó là con của hần.

"Sao thằng nhóc này lại tham ăn như vậy? Lần nào trẫm đến cũng thấy con bú sữa."

Từ Ngọc Mẫn ôm lưng con trai, cười nói: "Trẻ con tham ăn tham ngủ mới mau lớn mà."

"Sao nàng lại luyến tiếc không để nhũ mẫu chăm sóc, trước đây trẫm cũng được nhũ mẫu chăm sóc mà lớn lên, sao cứ khăng khăng chiều chuộng con như vậy." Trong mắt Long Thần Dục tràn đầy hâm mộ ghen tị với con trai, thằng nhóc háo sắc này chiếm mất vòng ôm của hần, ngực của hần, thậm chí cả sự dịu dàng mà hần vẫn chưa từng được hưởng thụ, quả thực khiến hần hận không thể ném con đi thật xa.

Từ Ngọc Mẫn tràn đầy yêu thương nhìn bé sơ sinh trắng trẻo trong lòng, thì thào tự nói, "Bé con thực ngoan." Long Thần Dục vẫy tay, ra hiệu cho cung nhân trong điện lui ra.

Hắn bước vài bước đến bên giường, đẩy vạt áo của nàng ra, cúi người ngậm một bên đỉnh ảnh đào trên khuôn ngực trắng tuyết vào trong miệng. Từ Ngọc Mẫn cứng người, mắt phượng tròn tròn, không dám tin nhìn nam nhân mặc long bào đen tuyền lại làm ra chuyện tổn hại thân phận đến vậy.

Sữa tươi âm áp lướt qua cổ họng, lưu lại hương thơm.

Sau khi Long Thần Dục thưởng thức thỏa thích, nhiệt tình dần dòi đến xương quai xanh ở cổ nàng, bàn tay to lột quần áo vương bận xuống, hơi thở dần trở nên không khống chế được.

"Long Thần Dục, người cứu ngay cho ta." Sợ làm giật mình bé con trong lòng, Từ Ngọc Mẫn nén giọng gầm nhẹ, một tay che lên mắt con trai, sợ bé nhìn thấy cảnh tượng không nên nhìn.

"Trẫm không muốn." Tay Long Thần Dục đã xé roi cái quần lót vương bận xuống, "Mẫn nhi đã ở cữ xong, nên cho trẫm ném vị thịt rồi."

Từ Ngọc Mẫn ôm con trẻ trong lòng, không tiện tay mà chống cự hành động vô lại của hắn, rất nhanh hắn liền toại nguyện. Long Thần Dục kéo nàng ngồi lên người mình, tay ôm lấy hông nàng, giúp nàng giữ vững thân mình, eo lưng dùng sức đẩy về phía trước.

Từ Ngọc Mẫn theo động tác của hắn mà lên lên xuống xuống, lại vừa phải để ý chăm sóc con trẻ trong lòng, thắm cảm giận nghiêng răng nghiêng lợi với hắn.

Sau khi tiểu hoàng tử ăn uống no, liền mẫn nguyện ngủ say trong lòng mẫu thân.

Đáng thương cho Từ Ngọc Mẫn ôm con trai lại bị bắt "Cười ngửa" thật lâu, mới có thể quỳ gối thờ đóc trên Long sản sau khi hoàng đế thỏa mãn.

Nàng ôm con trai, Long Thần Dục ôm nàng, vô cùng thân thiết nói bên tai nàng: "Nàng luyện tiếc không muốn hoàng nhi chịu khổ, lại nhẫn tâm để vị phu chịu giày vò, nếu nàng không hầu hạ trẫm thật tốt, trẫm liền bảo người đến ôm con đi."

"Người ——" Từ Ngọc Mẫn tròn mắt nhìn hắn.

"Nàng cứ thử xem trẫm có dám hay không?"

"Vô si."

"Trẫm thích."

"Uông cho người là quân vương một nước."

"Ai bảo trong hậu cung của trẫm chỉ có một mình hoàng hậu là nàng, trẫm không tìm nàng thì phải tìm ai?" Đối với việc này, Long Thần Dục vô si một cách đúng lý hợp tình.

Từ Ngọc Mẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ngày mai nô tỳ liền bắt đầu tuyển tú nạp phi cho hoàng thượng."

"Nàng nói gì?" Long Thần Dục Long híp mắt, gian ác nhìn nàng.

"Nô tì nói sẽ tuyển tú nạp phi cho hoàng thượng." Nàng không cam lòng yếu thế lặp lại lần nữa.

"Tốt lắm" Long Thần Dục với tay đoạt lấy con trai trong lòng nàng, thả xuống mép giường, sau đó quay người đè lên người nàng, hung tợn nói: "Trẫm muốn xem thử ngày mai nàng làm cách nào để có thể xuống giường đi tuyển tú nạp phi cho trẫm."

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Ngày kế, quả thực hoàng hậu không thể xuống giường.

Long Thần Dục nhìn hữu thừa tướng lại dâng tấu đề xuất việc nạp phi, lộ vẻ đau thương nói: "Trẫm và hoàng hậu cùng chung hoạn nạn, tình cảm sâu nặng, nay nàng nghe thấy trẫm muốn đón người mới vào cung, rung rung đầm lệ, muốn dứt tình với trẫm, bảo trẫm phải làm sao?"

"Hoàng hậu là *quốc mẫu*, là *mẫu nghi thiên hạ*, sao lại có thể ghen tỵ không chứa nổi người khác? Vì xã tắc, Thánh Thượng phải lấp đầy hậu cung, đông con nhiều cháu."

"Hoàng hậu còn trẻ tuổi, lại vừa mới sinh con." Long Thần Dục làm như do dự.

"Thánh Thượng vì xã tắc muôn đời, nếu hoàng hậu cố tình không đồng ý, chính là nữ nhân đổ ky, thực khó làm gương trong hậu cung."

"Vây hữu thừa tướng khuyên nhủ hoàng hậu giúp trăm dân." Cuối cùng Long Thần Dục cũng ném gánh nặng ra, phá lệ sai người đưa hữu thừa tướng đến gặp hoàng hậu.

Khi nghe thấy hữu thừa tướng có việc xin gặp, Từ Ngọc Mẫn đang ôm con trai ngắm hoa ở Ngự Hoa Viên.

"Gọi hán vào yết kiến."

Cung nhân cúi đầu, xoay người ra ngoài đưa hữu thừa tướng vào, "Hoàng hậu nương nương có lệnh, mời hữu thừa tướng vào yết kiến."

Sau khi hữu thừa tướng bước vào đình hóng mát mà Từ Ngọc Mẫn đang đứng, liền cung kính bái lạy, nói: "Cựu thần tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế." "

"Không biết hữu thừa tướng đại nhân có chuyện gì cần gặp Bồn cung?"

"Nương nương, mời xem."

Từ Ngọc Mẫn có chút hoang mang nhìn bản tấu hữu thừa tướng đưa ra, ý bảo *nội thị* trình lên.

Nàng mở ra, trên đó là một bản tấu ngập tràn văn vẻ, từ ngữ thành khẩn rung trời, muốn nàng phải là *phụ nhân* hiền đức, Từ Ngọc Mẫn càng thêm khó hiểu, "Đại nhân có ý gì?"

"Cựu thần xin nương nương suy nghĩ cho sự vững chắc muôn đời của giang sơn mà tuyển tú nạp phi cho Thánh Thượng."

"."

"Nếu nương nương cố tình không đồng ý, thần sẽ phải dâng tấu xin *vạn tuế* hạ chỉ trực xuất khỏi cung, lập hoàng hậu hiền đức khác."

Từ Ngọc Mẫn nghe vậy giận dữ, một chưởng vỗ lên bàn đá, chỉ nghe một loạt tiếng vỡ vụn, cái bàn bằng đá đen vỡ thành đá vụn rơi đầy đất.

Hữu thừa tướng chảy mồ hôi lạnh khắp người.

Giờ khắc này, hán đã hiểu ra, chẳng trách Thánh Thượng luôn chậm chạp không kiên trì với việc tuyển tú nạp phi, hoàng hậu này thật quá cật mạnh. . . .
. Rất đáng sợ!

"Bây giờ ngươi lập tức tấu gấp lên trên, Bồn cung chờ đạo thánh chỉ trực xuất kia."

Hữu thừa tướng không dám nhiều lời, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng lui xuống, ra đến cửa hậu cung mà chân vẫn còn run.

"Hữu thừa tướng, hoàng hậu có đồng ý không?" Thấy hán ta vòng về, hoàng đế ẩn chứa chờ mong hỏi.

"Thánh Thượng, cựu thần. . . ." vô cùng đồng tình với ngài.

Long Thần Dục thờ dài, "Nếu các ngươi có thể khuyên được hoàng hậu, trăm thực không chối từ việc ôm ấp mỹ nhân." Nói xong, hán lộ vẻ đau thương tuyên bố bãi triều.

Vào đến tẩm cung hoàng hậu, hán gấp gáp gọi tiểu thái giám tới hỏi: "Hoàng hậu đâu?"

"Nương nương đang viết chữ."

"Phong nhi có theo bên cạnh hoàng hậu không?"

"Hoàng tử cũng đang ở đó."

Long Thần Dục vội vàng đi vào tẩm điện, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi máu tươi, không khỏi nhú nhú mảy, đến gần bàn, ánh mắt lạnh lùng.

Trong chén mực đỏ tươi đúng là máu!

Hán thẫn thờ đứng, vội vàng túm lấy thể tử kiểm tra trên dưới, sau khi xác định toàn thân cao thấp của nàng không có miếng vết thương nào mới yên tâm, hỏi cung nữ bên cạnh: "Máu này ở đâu ra?"

"Bẩm Thánh Thượng, đây là máu gà được đưa tới từ Ngự Thiện Phòng."

"Mẫn nhi đang viết gì thế?" Long Thần Dục vừa nói vừa nhìn lên bàn, lọt vào tầm mắt là một bài "bạc đầu ngâm*" đỏ máu. (**tên một khúc nhạc cổ, nội dung khuyên chồng đừng nên tìm niềm vui khác*)

Ặc.

"Khụ khụ. Các người lui hết ra." Chuyện vui về nơi khuê phòng của vợ chồng vẫn chỉ hai vợ chồng bọn họ biết thì mới tốt.

Sau đó, trong phòng chỉ còn lại Đế - Hậu cùng tiểu hoàng tử nằm trong nôi khò khò ngủ say.

"Mẫn nhi tức giận?"

"Không có, " Từ Ngọc Mẫn lạnh lùng tránh khỏi tay hắn, tiếp tục chấm máu gà viết xuống, "Bôn cung quyết định viết một trăm tám mươi bản, bảo người ta dán khắp kinh thành, để cho người đời đều biết tính tình của Bôn cung."

"Trẫm giúp nàng nhé." Nếu cả thiên hạ đều biết hoàng hậu ghen tuông, có một số việc sẽ rất dễ giải quyết.

Trong ánh nhìn chăm chú lạnh băng ngập tràn lửa giận của thê tử, Long Thần Dục mắt sờ sờ mũi, nhìn con trai nằm trong nôi.

Nhìn gương mặt ngủ say của con một lát, Long Thần Dục lại dựa vào bên người thê tử, ôm hông nàng thấp giọng dỗ dành: "Trẫm không muốn trèo lên giường của nữ nhân khác, coi như Mẫn nhi thương tiếc thân thể vì phu, ngăn cản đi mà."

"Nô tì cho rằng Long thê hoàng thượng khoẻ mạnh, như rồng như hổ, không cần lo lắng."

"Này này. Trẫm chỉ có thể hăng hái với mỗi hoàng hậu mà thôi, đối mặt với nữ nhân khác thì chỉ là bánh trần úng nước hoàn toàn cạn sạch sức lực, chẳng lẽ hoàng hậu muốn mọi người trong thiên hạ đều biết trẫm có bệnh không tiện nói sao?"

Từ Ngọc Mẫn hừ lạnh, "Ý hoàng thượng là đáng đời nô tỳ sao?"

"Nói vậy cũng được."

Từ Ngọc Mẫn cực kỳ tức giận, "Hoàng thượng vẫn nên viết chiếu thư phế hậu ban cho nô tỳ đi."

Mặt Long Thần Dục trầm xuống, tay áo dài rộng thùng thình phất một cái lên bàn, mọi thứ trên bàn bị quét rơi hết, chén máu gà đổ đầy bàn, chảy xuôi trên cái bàn bằng đá cẩm thạch.

Một tiếng "roẹt " vang lên, áo lụa quý giá trên người Từ Ngọc Mẫn bị xé mở thô bạo, người cũng bị đè lên trên bàn.

"Long Thần Dục ——"

"Trẫm ban chiếu thư phế hậu cho nàng." Hắn dùng sức nâng mông của nàng lên, từ phía sau hung hăng tiến vào thân thể nàng, sau đó nói tiếp. . . .
. "Mối là lạ."

Mùi hương tanh ngọt dần dần tràn ngập khắp phòng, có thể nghe rõ tiếng va chạm vào nhau, chất lỏng chảy dọc xuống theo bắp đùi tuyết trắng của Từ Ngọc Mẫn.

Vài lần Từ Ngọc Mẫn muốn tránh thoát kiềm chế của hắn, đều không thể dùng sức thành công, chỉ có thể oán hận đấm mặt bàn, nghiến răng nghiến lợi, dút quãng nói: "Người buông ra. ỪmVô lại.Buông. A. Buông ra."

Dưới sự tấn công ác ý của Long Thần Dục, Từ Ngọc Mẫn như lạc vào trong mây, cảm nhận niềm vui sướng cực hạn, cả người mềm nhũn.

"Còn muốn chiếu thư phế hậu không?" Hắn tựa vào cái lưng bóng loáng tinh tế của nàng, bám vào bên tai nàng khẽ lẩm bầm

"Vô sỉ!"

Long Thần Dục xoay người nàng, đặt nàng nằm ngửa trên bàn, lại nhấn người mà lên, cúi đầu ngậm lấy đỉnh núi tuyết trắng của nàng.

"Oa oa ——" Long Lâm Phong đột nhiên cất tiếng khóc lớn từ trong nôi.

Từ Ngọc Mẫn mạnh mẽ dùng sức đẩy người đè bên trên ra, chạy vội đến bế con trai ra khỏi nôi, nhét núi tuyết đầy đặn của mình vào miệng bé.

Uống sữa của mẫu thân, Long Lâm Phong không khóc lóc âm ỉ nữa, cái tay nhỏ còn đặt lên núi tuyết còn lại, công khai tuyên bố quyền sở hữu.

Long Thần Dục nhìn mà gần xanh ở thái dương giật giật, cắn răng nhặt áo ngoài rơi trên đất khoác lên người thê tử.

Sau khi đại hoàng tử Long Lâm Phong được sáu tháng, vì sự cố gắng của hoàng đế, bụng của hoàng hậu lại nhanh chóng truyền ra tin vui, chỉ là lần này lại biến tằm cung của hoàng hậu thành một vùng rối loạn.

Hoàng hậu tựa vào mép giường nôn tới trời xám đất, gấp đến độ Long Thần Dục *mặt rồng giận dữ*.

"Đồ ăn hại, các người là một lũ ăn hại mà, không thấy hoàng hậu nôn khủng khiếp đến thế sao? Nhanh nghĩ biện pháp đi." Long Thần Dục vừa vỗ

vỗ lưng thê tử, vừa gầm rống với các Thái y, lần này nàng nôn ọe quá nghiêm trọng, nôn liên tục, nôn đến mức tim hần cũng quặn đau.

Mới vài ngày, thê tử mà thật vất vả hần mới chăm có chút mượt mà lại trở thành thon thả như ban đầu.

Thật vất vả Từ Ngọc Mẫn mới ngừng nôn mửa, tắm cung mới tạm thời khôi phục bình tĩnh.

Cung nhân đều biết, nếu trình trạng nôn ọe của hoàng hậu nương nương không có chuyển biến tốt, nhất định hoàng thượng sẽ lại nổi điên tức giận.

Từ Ngọc Mẫn suy yếu tựa vào gối đệm, nhìn Long Thần Dục vẫn lộ vẻ lo lắng, nói: "Đề ta rời cung đi."

Nháy mắt, sắc mặt Long Thần Dục như đóng băng, xanh mét.

"Có lẽ khi đến chỗ sư phụ ta sẽ khá hơn."

Hần chỉ tới tắm trụng mắt nhìn nàng.

Từ Ngọc Mẫn mím môi, tiếp tục thuyết phục hần, "Giang Nam thích hợp để dưỡng thai, ta nay cứ quanh quẩn trong cung cũng thật là khó chịu."

Hần vẫn không nói gì.

"Hiện nay ta nên tĩnh dưỡng, hoàng thượng."

Khuôn mặt tuấn tú của Long Thần Dục nhìn như bình tĩnh, nói: "Ồ trong cung, sống bên cạnh trẫm thì không thể tĩnh dưỡng sao?"

Từ Ngọc Mẫn nhướn mày nhìn chăm chăm hần. Hần còn dám hỏi sao, lúc hần xúc động gây sự, có để ý việc nàng có chịu nổi hay không đâu? Cho dù không thể đụng vào thân thể nàng, cũng muốn nàng dùng phương thức khác giải tỏa giúp hần, một chút cũng không thông cảm cho phụ nữ có thai như nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, mới đầu Long Thần Dục còn không chút lùi bước, dần dần ánh mắt liền có chút dịu đi.

"Ta muốn rời cung."

"Lần trước nàng vừa rời khỏi trẫm liền một đi không trở lại, nếu trẫm không phái người đi mời, chỉ sợ đời này nàng cũng sẽ không tiến cung." Hần có trách nhiệm của hần, lại không dứt được tình ý với nàng, cho dù khiến nàng chịu mang tiếng là người phụ nữ ghen tuông, hần vẫn muốn giữ một mình nàng bên người để cung chịu.

"Ta không thích nơi này." Từ Ngọc Mẫn không hề che giấu chán ghét với nơi này.

"Trẫm ở đây, nàng cũng phải ở đây, nàng là do trẫm dùng kiểu lớn tám người khiêng cưới về, có chết cũng phải chôn cùng trẫm." Long Thần Dục hơi cắn răng nói.

"Chuyện *hậu sự*, liên quan gì đến ta chứ?"

Long Thần Dục nhìn con trai nằm trong giường im lặng cúi đầu chơi con hồ bồng, thở dài, "Mẫn nhi, nàng làm nũng như vậy, sẽ khiến Phong nhi chê cười."

Từ Ngọc Mẫn cười nhạt, "Hoàng thượng cũng biết sợ Phong nhi chê cười sao?"

Long Thần Dục nắm tay che che môi, tăng hắng hai tiếng, nói: "Phong nhi chỉ mới sáu tháng, sẽ không hiểu đâu."

Từ Ngọc Mẫn hừ một tiếng.

"Về sau vị phu sẽ chú ý." Không phải chỉ một lần làm Phong nhi tỉnh lại lúc nửa đêm, bắt gặp vợ chồng bọn họ đang làm việc kia thôi sao? Nhóc con mới sáu tháng thì có thể biết gì chứ?

"Đề ta rời cung đi."

"Nàng đi rồi, trẫm phải làm sao?"

"Làm sao là làm sao?"

"Nàng quên trong cung chỉ có một mình hoàng hậu là nàng sao?" Trẫm chỉ có mình nàng làm chủ hậu cung thôi.

Hần nói chưa dứt lời, hần vừa nhắc tới, Từ Ngọc Mẫn liền nhin không được mà nhú chặt lông mày, nay thiên hạ có ai không biết đương kim hoàng hậu là người nhỏ nhen, không chứa chấp được ai?

Long Thần Dục tiếp tục tăng hắng nói: "Trẫm cũng hết cách mà."

"Cái tiếng ác ‘hoàng hậu chưa ngoa’ mà ta phải nhận, chỉ sợ sẽ đeo mang đến trọn đời."

Long Thần Dục mặt không đổi sắc nói: "Đó cũng là bản lĩnh của Mẫn nhi."

"." So về bản lĩnh không biết xấu hổ, đến nay nàng vẫn không phải là đối thủ của hắn.

Long Thần Dục ngồi vào bên người nàng, nắm hông nàng dỗ dành: "Hoàng hậu đừng gây gổ với trẫm nữa."

Long Lâm Phong nhìn thấy phụ hoàng ôm mẫu hậu, liền ném con hổ bông trong tay, dùng cả tay chân bò tới, chen vào trong lòng mẫu hậu, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mềm mịn lên, một đôi con ngươi đen như mực xoay tròn nhìn chăm chăm phụ hoàng. Long Thần Dục nhú mày.

Long Lâm Phong được mẫu hậu ôm, lại duỗi tay nắm lấy tay phụ hoàng, bỏ vào miệng chỉ mới mọc mấy cây răng sữa, cắn. Sắc mặt Long Thần Dục tối sầm, tay bị con trai cắn dính nước miếng tèm lem.

Từ Ngọc Mẫn bị một màn này chọc khiến nhin không được cười ha ha, càng cười càng lớn tiếng.

"Long Lâm Phong ——" Long Thần Dục tức giận.

Long Lâm Phong như hiểu được phụ hoàng đã tức giận, lùi vào trong lòng mẫu hậu, tựa đầu chôn ở nơi đầy đặn của nàng, không thèm ngẩng mặt lên.

Long Thần Dục càng thêm tức giận, thằng quý nhỏ háo sắc này.

Từ Ngọc Mẫn ôm con trai, né tránh bàn tay to của Long Thần Dục với tới, nói: "Phong nhi còn nhỏ, người làm gì vậy?"

"Nhỏ như vậy mà đã dám cắn trẫm, chẳng phải lớn lên sẽ lật cả trời sao?" Hắn tức giận trừng mắt nhìn con trai, trong lòng rống giận, còn không mau bỏ ra khỏi ngực hoàng hậu cho trẫm?

"Người đừng dọa con, con trẻ là phải dỗ dành."

Long Thần Dục chán nản, muốn hắn dỗ con? Đến bây giờ thằng nhóc kia cũng chỉ nhận biết được ngực của mẫu hậu, bình thường luôn không chịu để ý đến phụ hoàng như hắn.

"Mẫn nhi, Phong nhi là trưởng hoàng tử, nàng cứ nuông chiều con như vậy là không đúng."

"Ta có nuông chiều sao?" Từ Ngọc Mẫn nhướn mày, nếu không vì hắn luôn khi dễ con trai, việc gì lúc nào nàng cũng phải mang con trai theo quản lý bên người?

Long Thần Dục có chút chột dạ dời ánh mắt, lại không dấu vết trừng mắt nhìn thằng quý con vui đầu vào lòng mẹ kia một cái.

"Nếu trẫm không đồng ý, nàng sẽ không mạnh mẽ xông ra ngoài chứ?"

Từ Ngọc Mẫn lắc đầu, lòng lại nghĩ đến đường hầm trong cung, sư phụ Thần Thông Quảng Đại đã sớm chỉ cho nàng, việc gì nàng phải xông ra?

Sắc mặt Long Thần Dục dịu lại, nói: "Thôi, nay cứng rấn giữ nàng lại trong cung, nàng cũng không thể đường thai."

"Đa tạ hoàng thượng."

"Khoan hãy tạ ơn, nhiều nhất nửa năm nàng nhất định phải về cung, nếu không liền không có lần sau." Long Thần Dục nói đến câu sau, vẫn nhin không được mà nghiêng răng nghiêng lợi.

"Một lời đã định."

"Hừ, trẫm là miệng vàng lời ngọc, chẳng lẽ lại nói láo hay sao?"

Hắn gian manh lật lọng cũng không ít, đương nhiên, lời này tuyệt đối Từ Ngọc Mẫn sẽ không nói ra.

Ặc.

Rừng trúc tan hoang, chỉ còn lại một đồng hồn độn sau trận hỏa hoạn lần trước.

Trong Đạo quan sớm đã không còn nghiêm trang yên tĩnh như trước, người đã rời đi đạo quan trống rỗng!

Từ Ngọc Mẫn ghen hống nhìn trần trời mọi vật trước mắt, nàng không thể tin sư phụ cứ thế mà không chịu quay về.

"Nương nương."

Nội thị nhỏ giọng gọi khiến Từ Ngọc Mẫn hoàn hồn, khôi phục vẻ mặt không biểu cảm như ban đầu, "Đi thôi."

"Chúng ta về cung sao?"

"Chúng ta không về cung." Từ Ngọc Mẫn lạnh lùng trừng mắt liếc qua một cái.

Nội thị cúi mắt lui ra phía sau, hoàng hậu lại tức giận rồi.

Từ Ngọc Mẫn vốn không muốn mang theo một đội người ngựa rời kinh, nhưng nếu không mang theo, Long Thần Dục có chết cũng không chịu để nàng rời đi, cho nên, cuối cùng quốc mẫu là nàng đành phải dẫn theo mấy chục người ra giang hồ.

Nội thị, cung nữ, thị vệ... cái gì cũng có, nếu không phải vì nàng không đồng ý, e rằng bọn họ nhất định sẽ bày ra toàn bộ nghi thức hoàng hậu, rêu rao khắp chốn.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương cuối

Xe ngựa lao đảo đi tới một trấn nhỏ cách xa trăm dặm, tìm đến một khách điểm lớn nhất trấn định ngủ trọ.

Sau khi vào cửa, Từ Ngọc Mẫn ôm con trai bước đến quầy.

Chưởng quầy tựa như đã sớm quen nàng, vừa thấy nàng đến liền nhiệt tình tiếp đón, "Ngọc cô nương đã đến rồi sao, sư phụ cô nương có đề thư lại."

"Cám ơn." Từ Ngọc Mẫn nhận thư xong liền trực tiếp mở ra.

Chưởng quầy hiền hòa nhìn đứa trẻ còn thơm mùi sữa thông minh hoạt bát trong lòng nàng, cười nói: "Đây hẳn là con trai của Ngọc cô nương, đáng vẻ thật rất đẹp."

"Ngài quá khen rồi."

"Đâu có đâu có."

Xem thư xong, nàng lại hỏi: "Sư phụ ta có nhắn gì lại cho ta không?"

"Có có, lệnh sư nói không thể ở nơi đông đúc, bà ấy đổi sang chỗ khác, bảo lão đây nhắn lại với Ngọc cô nương, có duyên thì sẽ gặp lại."

"." Hẳn sư phụ đã ghét bỏ thân phận con dâu Long gia của nàng nhỉ? Rốt cuộc hận nước thù nhà cũng không dễ tiêu tan, sớm biết có hôm nay, lúc trước sư phụ nên ngăn cản nàng vào kinh mới đúng, cũng không đến mức biến thầy trò đến cảnh ngay cả gặp mặt cũng phải tùy duyên.

Từ Ngọc Mẫn ôm con trai bước vào tiểu viện đã thuê, sớm đã có nội thị, cung nữ dọn dẹp thay chăn nệm mới, chờ nàng ngủ lại.

Đề lại thư cách xa nhau trăm dặm, sư phụ của hoàng hậu nương nương đúng là một mình kỳ quái.

Hiện tại tình trạng nôn nghén của Từ Ngọc Mẫn đã khá hơn một ít, nhưng vẫn nôn nghén thật nhiều, cả người nàng gầy yếu không thôi, cung nữ, Thái y đi theo đều lo lắng, nhưng lại không nghĩ ra cách nào, chỉ đành chạy đến nơi nào, liền dặn người nơi đó làm chút thức ăn mà phụ nữ có thai thích, hy vọng ngẫu nhiên có thể gặp được một hai món chay mà hoàng hậu nương nương thích.

Đêm nay sau khi nôn nghén, nhận lấy nước cung nữ đưa cho nàng súc miệng xong, Từ Ngọc Mẫn liền lười biếng lên giường nghỉ ngơi. Nửa đêm gió nổi, Từ Ngọc Mẫn đang ngủ say cũng giật mình tỉnh mộng, đôi mắt phượng lóe sáng trong đêm tối.

Rất nhanh bên ngoài liền vang lên tiếng đao kiếm, cung nữ trực đêm ở trong phòng cũng từ trong mơ bừng tỉnh, khăn trương nhìn ra ngoài. Là ám sát sao?

Từ Ngọc Mẫn hơi nhíu mày, là không vừa mắt với hoàng hậu nàng, muốn giết người đoạt vị, hay là. Giang hồ báo thù?

Giang hồ?

Tuy sư phụ hứng thú đến giúp vui, nhưng lại rất ít nhúng tay vào chuyện giang hồ, theo lý hẳn sẽ không gặp phải thị phi trên giang hồ.

Như vậy sẽ là —— trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý tưởng, Từ Ngọc Mẫn vội vàng vơ quần áo mặc vào, ôm con trai vào trong lòng.

"Ai lại lớn mặt đến thế, dám ám sát hoàng hậu nương nương?"

"Ân oán giang hồ, không liên quan đến triều đình."

Dựa vào lời này và ý tưởng nửa khắc trước trong đầu, Từ Ngọc Mẫn đã xác định đối phương là ai rồi.

Cung nữ mang tới một cái áo choàng phủ thêm cho nàng, nội thị đã theo ý nàng mở cửa phòng.

Trên nóc nhà là một mình toàn thân áo lam.

Hải Lan các!

Một bóng dáng cao to đang đứng đưa lưng về phía ánh trăng nghe tiếng mở cửa bèn chậm rãi quay đầu nhìn qua.

"Thảo dân thô lỗ xin thỉnh an hoàng hậu nương nương."

Từ Ngọc Mẫn chỉ hơi vuốt cằm, cũng không mở miệng.

"Một năm trước *tiểu khuyến* chết oan chết uổng, sau khi thảo dân cẩn thận thăm dò mới phát hiện, người giết hấn là Bình vương phi, nay là hoàng hậu nương nương."

Từ Ngọc Mẫn thân nhiên mở miệng nói: "Lam Ngọc công tử có danh phong lưu, giang hồ đều biết, chỉ là khó tránh khỏi sẽ có lúc nhìn nhầm."

"Tiểu khuyến nông cạn, chết không oán trách. Có điều lão đây là cha, phải báo thù cho con."

"Cho nên Bồn cung mới ra gặp người."

"Mời nương nương."

Từ Ngọc Mẫn ôm con thơ bước về phía trước mấy bước.

"Nương nương, xin buông tiểu hoàng tử ra, lão đây không dám mạo phạm hoàng gia."

Từ Ngọc Mẫn ngó ra, nhìn Thị Vệ Trưởng cách mình không xa, nói: "Người đến đây."

Thị Vệ Trưởng thật cẩn thận đón lấy hoàng tử, thôi lui ra sau bọn thị vệ, bảo đảm an toàn cho hoàng tử.

"Mời." Từ Ngọc Mẫn bước ra trước hai bước, vươn tay phải làm ra tư thế xin mời.

Cao thủ so chiêu, mỗi chiêu đều nguy hiểm, có khi chỉ trong gang tấc sẽ sống chết đôi đường.

Cuối cùng người toàn thân mang màu xanh Hải Lan các cũng thu tay lại lui ra phía sau, bước chân hơi lảo đảo, lời nói mang theo khâm phục chấp tay nói: "Giang hồ là nơi rộng ản hồ phục, anh hùng từ thuở thiếu niên, lão đây thua *tâm phục khẩu phục*, cũng cảm kích nương nương xuống tay lưu tình. Ân oán của Hải Lan các và nương nương liền dừng ở đây."

Từ Ngọc Mẫn vuốt cằm.

"Lão đây không quấy rầy nương nương nữa, xin cáo từ."

"Chậm đã." Từ Ngọc Mẫn đột nhiên lên tiếng gọi ông ta lại.

"Nương nương ——" Các chủ Hải Lan các nghi hoặc dừng bước, xoay người.

Từ Ngọc Mẫn nhìn nhìn con thơ nằm trong lòng Thị Vệ Trưởng, thân nhiên nói: "Tuy Lam Ngọc công tử tài nghệ không bằng người, nhưng dù sao Bồn cung cũng đã thương tổn tính mạng hấn. Mặc dù cốt cách con trẻ không hơn người, nhưng thân thể cũng có thể miễn cưỡng xem như rắn chắc, không biết Các chủ có muốn nhận làm đệ tử hay không?"

Các chủ Hải Lan các kinh hãi.

Từ Ngọc Mẫn thăm thò dài, đây cũng là hành động bất đắc dĩ, mặc dù tiếng tăm của Lam Ngọc công tử chẳng tốt đẹp gì, nhưng Các chủ Hải Lan các cũng là người hiệp nghĩa hiếm có, nếu việc hôm nay bị Long Thần Dục biết, không chừng sẽ gây ra phiền phức lớn.

Đi lại trên giang hồ, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

"Trên dưới Hải Lan các cảm tạ ơn đức của nương nương." Rất nhanh các chủ Hải Lan các liền hiểu rõ nguyên nhân trong đó, lập tức dùng đại lễ quỳ lạy Từ Ngọc Mẫn.

Vì thế, hoàng trưởng tử Long Lâm Phong đương triều liền có thêm một vị sư phụ.

Ở kinh thành xa xôi, sau khi hoàng đế biết được tin tức, hung hăng ném vỡ một chén trà bằng ngọc.

Thê tử của hân, quốc mẫu của cả nước, là người mà giang hồ có thể khiêu khích sao?

Đáng giận nhất là, Mẫn nhi lại dần xếp hết thầy, bắt quá. nếu Phong nhi nhận Các chủ Hải Lan các làm thầy, vậy lớn thêm một chút liền có thể hợp tình hợp lý ném ra ngoài.

Chính vì ý tưởng đó, mà sau này hoàng trưởng tử Long Lâm Phong gia nhập giang hồ, ném ngôi vị hoàng đế cho người khác.

Vào lúc gió thu hiu quạnh, *xa giá* của Từ Ngọc Mẫn chạy vào cửa đông kinh thành.

Mà ngoài cửa cung, một nam tử tuấn tú mặc long bào đang tha thiết nhìn quanh.

Nhìn thấy thê tử ôm con trai bước xuống xe, mặt Long Thần Dục nổi ý cười, bước nhanh vài bước lên trước, "Mẫn nhi, nàng về rồi."

Từ Ngọc Mẫn nhìn người bước nhanh đến chào đón, không khỏi nhoẻn miệng cười, nhún người hành lễ, "Nô tì tham kiến hoàng thượng."

Long Thần Dục vói tay nâng nàng dậy, nhìn nhìn con trai đang mở to đôi mắt lưu ly trong lòng nàng, nhin không được nâng tay nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

"Phụ hoàng."

Nghe con trai cất giọng non nớt trong trẻo gọi mình, Long Thần Dục sững sờ một chút, sau đó ý cười dần dần tràn khắp đuôi lông mày khỏe mắt, nhin không được cười ha ha, "Hoàng nhi ngoan, đến cho phụ hoàng ôm một cái nào."

Nói xong, liền ôm chầm con trai trong lòng thê tử, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé một cái.

"Phụ hoàng." Long Lâm Phong cong cong khỏe miệng gọi thêm một tiếng.

Nhìn tình cảnh cha con bọn họ hoà thuận vui vẻ, Từ Ngọc Mẫn cũng nhin không được mà tràn đầy vui mừng.

"Đi, chúng ta hồi cung." Long Thần Dục một tay ôm con trai, một tay kéo thê tử, xoay người bước về phía *ngự liễn*.

"Mẫn nhi đường xa mệt nhọc, có gì không khỏe không?"

"Nô tì rất khỏe."

Trên *ngự liễn*, Long Thần Dục chơi đùa với con trai, hưởng thụ niềm vui phụ tử.

Vì người nặng nề, Từ Ngọc Mẫn dựa vào trên giường mềm nhìn bọn họ náo loạn chơi đùa.

Về tới tẩm cung, không bao lâu sau Long Lâm Phong liền ngủ say, được cung nữ bế đi.

Nhìn thân mình thê tử lại trở nên nở nang, Long Thần Dục cực kỳ vừa lòng, tuy đã mấy tháng không nhìn thấy nàng, nhưng hiện tại nàng khỏe mạnh bình an trở lại bên người, hân đã thực thỏa mãn. Dù sao, trong ba tháng đầu mang thai không thể làm được gì, thêm nữa lại không ăn uống được, phải chịu giày vò, còn không bằng để nàng ra ngoài đi lại giải sầu một chút.

Từ Ngọc Mẫn vừa nhìn thấy nóng cháy trong ánh mắt hân, lập tức giật mình, đứng dậy muốn né tránh.

Không ngờ Long Thần Dục đã sớm đề phòng, thoát cái đã chế *ngự nàng*, cúi đầu thì thăm bên tai nàng, "Trăm đôi bụng mấy tháng, còn không chịu an ủi trăm một chút, thật là một vật nhỏ không lương tâm."

"Đừng." Từ Ngọc Mẫn cố ý chống đẩy, thân mình lại mềm nhũn.

Long Thần Dục kéo mở quần áo của nàng, nhìn thấy khối đầy đặn kia, lập tức như con sói đói, đè ép lên.

Sau một trận thân thiết có không chế, Từ Ngọc Mẫn bị hân ôm vào trong lòng, muốn tránh mà cả người lại vô lực.

"Mẫn nhi."

"Hửm?"

"Cuộc đời này trăm chỉ ở cạnh một mình nàng, được không?"

Từ Ngọc Mẫn ngẩng đầu nhìn hân.

Long Thần Dục kéo tay nàng đặt bên miệng, đón ánh mắt của nàng, nghiêm túc nói: "Trăm chỉ ở cạnh nàng, nàng cũng ở bên trăm, vừa hay nàng lại

không để ý hư danh, chắc chẳng ngại mang tiếng là một hoàng hậu chưa ngoa ghen tỵ đâu nhỉ?"

Nàng nhìn hấn không nói lời nào.

"Trẫm cũng chẳng tham gì vị trí tối cao này, chỉ là có những trách nhiệm trẫm không thể thoái thác, nhưng trẫm không muốn phụ nàng. Cứ cứng rắn bắt nàng ở bên cạnh, cũng biết là nàng không tình nguyện, nhưng trừ việc này, nàng muốn gì trẫm đều hứa với nàng."

Từ Ngọc Mẫn cúi mắt, chạm tay vào gương mặt hấn, "Chàng nguyện ý cả đời sẽ *một đời một đôi* với thiếp?"

Long Thần Dục cầm tay nàng, kiên định mà chân thành nói: "Nắm tay cả đời, bên nhau đến già."

"Nếu chàng không phụ, thiếp sẽ không rời." Nàng cho hấn lời hứa hẹn.

Long Thần Dục mừng như điên, "Mẫn nhi, Mẫn nhi của trẫm"

"Chỉ là, nếu ngày nào đó chàng phụ lời thề, phải chấp nhận để thiếp rời đi."

"Trẫm sẽ không cho nàng cơ hội rời đi."

Sử sách ghi lại, cả đời Sùng Quang đế, chỉ cưới một hậu.

Từ hậu của Sùng Quang đế, bị sử sách gọi là người đàn bà đánh đá chưa ngoa nhất, ghen tỵ nhất.

(Hoàn) - Cảm ơn các bạn đã đọc truyện ở Webtruyen.com

Chúc các bạn năm mới vui vẻ và tràn ngập hạnh phúc - Chúng tôi yêu các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Cô Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.